

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 1

Lang thang bên bờ hồ Xuân Hương, hàng cây liễu phất phơ với những băng ghế đá thưa người khiến Thiên Ân thấy lòng nặng trĩu buồn phiền. Cô ngồi xuống một băng ghế trống, co ro lặng nhìn những vệt sáng lấp lánh phản chiếu dưới mặt hồ. Gió thổi lạnh quá, nhưng vẫn không lạnh lẽo và trống trải bằng tâm trạng của cô lúc này. Hắt xì hơi một cái, cô rùng mình khép vạt áo lại rồi lắc đầu nhẹ như tự trách mình.

Ngày trước, mỗi lần đưa cô lên đây nghỉ hè, ba thường dẫn cô ra bờ hồ này ngắm cảnh. Và những khi cô hắt hơi, ba thường kéo cổ áo cô lên rồi mắng cô là hư quá, cái gì cũng để ba lo. Thiên Ân thở dài ừ rử. Phải, cô là một đứa con gái vô tâm, lúc nào cũng để ba lo lắng,

lúc nào cũng để ba phải quan tâm cho mình. Để rồi bây giờ, khi ba không thể lo tiếp được nữa thì cô cũng trở thành thừa thãi vô dụng, thậm chí không thể tìm được việc làm ổn định để tự nuôi thân. Co hai chân lên ghế, Thiên Ân buồn rầu thu người lại cố chống chọi với cơn gió lạnh miền cao nguyên và tỳ cầm lên gối suy nghĩ vẩn vơ. Ba mất đã hơn nửa năm rồi, vậy mà cô vẫn chưa quên được chuyện cũ. Ngày xưa, có ba bảo bọc, thương yêu, có ngôi nhà ấm cúng và tiện nghi. Ba vốn cưng chiều cô, cô thích gì đều được toại nguyện. Cô còn nhớ như in những ngày đầu tiên vào lớp mười hai, ba bảo sẽ cho cô thi vào trường Mỹ Thuật, sẽ theo đuổi ngành học mà cô ham thích.

"Trường Mỹ Thuật" - cô nhếch môi cười mà nước mắt đã muốn quanh mi. Bây giờ thì tất cả chỉ còn là mộng ảo mà thôi. Cuộc đời thay đổi quá nhiều trong chưa đầy một năm. Từ bé đã mất mẹ, ba thương yêu chăm sóc cho cô như một công chúa trong thế giới thần tiên hiện đại của hai cha con, thế giới mà luôn ngập tràn những tiếng cười vui vẻ vô tư của cô. Cô thích học đàn, ba cho cô học đàn. Cô thích hội họa, ba cho cô học vẽ, ba dạy dỗ hoặc cho cô học tất cả những gì cô thích thú và muốn học, nhưng ba chỉ không biết trước để dạy cô làm sao sống còn ở đời khi đơn độc mà thôi.

Đến một ngày, ba cũng như mẹ khi xưa, bỏ cô mà ra đi đột ngột bằng một cơn đột quỵ bất ngờ. Vừa khóc cạn nước mắt, cô đã phải gượng nhìn lại những sự việc trước mắt mà hoảng sợ, kinh hoàng vì mới biết ra là mình chẳng hề có chút ấn tượng về chuyện thực tế ở đời. Nợ Ngân hàng, những hợp đồng bị hủy phải bồi thường, công ty

đứng trước bờ vực phải đóng cửa và tuyên bố phá sản. Những chi phí linh tinh, những hợp đồng lằng nhằng rắc rối cô không làm sao hiểu thấu... Để cuối cùng ngày tòa án đến niêm phong nhà, cô phải ra đi với tâm trạng bơ vơ, ngơ ngác, một cái valy nhỏ, hai bàn tay trắng chưa từng quen với chuyện áo cơm.

Cô đã lang thang gõ cửa khắp bạn bè thân quen xưa của ba để mong họ giúp đỡ tìm một chỗ làm. Nhưng một đứa con gái chưa kịp tốt nghiệp trung học, không một nghề nào thì làm sao mà sống được ở một thành phố vốn đầy thực dụng như Sài Gòn. Bạn bè của ba cô hầu hết chỉ là bạn bè trên phương diện làm ăn, họ tội nghiệp cho đứa con gái mồ côi vô dụng như cô quá lắm thì vài lời khuyên vài tờ bạc, chứ làm gì có chuyện giúp đỡ hoặc cứu mang. Thiên Ân áp má lên cánh tay nhìn ra bờ hồ lăn tăn gợn sóng. Chợt một tiếng mời chào vui vẻ êm tai làm cô ngẩng lên nhìn:

- Chị ơi! Chị ăn mực nướng không? Khô mực nướng than nóng ngon lắm.

Một chú nhỏ tay xách giỏ đựng khô mực, bánh tráng và tay kia đựng đưa một vỉ than hồng đứng cạnh mời chào. Vỉ than làm Thiên Ân thèm được vài phút hơi đôi tay lạnh giá của mình lên đó, nhưng rồi cô đành lắc đầu.

- Hay chị ăn bánh tráng nướng, khoai lang nướng, em bán mấy thứ lộn - đứa trẻ vẫn nhiệt tình mời.

Thiên Ân gượng cười:

- Chị... không ăn đâu, cảm ơn em.

Đứa nhỏ tiu ngịu bỏ đi để lại một mình Thiên Ân nhìn theo vỉ than

với ánh mắt thèm thuồng luyện tiếc. Hiện giờ trong túi cô chỉ còn vòn vẹn vài ngàn lẻ, chưa biết ngày mai sẽ ra sao khi quầy bán đồ lưu niệm đã tuyên bố hết mùa du lịch, tạm không muốn người phụ bán nữa. Việc làm tiếp trước mắt vẫn chưa có, làm sao cô dám phung phí những tờ bạc cuối cùng ấy. Thiên Ân gục đầu xuống đôi tay mà tủi thân.

Ba ơi, có phải con vô dụng lắm không? Ngày xưa có ba, con chẳng hề biết đến nỗi nhọc nhằn của ba đã gồng gánh chuyện mưu sinh gian khó đến độ nào, bây giờ chỉ còn một mình trên cõi đời sao con sống mà chật vật khổ sở quá ba ơi! Thiên Ân bật khóc. Đôi vai cô run lên theo tiếng nấc nghẹn và cũng run lên theo từng luồng gió lạnh thổi tràn trên mặt hồ mênh mông. Gió vùng cao vô tình quá, cứ thản nhiên phủ sương lạnh xuống đôi vai gầy đang run rẩy trong bóng đêm âm thầm.

Chia tay người bạn, Văn đã định về phòng như không hiểu sao anh lại cảm thấy khó mà ngủ sớm được với một đêm như đêm nay. Trở dậy thay lại quần áo và khoác thêm cái măng tô, anh quyết định thả bộ vài vòng xuống phố, mong cảnh Đà Lạt về đêm có thể làm khuây khỏa những buồn bực trong lòng. Đêm Đà Lạt đẹp và lãng mạn với những đôi thanh niên nam nữ dìu nhau bước đi trong gió lạnh, tiếng nói cười nho nhỏ vang theo tiếng gió, hình ảnh ấy gợi lên sự ấm áp và biết bao êm đềm. Văn mỉm một nụ cười, dù dường như trong mớ người dạo phố kia, anh sô lô một mình.

Thật ra anh cũng đã cố thuyết phục Như Phượng đi cùng anh chuyến này nhưng thời tiết Đà Lạt mùa mưa đã khiến cô ái ngại từ chối. Nếu không, anh cũng đã như những đôi nam nữ kia, có thể cầm tay cô dạo phố đêm rồi. Đèn đuốc sáng choang quanh bờ hồ Xuân Hương, soi bóng xuống mặt hồ đen thẫm một thứ ánh sáng lung linh, mờ ảo. Những đôi lứa bên nhau đây đó. Rải rác quanh bờ hồ, những bà cụ, những em bé ngồi nướng khoai, nướng khô mực, nướng bánh tráng. Khói bay nghiêng từng cụm như muốn lẫn với sương mù.

Văn bước tránh một vũng nước nhỏ. Đà Lạt đã bắt đầu vào mùa mưa rồi, những cơn mưa mù trời làm buồn những người sống vào dịch vụ du lịch. Mờ sáng mưa, trưa cũng mưa, thậm chí tối cũng mưa rào, ra rích. Bởi vậy, đêm nay cũng khá may mắn khi tạm có một buổi quang đãng tạnh ráo như vậy. Đêm nay không mưa thật nhưng bù lại là gió thật lạnh và sương mù thật nhiều. Cái ẩm ướt của không khí làm Văn thấy thèm một khói thuốc.

Dừng chân bên công viên nhỏ cạnh bờ hồ, anh đốt lên một điếu thuốc. Đốm lửa hồng trong đêm lạnh làm không gian như ấm lại đôi chút. Có tiếng tăng hăng đầu gần đó, rồi một giọng nói của con gái ngập ngừng:

- Xin lỗi, ông có thể... cho tôi xin một điếu thuốc không?

Văn ngạc nhiên nhìn qua. Một cô gái mặc áo gió màu đỏ sọc trắng vừa đứng lên, tay co ro khoanh lại trước ngực, ánh mắt rụt rè như chờ đợi. Bỗng ghế đá sau lưng cô ta trống trơn.

"Một cô gái ngồi một mình nơi đây?" - Văn thầm lo lắng.

Cô gái dậm nhẹ chân tại chỗ và hắng giọng:

- Xin lỗi, nếu ông không thể....

Văn sực tỉnh:

- Ồ, xin lỗi. Mời cô - anh chìa gói thuốc ra.

Cô gái bước lại e dè rút ra một điếu thuốc:

- Cảm ơn.

Văn lịch sự bật quẹt. Ánh sáng soi tỏ khuôn mặt cô ta trong một giây. Cô gái này còn trẻ, có lẽ chưa bước qua tuổi hai mươi, khuôn mặt hơi xanh xao và u uẩn.

Hơi khói thuốc đầu khiến cô ta bật ho sặc sụa. Văn lập tức cau mày:

- Cô không biết hút à?

Cô gái quay người đi ho thêm vài tiếng nữa. Khi đã tạm lắng cơn sặc khói, cô ta ngẩng lên chùi nhanh khóe mắt ướt và cười:

- Xin lỗi. Hăng quá.

- Cô không biết hút phải không? - Văn nhìn mặt lập lại.

Cô gái gật đầu trong khi nheo mắt thận trọng hít một hơi khói nhỏ.

Và lại sặc, lại ho. Văn lắc đầu vươn tay lấy lại điếu thuốc. Cô gái ngạc nhiên nín lại nhưng không được, cô ngơ ngác kêu lên:

- Thuốc của tôi mà. Ông vừa mới cho tôi xong.

Văn dụi điếu thuốc ấy vào thành chậu cảnh gần đó.

- Cô không biết hút thuốc, cũng chưa từng hút thuốc thì hút làm gì?

Cô gái vừa kinh ngạc vừa bực tức:

- Không biết... những cũng có thể được mà. Hơn nữa ông đã cho tôi rồi. Tôi muốn tập hút thử.

Văn lắc đầu nghiêm giọng:

- Hút thuốc đâu có tốt lành gì mà tập. Tôi thấy tuổi cô, nhất là con

gái, không nên vì chuyện buồn phiền gì mà tập hút thuốc.

- Nhưng... đó là chuyện của tôi - cô gái phản đối - tôi đã xin điều thuốc đó rồi.

Văn lãnh đạm:

- Tất nhiên là chuyện của cô. Chỉ có điều tôi không thích mình là người đưa điều thuốc đầu tiên cho cô. Xin lỗi vậy.

Cô gái trừng mắt nhìn anh rồi như không biết làm sao trước cách cư xử nghiêm khắc khác thường của Văn. Cỗ nén cơn tức giận, cô mím môi quay ngoắt người trở về bằng ghế dưới tán cây liễu. Văn nhún vai. Một kiểu bụi đời đầy mà. Các cô gái trẻ bây giờ nhan nhản trên các báo đài, cứ thích chuyện phiêu lưu mà bỏ nhà đi bụi, không hề biết thế giới bên ngoài phức tạp và nguy hiểm như thế nào với tuổi các cô. Bỏ lại cô gái choai choai đòi tập hút thuốc, Văn lại thông thả đi tiếp. Nhưng chỉ được dăm bước, có một tiếng hắt hơi sau lưng anh, rồi thêm một tiếng nữa. Văn dừng chân. Anh ngẫm nghĩ giây lát rồi quay trở lại.

Cô gái lúc này co ro thu người trên ghế và đang liên tục hắt hơi.

- Cô bị cảm rồi đó - Văn lên tiếng.

Cô gái trẻ quay đi không trả lời. Im lặng một chút rồi anh hắng giọng quyết định:

- Đưa thuốc để một cô gái trẻ như cô tập hút thì tôi không thích, nhưng tôi có thể mời cô một ly cà phê nóng để bù lại.

Cô gái ngẩng phắt đầu lên nhìn anh, ánh mắt như dò xét người đàn ông có ý tốt đột xuất kia.

- Sao? Không thích à? - Văn nhướn mày, tay phác một cử chỉ thờ ơ

- Tôi thẳng sông miệng nên mời cô thôi, không tiện thì thôi vậy.

Văn nhún vai định quay đi, thì cô gái đã chịu cất tiếng:

- Ở đâu?

Văn gật đầu. Giọng cô đã có vẻ dịu lại rồi. Đưa cho cô miếng khăn giấy để cô đừng sụt sịt cái mũi nữa, anh thành thật chỉ tay:

- Tôi không biết, đằng trước hình như cũng có vài quán.

Cầm lấy mảnh khăn và xì mũi, cô đứng lên. Văn để ý thấy cô ta quay theo một cái túi du lịch nhỏ. Anh lắc nhẹ đầu. Vậy là đúng rồi, dân choai choai bỏ nhà bụi đời đây mà.

Đà Lạt đầy những quán cà phê, cả hai chỉ bước một quãng đã thấy những bảng hiệu bằng đèn điện sáng choang.

- Tiệm này được không ?

Văn hỏi khi đứng trước một quán nhỏ có bảng hiệu khiêm tốn nhất, cà phê "Đêm Đông". Cô gái gật đầu rồi dè dặt cùng anh bước vào. So với cảnh gió lạnh ẩm ướt bên ngoài, không khí bên trong quán xem ra khá ấm cúng.

Bà ghế thấp được kê rải rác trong quán, phía tiếp giáp bờ hồ lại còn có những khoảng riêng được đóng bọc cao vài phân ngăn thành từng ô và trang trí theo kiểu bàn trà của Nhật với cái bàn thấp và mấy tấm đệm ngồi kẻ sọc. Có một bếp lửa hồng trong góc.

Cô gái rụt rè chỉ tay:

- Chúng ta... ngồi trên kia được không ?

Văn mỉm cười dễ dãi:

- Cũng được.

Hai người bước lên bục để vào một ô nhỏ. Kiểu ngồi Nhật này khiến Văn bị vướng víu với cái áo măng tô, anh cởi bỏ luôn để bên cạnh. Người phục vụ nói tiếng Huế nhẹ nhàng thật dễ nghe, Văn gọi một tách cà phê nóng. Cô gái ngồi đối diện gọi một ly sữa nóng. Cách gọi của cô làm anh thầm thấy buồn cười. Chẳng lẽ cô nhỏ này chỉ vừa đi bụi đây thôi, vẫn còn quen với sữa nóng ấm chưa kịp nghiệm những thứ nước uống đẳng vị, đẳng lòng khác.

Ngồi đối diện thế này, Văn mới nhận thấy cô gái thật sự còn rất trẻ. Mái tóc dài dù có hơi bị rối, vẫn không giấu được vẻ thanh tú và khờ khạo của khuôn mặt. Đôi mắt cô to đen khá đẹp, nhưng lại thâm quầng thiếu ngủ. Có lẽ đời sống bụi cũng không an lành như ý lắm, nên khuôn mặt ít tuổi kia xanh xao và mệt mỏi quá chừng. Hai ly nước đã được đem ra, cô gái cầm ly sữa lên ủ trong đôi tay của mình một lúc rồi bắt đầu uống từng ngụm nhỏ thận trọng.

Thấy anh quan sát mình, cô cụp mắt ngập ngừng hỏi:

- Ông không uống à ? Cà phê nguội hết.

Văn giơ ra điều thuốc còn kẹp giữa hai ngón tay:

- Hút hết điều thuốc đã, cô cứ uống tự nhiên đi.

Cô gái không hỏi nữa mà im lặng uống sữa. Không biết có phải Văn tưởng tượng ra không khi anh nhận thấy ly sữa nóng có tác dụng tức thời, làm gương mặt cô dường như bớt tái nhợt và có chút khí sắc hơn. Ngay khi cô gái vừa đặt ly xuống, Văn ngoắc người phục vụ gọi thêm ly sữa khác.

- Cám ơn anh.

Giọng cô gái trẻ bây giờ đầy thiện cảm, như câu cảm ơn kia đã phát xuất tận đáy lòng.

- Chỉ có ly sữa thôi mà - Văn cười.

Người phục vụ đã đặt lên bàn thêm một ly sữa mới và cất đi cái ly cũ đã cạn. Cô gái đợi người phục vụ đi khuất, lại cầm ly sữa nóng lên ủ trong đôi tay gầy của mình. Áo gió đỏ sọc trắng kéo cao kín cổ, quần Jean bạc phết, cô gái nhỏ tóc tai mặt mũi xác xơ nhưng cử chỉ ủ nóng đôi tay với ly sữa làm Văn thấy đôi chút thú vị.

Dụi mẫu thuốc vào cái gạt tàn, Văn hỏi:

- Cô không phải là dân ở đây, phải không ?

Cô gái gạt đầu, nhỏ nhẹ đáp:

- Tôi ở Sài Gòn.

Văn gạt gù. Ước đoán của anh xem ra khá chính xác đó chứ.

- Cô lên đây với bạn à ?

Cô gái ngập ngừng:

- Không. Tôi lên một mình thôi... tôi... tôi muốn tìm việc làm để sống ở đây.

Văn chăm chú nhìn cô:

- Ở đây đâu dễ cho người lạ sống, nhất là vào mùa vắng khách du lịch như bây giờ.

Cô gái cụp mắt nhìn xuống ly sữa:

- Tôi biết, nhưng mà... không biết cách nào khác.

- Sao cô không về lại Sài Gòn ?

- Tôi không muốn về. - Cô gái đáp cộc lốc.

- Đang có chuyện buồn à ? - Văn hỏi thêm.

Thấy ánh mắt cô gái ngạc nhiên nhìn mình, Văn nhún vai:

- Xin lỗi nhé, tôi chỉ ngạc nhiên khi thấy cô ngồi một mình ở đó, lại còn muốn hút thuốc.

Cô gái thở dài:

- Buồn phiền cũng có, nhưng tôi xin thuốc anh hút là vì lạnh quá thôi, tôi cứ tưởng có chút khói thuốc sẽ ấm người hơn, ai ngờ bị một trận ho dữ dội như vậy.

Văn cười:

- Hút thuốc có cảm giác ấm áp hơn một chút thật, nhưng cô chưa biết hút không nên tập làm gì.

Cô gái cụp mắt gật đầu:

- Tôi biết.

Có thêm vài người khách vào quán, có lẽ họ đòi nghe nhạc nên cô chủ quán đã mở một đĩa nhạc cũ. Lạ lùng ở chỗ những giai điệu không mới lắm nhưng lại êm đềm thích hợp với cái không gian này. Văn đang thích thú chiêm nghiệm những điều khác lạ đến với anh trong tối hôm nay. Tội nghiệp một cô nhỏ bụi đời và mời cô ta một ly sữa nóng, anh mới có dịp biết đến một quán nhỏ thật ấm cúng và thật nên thơ bên bờ hồ Xuân Hương. Và giờ đây, đối diện với cô gái lạ với dáng vẻ lạc lõng bơ vơ, nói vài câu chuyện phiếm cũng đỡ buồn và lại càng dễ chịu hơn với giai điệu quen thuộc nhẹ nhàng kia. Đĩa nhạc cũ này anh đã từng có, không chừng đã bỏ lẫn lóc giữa đồng đĩa để lâu không dùng, vậy mà ở đây sao lại ngân nga dịu dặt trong cái vẻ man mác, lạnh lạnh này nghe sao hay quá. Bài "Rồi từ

giọng hát em" nghe thật du dương, thanh thoát. Văn nhắm một ngụm cà phê, tâm tư lắng đọng theo tiếng nhạc. Đặt ly xuống, anh hơi ngạc nhiên khi phát hiện cô gái đang nhìn chăm chăm vào ly cà phê của anh.

- Sao vậy ? Muốn uống thêm ly cà phê à ? - Anh hắng nhẹ giọng.

Cô gái giật mình:

- À, không, xin lỗi. Không phải tôi muốn uống thêm đâu.

Anh thắc mắc:

- Ly cà phê của tôi đâu có gì lạ mà cô nhìn chăm chăm vậy ?

- Tôi... - cô gái lúng túng - Không có gì đâu, tại tôi thấy anh cũng uống cà phê không bỏ đường giống như...

- Giống bạn trai của cô ? - Văn ngắt lời.

- Không phải, ý tôi là giống ba tôi hồi trước.

Văn nhướn mày. Giống ba của cô ta ? Đáng tin không ? Người ta uống cà phê giống ba mình thôi mà cũng nhìn ngơ ngẩn như vậy.

Không để ý đến nét mặt chế giễu của anh, ánh mắt cô gái lơ mơ màng, giọng kể nhẹ nhàng:

- Hồi trước lúc nào ba tôi cũng uống cà phê không đường, không sữa, mà phải là cà phê thật nóng. Ba tôi thích uống cà phê phin tôi pha lắm, ba bảo tôi pha ngon. Mỗi sáng, ba hay nhỏ vào ly sữa của tôi vài giọt cà phê bảo là uống như vậy sẽ thơm hơn, ngon hơn.

Anh nhắc ly lên, múc vào ly sữa của cô gái ba muỗng nhỏ cà phê:

- Rồi đó. Đúng ý cô chưa ?

Cô gái tròn mắt:

- Ý... tôi ? Xin lỗi, tôi chỉ nhớ lại chuyện cũ chứ không có ý...

Văn cười, xoa tay:

- Không sao. Hình như ly sữa thêm chút cà phê cũng dễ uống hơn thật, cô đừng ngại.

Cô gái có vẻ áy náy:

- Cảm ơn anh, anh... tốt thật.

Văn nhún vai:

- Chuyện nhỏ mà, chỉ là mấy giọt cà phê khen ngợi tôi làm gì.

Chừng như ly sữa pha chút cà phê ngon miệng hơn thật, cô gái quay qua hỏi về anh:

- Anh là du khách à ?

Văn lắc đầu:

- Không hẳn là vậy. Tôi lên đây vì công chuyện làm ăn.

- Làm ăn ? Tức là... mua bán kinh doanh cái gì à ?

Văn mỉm cười:

- Gần như vậy.

Cô gái có vẻ chú ý:

- Anh mua bán gì vậy ? Hàng bông ? Trái cây ? Hoa ? Hay rau cải ?

Văn bật cười:

- Không phải mấy thứ đó đâu. Tôi lên đây để mua thứ khác.

- Thứ gì khác nữa vậy ? Trà ? Cà phê sống ?

Thấy anh nhìn mình như lạ lùng, cô gái lúng túng giải thích:

- Tôi ở đây cũng mấy tháng rồi nên cũng biết sơ sơ về chuyện mua bán của nhà vườn ở đây, nếu... nếu anh muốn mua bán thứ gì mà chưa xong không chừng tôi có thể chỉ giúp chỗ rẻ hơn, tốt hơn. Nhất là mấy thứ hàng bông.

Văn gật gù. Giọng điệu cô nhóc cứ như môt. tay chạy cò nghiệp dư vậy, nghe cũng lạnh lẽo dữ.

- Anh... đã mua bán được rồi à ? - Vẫn cái giọng quan tâm của cô gái.

Văn ngẩng lên:

- Chưa. Nhưng thứ hàng mà tôi đang ngã giá, chắc là cô không biết đến đâu.

Cô gái trẻ cãi:

- Sao lại không biết ? Tôi chỉ ở đây có mấy tháng thật nhưng cũng khá rành rẽ. Thậm chí tôi còn có thể hướng dẫn khách du lịch đến những nơi có cảnh đẹp mà chưa ai khai thác nữa. Giá cả lại không bị chém bậy, tháng trước tôi đã từng dẫn một tốp...

Văn cười, ngắt lời:

- Nhưng đây không phải là chuyện hướng dẫn du lịch hay mua bán hàng bông. Tôi nói thật đó, cô không giúp gì được đâu.

Cô gái nhìn anh, vẻ như nửa không tin lời anh nói, nửa lại đầy thất vọng. Ánh mắt ấy làm Văn hơi mềm lòng.

Im lặng một chút, anh hắng giọng hỏi nhỏ:

- Đang thất nghiệp à ??

Cô gái cúi mặt gật đầu. Đôi vai dường như thu lại trông thật tội nghiệp. Văn lắc nhẹ đầu:

- Tôi...nếu tôi có dịp, cũng muốn giúp cô, nhưng thật tình là chuyện mua bán của tôi không dính gì đến hàng bông, nhà vườn gì cả, nó phức tạp và rắc rối hơn nhiều.

Cô nhỏ ngồi yên, hai tay vẫn ủ lấy ly sữa. Văn nhìn cô rồi dịu dàng

như khuyên bảo:

- Tôi đoán là cô chỉ chừng mười mấy tuổi thôi. Cuộc sống xã hội bên ngoài không đơn giản, cô nên trở về nhà mình là tốt hơn cả. Làm thân con gái mà một mình kiếm sống ở nơi xa lạ như vậy không hay lắm đâu.

Cô gái ngẩng đầu nhìn anh trân trân như ngạc nhiên. Anh chẳng lười:

- Tôi nói thật đó. Cô còn trẻ lắm, lang thang kiểu ấy không tốt, nên về nhà đi, buồn bực gì cũng đâu có đáng để cô phải sống lang thang như vậy.

Cô lắc đầu thờ dãi:

- Anh nói như dễ lắm vậy.

- Sao lại không được, miễn cô có ý quay về là được rồi. Người thân lúc nào mà không lo lắng thương yêu mình, về xin lỗi một tiếng là xong thôi mà.

Cô gái nhăn mặt định nói câu gì đó nhưng rồi nghĩ sao lại làm thính. Vặn lại đốt một điếu thuốc. Khói thuốc vờn bay làm không gian như lửng lơ, băng khuâng. Từ gian loa nhỏ gắn trên cao, một giọng nam trầm trầm bài "Một cõi đi về", nghe lòng buồn man mác.

Cô gái trẻ ngồi lặng người như chìm đắm vào khúc hát. Thân phận một con người thật bấp bênh trong thế giới bao la này. Cô chỉ mới mười tám, chỉ mấy tháng bươn chải với đời, nhưng sao đã thấy mọi mệt và hoang mang quá. Cuộc đời dài lê thê trước mặt làm sao cho cô đi hết đoạn đường chông gai đó với một thân một. mình lẻ loi cô độc như vậy ? Hai ly sữa người đàn ông tốt bụng hôm nay mới có thể giúp cô chống chọi với cái đói cái lạnh của buổi tối này, nhưng còn

ngày mai ? Ngày mai sẽ ra sao ? Mùa mưa Đà Lạt rất dài, làm sao có một chỗ để cô nương thân trong lúc khốn khổ này ?

Bài ca dứt, cô cũng như sức tình nhìn quanh rồi thăm thở dài. Đối diện với thực tế luôn là niềm cay đắng và u buồn. Uống cạn ly sữa, cô đặt ly xuống và chống tay đứng dậy:

- Cám ơn anh đã mời tôi mấy ly sữa, tôi... phải về rồi.

Thấy anh cầm áo khoác định nhấc dậy, cô giơ tay cản lại:

- Anh khỏi tiễn tôi, cứ ngồi lại đi, tôi về một mình được rồi.

Văn gật đầu ngồi trở xuống:

- Thôi được, vậy chào cô, chúc vui vẻ, nhớ những lời khuyên của tôi nhé.

Cô gái cười gượng:

- Tôi nhớ rồi, cám ơn anh rất nhiều.

Cô gái khoác cái túi xách nhỏ rời đi. Ra đến cửa, không hiểu sao cô lại rẽ vào quầy nói gì đó vài câu với chủ quán. Văn ngạc nhiên dõi theo. Nhận được cái lắc đầu ái ngại của cô chủ quán, cô gái thất vọng bỏ ra cửa, lần này thì đi thật. Cái áo khoác sọc đỏ trắng đã khuất sau cánh cửa kính trong suốt.

Văn ngẫm nghĩ rồi ngoắc người phục vụ nói nhỏ. Một lúc, cô chủ quán đi đến, anh hỏi ngay:

- Xin lỗi, tôi muốn biết cô gái khi nãy nói chuyện gì với chị vậy ?

Cô chủ quán cười, giọng nhẹ nhàng với âm Huế:

- Cô nói muốn xin việc nhưng quán đủ người rồi.

- Vậy à, cám ơn chị.

Cô chủ quán lui ra, Văn lắc đầu một mình. Xem ra lời khuyên của anh

vô ích rồi. Cô gái kia, có lẽ quyết chí bám lại đất Đà Lạt này kiếm sống. Chẳng biết ở nhà, cô ta đã phạm lỗi gì mà không dám về vậy. Thân con gái một mình lang thang ở đây, thật không dễ dàng chút nào. Người ta đã đổi đĩa nhạc, một cô gái nào đó đang uốn giọng nhí nhảnh trong một điệu nhạc rộn ràng bài "Beautiful life", không hợp chút nào với khung cảnh êm đềm lãng mạn này.

Cà phê đã nguội, Văn ngán ngẩm gọi tính tiền. Sương mù ngoài bờ hồ vẫn la đà phủ mờ cảnh vật. Văn thả bộ trở về khách sạn, không hiểu sao trong đầu anh lảng đãng hình ảnh "chiếc áo đỏ sọc trắng" lang thang trên những con dốc Đà Lạt đầy sương mù và những câu hát đã cũ.

"Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi.

Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệt.

Trên hai vai ta đôi vầng nhật nguyệt,

Rọi xuống trăm năm một cõi đi về".

Bờ hồ vẫn lung linh ánh sáng vàng vọt, thứ ánh sáng của đèn điện ấy như muốn át cả bóng trắng sao bàng bạc trên cao.

Gió ẩm ướt kéo đến một chút mưa phùn. Văn kéo cao cổ áo quay về khách sạn.

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 2

Cuộc thương lượng mua bán sở trà Hương Xưa kéo dài mấy ngày mà rốt cuộc vẫn không đi đến đâu, Văn chán nản tuyên bố ngừng các cuộc gặp mặt tiếp theo rồi về lại khách sạn.

Đang thu xếp hành lý, tiếng gõ cửa làm anh phải ngừng tay lại. Ngọc Hân đang đứng bên ngoài, mưa lất phất làm ướt cả áo khoác của cô. Mở rộng cửa, anh mời cô:

- Vào đi Hân. Bên ngoài gió lạnh đó.

Ngọc Hân bước vào, thấy va ly anh còn bỏ ngổ trên giường, khắp nơi ngổn ngang quần áo, vật dụng cá nhân lẫn tài liệu cũng bày đầy trên bàn, cô chùng giọng:

- Anh quyết định bỏ thật sao?

Văn so vai:

- Không vậy thì sao đây? Hân cũng thấy đó, tôi đã ở đây mấy ngày rồi, nhưng vụ làm ăn này vẫn dậm chân tại chỗ, có tiến triển gì đâu.

Hân nhìn anh:

- Anh đừng vội nản lòng, thế nào anh cũng mua được cái sở trà đó mà. Hương Xưa đã nợ nần bế tắc lắm rồi, bắt buộc thế nào cũng

phải tìm cách sang nhượng lại.

Dọn cái ghế trống cho cô bạn ngồi, Văn nói:

- Họ cứ cù cưa không quyết định làm tôi chán quá.

Ngọc Hân nói:

- Tại vì gia đình sáng lập và đổ tâm huyết vào cái cơ sở bao lâu rồi, danh tiếng trà Hương Xưa đã có từ nhiều năm nay, bây giờ phản bán đi họ tiếc nuôi không nổi đó thôi.

Văn ngồi xuống phần giường trống đối diện cô, anh rút một điếu thuốc và châm lửa:

- Tôi biết, nhưng tôi không có đủ kiên nhẫn đợi họ nguôi cái tiếc nuôi không sáng suốt đó. Theo như tài liệu tôi có, thì họ đang nợ nần lỗ lãi. Nếu họ để lâu, nợ Ngân hàng sẽ tiếp tục chồng chất cho mà chóng mặt. Đã không có lời thì kéo dài công việc để làm gì.

Ngọc Hân cố bào chữa:

- Công ty gia đình thường thì nặng tình cảm với cơ sở làm ăn của họ lắm.

Rít một hơi khói thuốc, Văn lắc đầu:

- Công ty của gia đình tôi cũng là một dạng công ty gia đình vậy, nhưng cái gia đình có cơ sở trồng và pha chế này thật kỳ cục.

Ngọc Hân cười nhỏ:

- Ý anh là họ không biết cách làm ăn sao?

Giọng anh có phần bức bối:

- Họ chỉ giỏi có việc trồng và pha chế trà. Ngoài kỹ thuật gia truyền đặc biệt ra, họ không hề có chút thích ứng với kinh doanh và chuyện tính toán lời lỗ.

Liếc nhìn anh, Ngọc Hân nhẹ giọng:

- Thì nếu họ có cặp mắt nhìn về kinh doanh bao quát và sáng suốt như anh, thì họ đâu đến nỗi để bị lỗ trầm trọng như hiện tại và nếu tình tảo họ đã chịu bán đi từ lúc anh đề nghị rồi.

Văn hừ nhẹ:

- Đã năm sáu buổi họp bàn rồi nhưng họ đâu chịu nhìn lại sự việc đâu. Chẳng lẽ tôi lên đây để tốn công giải thích và phân tích cho họ hiểu rằng đối với họ bây giờ sang nhượng Hương Xưa sẽ là lối thoát duy nhất hay sao? Đến bao giờ họ mới chịu hiểu ra để quyết định đây?

Ngồi yên trên ghế, Ngọc Hân im lặng. Gia đình Văn xưa nay ăn nên làm ra, anh làm sao hiểu được đối với một người kém may mắn vì công việc làm ăn thất bại họ đau lòng xót xa đến thế nào khi phải quyết định bán đi cái cơ sở mà họ đã đổ mồ hôi công sức của mình vào đó. Họ làm sao chịu nổi khi dự những cuộc mặc cả mua bán về cái bảng hiệu mà họ vô cùng tự hào vì đã sáng lập và duy trì đến hôm nay.

Ngọc Hân cũng đã nghĩ qua có lẽ cần tốn thêm thời gian và cả công sức thuyết phục thì cái đại gia đình đang quản lý Hương Xưa đó mới có thể đồng ý sang nhượng được. Nhưng bây giờ thì Văn lại nản lòng rồi.

- Vậy... anh quyết định bỏ cuộc, không mua Hương Xưa nữa?

Thờ ơ rút thuốc, Văn gật:

- Đúng vậy. Xin lỗi vì công sức của Hân đã bỏ ra.

Ngọc Hân lắc đầu:

- Anh Văn đừng nói vậy. Môi giới đầu tư được cho vụ này, Hân có hoa hồng thật. nhưng trước sau gì mình cũng vẫn còn là... bạn học cũ mà, giúp được nhau đến đâu thì hay đến đấy.

Văn cười thoải mái:

- Là Hân nói đó nhé. Tôi còn đang ngại Hân thất vọng đây.

- Không có đâu. - cô vội nói - giới thiệu là Hân, nhưng quyết định mua hay không vẫn là anh Văn mà. Anh không thích mua nữa thì em đành chịu thôi.

Anh vui vẻ chìa tay:

- Chúng ta vẫn là bạn chứ? Nếu có vụ làm ăn nào khác, Hân cứ điện tôi có được không?

Ngọc Hân mỉm cười bắt tay anh:

- Tất nhiên rồi. Bạn bè, nhất là bạn bè cùng lớp Kinh Thương ngày xưa, càng phải hợp tác để giúp nhau trong chuyện làm ăn chứ.

Văn bật cười:

- Nói đúng ghê. Vậy nhé, tôi muốn mời Hân ăn tối, để cảm ơn về việc này. Chuyện mua bán tuy không thành công nhưng cũng nên làm một tiệc nho nhỏ chia tay bạn bè, Hân thấy thế nào?

Ánh mắt Ngọc Hân long lanh, cô gật đầu:

- Được chứ. Chỉ có Hân và anh thôi à?

- Dĩ nhiên rồi, nhưng... sớm một tí có được không?

Cô ngạc nhiên:

- Sớm một tí?

Khom người dụi mắt thuốc vào gạt tàn, anh nói:

- Ý tôi là nếu chúng ta đi ăn tối khoảng năm giờ có tiện cho Hân

không?

Ngọc Hân ngờ ngợ như chưa hiểu ra:

- Cũng được, nhưng sao lại là năm giờ?

Văn cười, giải thích:

- Vì.. nếu dùng cơm sớm, tôi sẽ đi sớm được một chút.

- Anh... muốn về ngay Sài Gòn sau bữa ăn sao? - Ngọc Hân kinh ngạc.

Văn gật:

- Ủ, dùng cơm xong chắc chỉ chừng hơn sáu giờ, đủ thời gian để về dưới.

Ngọc Hân kêu lên:

- Nhưng mùa này mưa gió mà, không mưa thì chiều tối cũng giăng đầy sương mù, đường thì lầy lội, anh tự chạy xe một mình không an toàn đâu.

Văn nhún vai:

- Tôi biết sương mù nhiều nên mới đề nghị Hân ăn tối sớm một chút. Tôi cầm lái bao năm nay rồi, không đến nỗi tệ đâu, Hân đừng lo.

Ngọc Hân nhíu mày:

- Nhưng sao anh không để ngày mai hãy về, sáng mai sáng sủa có thể trời quang đãng, dễ nhìn đường hơn.

Văn nhìn cô cười:

- Bởi vậy mới nói cô bạn thân của tôi hôm nay vào sở làm quên nhìn lịch rồi sao? Ngày mai là chủ nhật đó. Hân nghĩ tôi chịu phí mất thêm nửa ngày chủ nhật sao? Nếu đi tối nay, ngày mai tôi sẽ còn cả một ngày nắng đẹp ở Sài Gòn đúng không?

Ngọc Hân kịp hiểu cả những lời anh chưa nói hết, cô cười gượng:

- Thì ra anh nhớ đến... bạn gái của mình.

Vấn khoát tay phân bua:

- Đừng nghĩ vì tôi nhớ người yêu mà bỏ qua vụ làm ăn này. Tôi rất muốn mua lại Hương Xưa mà Hân giới thiệu nhưng lại không thích cái kiểu dây dưa dùng dằng như vậy thôi.

- Hân hiểu mà. - Ngọc Hân gật đầu mà chạnh buồn.

Anh cười:

- Vì đã quyết định dứt khoát nên tôi càng muốn về ngay, mấy ngày trời nhức đầu tính toán, về sớm một chút để còn có một ngày đi phố với người yêu, xem như thư giãn vậy mà.

Ngọc Hân ngồi đan tay vào nhau im lặng một lúc rồi ngẩng lên nhìn anh nói như vô tình:

- Anh cũng lạ, từ ngày xưa, bạn bè vẫn thường trêu chọc vì tình cờ bắt gặp anh đi chơi ngoài phố với bạn gái. Nhưng mỗi khi họp mặt bạn bè, anh lại chỉ đi một mình.

- Như vậy tốt hơn. Bạn gái thì mình biết là được rồi, ra mắt bạn bè thân thuộc chỉ tổ rước lấy phiền hà mất tự nhiên. Và cũng nhờ sáng suốt như vậy mà cho tới bây giờ, bạn bè cũ chẳng ai trách cứ khó chịu tôi như anh chàng Từ.

- Anh nói anh Thiện Từ à? - Ngọc Hân tò mò.

Anh gật đầu cười:

- Nhớ ra chưa? Hẳn chỉ ra mắt bạn bè có ba lần ba cô bạn khác nhau mà bị các cô lên án quá xá. Nếu tôi như hă, quen ai cứ dắt theo giới thiệu bạn bè thì mai một làm sao còn quen được cô khác? Đó là chưa

kể cái cảnh nếu không dắt theo nữa họ sẽ xúm lại thắc mắc "Cô bạn hôm trước đâu rồi?", "Sao hôm nay lại đi một mình?"... Ối trời, nghe mà phát chán.

Ngọc Hân nở nụ cười gượng gạo:

- Anh đào hoa lắm sao?

Văn nhún vai:

- Tôi không có ý nói vậy, nhưng tình thật mà nói mỗi người dù nam hay nữ sống trong thời hiện đại này ít khi gặp gỡ, quen biết rồi yêu và kết hôn chỉ một người. Bạn bè thì tôi sẽ chỉ giới thiệu cô gái mà tôi quyết định chắc chắn là vợ mình thôi.

Ngọc Hân nhìn xuống đôi bàn tay, giọng cô dăm chiêu:

- Vậy à? Anh không tin là có chuyện gặp rồi yêu chỉ một người sao?

Cho dù có qua bao năm tháng vẫn không hề có bóng hình ai khác xen vào.

Văn nhướng mày cười:

- Không dám nói không tin, nhưng tôi thì chưa gặp chuyện đó. Xã hội càng hiện đại thì thanh niên nam nữ ngày nay là thường thì quen biết bồ bịch, cũng mấy lần mới có thể quyết định được đâu là tình yêu đích thật và đối tượng có đủ sức để ta từ giã cuộc sống độc thân hay không. Chuyện kết hôn vội vàng chỉ mau dẫn đến chia tay mà thôi.

Chộp lấy ý anh, cô ngẩng mặt hỏi ngay:

- Vậy theo anh, cô bạn gái hiện thời chưa đủ để anh quyết định từ giã cuộc sống độc thân à?

Văn thú vị trước câu hỏi của cô, anh nheo mắt:

- Chà, hôm nay lại có sự quan tâm đột xuất, tra hỏi tôi toàn về quan niệm yêu đương và hôn nhân không vậy?

Ngọc Hân hơi đỏ mặt:

- Hân... không có ý gì đâu. Chỉ là hơi tò mò chút thôi.

- Vậy sao? - Văn cười cười - đừng thắc mắc nữa, chừng nào tôi đem cô gái nào theo giới thiệu với bạn bè thì biết ngay chứ gì.

Như thấy những câu hỏi của mình hơi thái quá, Ngọc Hân vội đánh lảng:

- Thôi Hân về để anh thu xếp hành lý, không thôi anh trễ mất. Hẹn anh năm giờ vậy. Càng sớm càng tốt cho chuyến đi của anh phải không?

Văn đứng lên tiễn cô:

- Vậy ta hẹn nhau ở dưới nhà hàng này luôn nhé Hân? Tôi sẽ dẫn trước một bàn lúc năm giờ, Hân thích dùng gì tôi dọn món luôn cho tiện.

Ngọc Hân dừng một giây trước khuôn cửa:

- Món gì cũng được, anh cũng biết đó, tôi vốn dễ tính.

Văn cười gật đầu:

- Vậy được, năm giờ ta gặp lại.

Tiến Ngọc Hân xong, Văn quay vào nhìn một lượt gian phòng đang lộn xộn của mình rồi xắn tay áo, tiếp tục thu xếp hành lý. Mấy bộ quần áo nhét vào va ly nhỏ, mớ tài liệu anh cũng sắp lại ngăn nắp để bỏ vào cặp táp. Hương Xưa không mua được nhưng anh cũng lưu lại mớ hồ sơ này biết đâu mai đây còn có cơ hội dùng tới.

Mất hơn mười lăm phút nữa mới thu dọn xong, Văn gọi điện cho tiếp tân, dặn đánh thức mình lúc bốn giờ rưỡi.

"Mình cũng còn gần một tiếng nữa, nghỉ một tí để lấy sức cầm lái chuyển về", anh nhủ thầm trước khi ngả lưng lên giường định chợp mắt. Nhưng ý tưởng ấy chỉ vừa đến thì tiếng chuông điện thoại trên cái bàn thấp cạnh giường làm anh phải nhăn mặt lăn qua nhấc máy.

- Allo!

- Allo! Anh Văn hả? Em đang sợ là anh không có mặt trong phòng. Sáng đến giờ em đã gọi thử hai lần rồi.

Giọng Như Phượng đầu dây bên kia làm anh mỉm cười, cô nói khá nhanh như công việc đang bận rộn gì lắm vậy.

- Anh chỉ mới rời cuộc họp đây thôi. Em tìm anh có chuyện gì không?

- Em...

Văn kê cái gối cao lên để dựa lưng, anh cười:

- Gì thì nói đại ra anh nghe xem, sao ấp úng dữ vậy?

Giọng Như Phượng vẫn ngập ngừng:

- Em muốn báo với anh... chuyển tu nghiệp kia... sếp em vừa thông báo là dời lại.

Văn nhăn trán nhớ ra.

- Chuyển tu nghiệp Singapore mười tám tháng đó chứ gì? Em đã từ chối chuyển đi đó rồi, họ có dời thì cũng ăn nhằm gì đâu.

- Nhưng em... - cô thở dài trong máy - anh Văn... em cũng muốn đi để học hỏi kinh nghiệm nước ngoài một chuyến, nó rất có ích cho chuyện thăng tiến trong nghề nghiệp của em sau này.

Văn cau mày ngồi dậy:

- Em đang nói gì vậy? Đừng nói với anh là em lại quyết định đi chuyển đó nhé.

Giọng cô lúng túng:

- Ý em là... em rất muốn đi tu nghiệp. Anh Văn! Chắc là em phải đi chuyển này thôi, trong danh sách đã có tên em. Văn như tỉnh ngủ hẳn, anh kêu lên:

- Tên em? Nhưng em đã nói là từ chối không đi rồi mà? Sao bây giờ lại có tên em trong danh sách?

Cô giải thích một cách khó khăn:

- Hôm đó em chỉ muốn chiều theo ý anh nhưng bây giờ... bây giờ em đã suy nghĩ kỹ rồi anh Văn. Công ty phải mất mấy năm nữa mới tổ chức một chuyến tu nghiệp như vậy, nếu không đi... em sẽ tiếc lắm. Văn nhăn mặt:

- Nhưng em đã đồng ý với anh rồi, mình đâu cần cái chuyến đi mất cả năm rưỡi đó. Ở lại công ty, em cũng có cơ hội thăng tiến chắc chắn và vững vàng mà. Và lại, em cũng đã gặp sếp từ chối rồi mà? Sao họ lại...

Như Phượng ngắt lời anh:

- Anh Văn! Em... em chưa nói với sếp.

Anh vừa kinh ngạc vừa tức giận:

- Em nói chuyện mình đã quyết định cả mấy tuần rồi, nhưng em vẫn chưa nói với sếp sao?

Như Phượng phân trần:

- Anh Văn, đây là cơ hội hiếm có mà, anh nên cho em dịp để nâng

cao kiến thức nghề nghiệp chứ.

Văn bực dọc gạt đi:

- Đừng phân trần kiểu đó. Anh có cản trở em bao giờ đâu? Nhưng hôm trước anh đã phân tích cho em nghe rồi, với điều kiện của em bây giờ đi tu nghiệp không vững bằng ở lại. Em nghe và cũng đã công nhận là anh nói đúng kia mà. Quyết định không đi là của em thôi chứ đâu phải anh ép em... sao bây giờ lại...

Anh thở hắt ra:

- Thôi được, em khoan nhận lời với sếp, chuyện gì cũng để anh về rồi nói đi, em đừng nên quyết định trở ngược như vậy, bất lợi cho em đó, anh sẽ...

Cô lúnh quýnh kêu lên:

- Nhưng... nhưng cho dù anh về kịp thì không chừng em lại phải đi rồi.

Văn nheo mắt:

- Em nói gì vậy? Anh đã nói đợi anh về mà.

- Anh Văn em... đã lấy vé máy bay rồi, em lấy sáng nay.

- Sáng nay? Vậy...

- Tối thứ tư em đi. Chuyển bay lúc mười giờ tối.

Văn cau mày im như không hiểu được cái thứ tư mà cô nói kia là đến bao giờ và có phải cô vừa bảo là mình sẽ bay một chuyến đêm?

Đợi một lúc không nghe tiếng anh, Như Phượng hồi hải gọi vào máy:

- Anh Văn nghe em nói không? Em... em cứ tưởng là tháng sau, từ từ rồi bàn lại với anh. Nhưng rồi họ dời lại tối ngày kia là em phải đi. Em biết tuần sau là sinh nhật của nội anh, em cũng đã định sẵn là

mua quà gì rồi, chỉ cần đợi anh về là mình đi mua thôi, nhưng bây giờ...

Văn im lặng, ở đâu đây bên này Như Phượng e sợ hỏi:

- Anh Văn, sao anh không nói gì? Anh... anh giận em lắm à?

Văn thở hắt ra:

- Em nghĩ tôi có giận không? Đừng nói với tôi rằng tự dưng công ty của em lấy Passport sẵn cho em, lại còn đăng ký vé máy bay cho em mà mãi đến bây giờ mới biết.

Giọng Như Phượng như hồi lỗi:

- Em xin lỗi anh Văn, em không muốn dối anh đâu, chỉ vì...em thật rất muốn có mặt trong chuyến đi này. Anh cũng có nói là không cản em. Hôm trước cũng em quyết định vậy... bây giờ đổi ý cũng là em thôi. Anh đừng giận em.

Văn ngắt lời:

- Thôi được, chúng ta sẽ gặp lại để nói cho rõ hơn. Em đừng nói nữa, tôi không đủ kiên nhẫn nghe thêm.

Như Phượng vội nói:

- Anh đừng giận em, ba em cũng có nói nếu em đi thì...

Văn không còn chịu đựng được, anh cúp máy. Thử người nhìn điện thoại, anh nhăn mặt tức tối. Không thể hiểu nổi được tâm trạng của Như Phượng. Chẳng phải là cô đã nghe anh phân tích kỹ càng, đã đồng ý không đi tu nghiệp chuyển Singapore đó rồi sao? Tại sao cô lại dối gạt anh, âm thầm nhận lời với cấp trên để bây giờ cầm trên tay vé máy bay cô mới hồi hả gọi điện cho anh, cốt chỉ để báo tin mình sẽ có mặt trong chuyến đi mấy ngày nữa?

Văn bước xuống giường, vào phòng tắm vốc nước nóng rửa mặt mũi cho tỉnh táo hơn. Như Phượng yếu lòng một cách kỳ cục? Cô thật khờ, ham một chuyến tu nghiệp vô ích mà không lường được là mình sẽ gặt hái được gì.

Ném cái khăn mặt vừa lau xong vào giỏ anh trở ra đi đi lại lại trong phòng một cách bực dọc. Như Phượng không phải là bạn gái đầu tiên của anh nhưng anh thích cái tính ngây thơ và ý chí cầu tiến của cô. Anh đã tưởng với Như Phượng sẽ là bền vững. Nhưng sao bây giờ cô lại cố tình không màng đến sự tin yêu của anh? Cố tình dấu diếm anh một cách kỳ dị? Anh thật khó chịu khi nghĩ đến chuyện cô không thành thật với mình. Lại thêm cách nói chuyện của cô cứ như sợ hãi vì anh độc tài cản trở chuyện tiến thân của cô vậy. Anh đâu phải là loại người độc đoán như vậy. Chuyện tu nghiệp kia chính cô đem ra hỏi ý anh, chính cô đã gật gù đồng ý với cách giải quyết của anh, vậy mà sau lưng anh cô lại âm thầm quyết định điều ngược lại mà không hề nói gì.

Văn nhìn đồng hồ. Chỉ còn hơn nửa tiếng nữa là đến giờ hẹn dùng cơm với Ngọc Hân. Sau bữa tối vội vàng này anh nhất định phải về Sài Gòn, nhất định phải đến gặp Như Phượng để hỏi cho ra lẽ, phải nói chuyện nghiêm túc, rõ ràng với cô mới được. Cơn mưa rào ngoài trời có dấu hiệu kéo dài một cách dai dẳng. Văn cau có ngồi phịch xuống chiếc giường êm ái. Bây giờ anh cũng chẳng cần phải chợp mắt lấy sức gì nữa. Cú điện thoại của Như Phượng làm anh bực dọc quá rồi, làm sao còn có thể nghỉ ngơi được nữa.

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 3

Mưa làm trắng xóa mặt đường. Chưa tới bảy giờ mà trời đã tối sầm, u ám. Vừa giữ tay lái Văn vừa lục túi áo tìm gói thuốc lá. Mưa Đà Lạt buồn tẻ thật, những cơn mưa dầm dề làm nản lòng bất cứ ai muốn ngắm nhìn khung cảnh đẹp của phố núi này. Rít một hơi khói thuốc Văn lắc đầu. Nghĩ đến Như Phượng, anh lại cảm thấy bức bối với những lời của cô khi nãy.

Trước Như Phượng, anh cũng có quen biết vài cô gái, nhưng chỉ chừng một vài tháng phát hiện rằng không hợp tính nhau. Còn với Như Phượng, anh quen biết cô hơn một năm rồi, thậm chí anh còn định đưa cô về ra mắt người nhà vào dịp sinh nhật của nội cuối tuần sau. Văn lắc đầu thở hắt ra. Nếu cô đòi đi tu nghiệp thì chuyện ra mắt kia khó mà thực hiện được rồi.

Vẫn chạy chậm để đỡ đèo. Trời tối quá, anh phải pha đèn liên tục và phải căng mắt ra nhìn đường. Xuống được lưng chừng đèo, Văn ngạc nhiên khi thấy xa xa dường như có một bóng người bên vệ đường rồi rít vẩy tay.

"Tai nạn chắc", anh tự nhủ khi đạp chân thẳng. Rà xe đến gần, Văn

nhăn mặt nhận ra cái vẫy tay kia chỉ là dấu hiệu xin đi nhờ xe. Anh cho xe lướt qua luôn. Ai lại xin quá giang ở đây được nhỉ. Bậy thật! Nhưng rồi đột nhiên có một điều gì đó làm anh khựng người kinh ngạc. Màu áo người đó mặc là một cái áo đỏ sọc trắng khó lẫn dù đứng trong mưa. Văn đạp thắng lần nữa, ngập ngừng một phút rồi de xe trở lại một cách thận trọng.

Đúng là cô ta, cô gái Sài Gòn bỏ nhà đi bụi trong chiếc áo gió đỏ sọc trắng. Thấy xe ngừng, cô gái mừng rỡ chạy đến. Văn chồm người qua mở cửa xe:

- Lại cũng là cô à?

Nét mặt cô gái còn kinh ngạc hơn khi nhận ra người ngồi sau tay lái là ai.

Văn ra hiệu với câu nói lớn:

- Vào xe đi.

Không đợi mời lần thứ hai, cô gái chui ngay vào xe, tay run rẩy gài dây an toàn quanh mình. Có lẽ đã đứng khá lâu trong mưa, nên dù áo gió có nón che, cô gái vẫn ướt mềm tóc tai mặt mũi, môi tím tái và gương mặt trắng đến nhợt nhạt. Văn đưa cho cô hộp khăn giấy, cô gái gật đầu không nói nổi lời cảm ơn. Hàm răng đánh lộn cộp, tay cô lóng ngóng dùng mớ khăn giấy lau gương mặt lạnh ướt nước mưa.

Văn cho xe chạy chậm chậm, anh lắc đầu:

- Tôi có khăn sạch, nhưng khổ nỗi lại để trong cốp xe mất rồi.

Co ro trên ghế, cô gái khó nhọc lên tiếng:

- Tôi... không sao... Cảm ơn anh.

Cơ lạnh run làm câu nói của cô ào ào đứt đứt thật khó nghe. Văn ngập ngừng rồi như không chịu nổi khi thấy cô gái lạnh run dữ quá, anh đành đưa điếu thuốc trên tay cho cô:

- Cô hút một chút đi vậy. Đừng hít ngay vào mũi, khói xộc vào nồng cô chịu không quen đâu, từ từ thôi.

Bàn tay cô gái ướm và lạnh ngắt chạm vào tay anh khi cầm điếu thuốc, cô làm theo sự hướng dẫn của anh, một vài lần sắc nữa mới quen được với khói thuốc.

- Đỡ chưa? - Văn hỏi.

Cô gái gật đầu tuy đôi mắt thao láo ngơ ngác, nét mặt vẫn trắng bệch đến tội nghiệp, Văn ngẫm nghĩ rồi anh vỗ trán :

- Quên mất, có một thứ sẽ làm cô ấm ngay mà tôi không nhớ ra.

Trong hộc xe của tôi có...

Anh định chồm lên mở cái hộc trước mặt cô, nhưng ánh đèn xe ngược chiều làm anh không dám bỏ rơi tay lái. Cô gái dụi luôn điếu thuốc vừa tắt ngấm vì ướm nước rồi thay anh mở cái ngăn nhỏ trước mặt ra. Trời tối quá, cô với tay bật luôn cái đèn trên cao để dễ nhìn. Chỉ có vài cuốn băng nhạc, lẫn với mấy chai Whisky nhỏ xíu nằm trong góc hộc. Cô ngạc nhiên nhìn anh.

Văn gật đầu:

- Là mấy cái chai bé tí đó. Mở uống một ngụm đi, cô sẽ ấm một chút.

Cô gái ngần ngừ nhưng cũng nghe lời anh, mở niêm chai rượu bé tí nằm ngoài cùng và hớp một ngụm. Ngụm rượu nồng đi thẳng xuống cổ họng làm cô gái trợn mắt bụm miệng như muốn sặc. Nhưng bù lại, khi vội nuốt ngụm rượu ấy rồi, sức cay nồng của nó đến từng

mạch máu làm cơ thể cô như có ngọn lửa bùng truyền dẫn cái lạnh thấu xương này giờ tạm bị đẩy lùi.

- Thêm một hộp nữa đi, tôi nghĩ cô cần phải uống ít nhất là nửa cái chai đó mới bớt lạnh. - Văn nói.

Cô gái nghe lời anh, nâng ly lên môi uống thêm một hai ngụm nhỏ nữa. Mắt nhìn đường để đi hết những cua cuối của con đường đèo, nhưng Văn vẫn không quên tình hình cô gái bên cạnh, anh hỏi:

- Sao? Công hiệu chứ hả?

Cuối cùng, cô gái cũng nở được một nụ cười. Câu trả lời đã rõ ràng, dễ nghe hơn:

- Công... công hiệu lắm, cảm ơn anh.

Văn cũng mỉm cười:

- Thay vì cảm ơn tôi, cô khoan đây nắp chai lại, cho tôi ké một hộp được không?

- À, xin lỗi.

Cô gái vội vàng mở nắp chai và đưa cho anh. Văn tợp một ngụm nhỏ rồi giở chai ra nheo mắt nhìn cho rõ. Anh lắc đầu cười:

- Cô lấy ngay thứ Whisky nặng nhất mà, hèn gì không suýt sặc.

Nhưng cũng hay, thứ này thì lại càng công hiệu cho cơn lạnh của cô.

Đưa chai rượu cho cô cất vào ngăn, anh nói:

- Tắt luôn đèn trong xe đi, tôi không thích thứ ánh sáng đó đâu.

- Xin lỗi. - Cô gái nói trong khi với tay tắt đèn.

Đã xuống xong một đường đèo, Văn liếc nhìn qua cô. Nếu theo như sắc mặt mà nhận định thì có lẽ cô ta đã đỡ hơn rồi. Không còn run rẩy lập cập như khi này nữa.

Anh ngẫm nghĩ rồi chợt hỏi:

- Sao cô lại đứng giữa đường xin chờ xe vậy?

Cô gái húng hắng ho và đáp:

- Lời anh nói hôm qua cũng đúng. Đà Lạt mùa mưa khó kiếm việc quá, tôi định quá giang xe trở xuống dưới may ra có thể sống được.

- Tôi muốn hỏi là sao cô lại đứng giữa đường kia? Lại lưng chừng đèo nữa, bộ cô muốn hù thiên hạ chết sao?

Cô gái lúng kượng:

- Đó là tại.. hồi chiều nay tôi có xin quá giang một chiếc xe tải về miền Trung.

Văn ngạc nhiên:

- Về miền Trung? Vậy tại sao cô lại xuống ở đèo?

Cô gái ấp úng giải thích:

- Họ... tại họ không tốt, tôi cự lại nên họ xuống lưng chừng đèo thì đuổi tôi xuống.

Xoa hai tay vào nhau như để ủ ấm hơn, cô khàn giọng:

- Tôi phải vừa đi bộ từ từ vừa vẫy tay xin đi nhờ xe, có nhiều chiếc xe đi qua, nhưng vẫn không có ai dừng lại. Tôi đứng ở đó đã lâu lắm rồi. Nếu không có anh, tôi không biết mình có phải chết còng trên đó không nữa.

Văn cau mày. Lại chuyện ăn hiếp mấy cô gái đơn thân quá giang xe đây mà. Cô gái Sài Gòn bụi đời này thật xúi quẩy.

Anh hắng giọng hỏi:

- Cô có nhìn được số xe của họ không?

Cô gái lắc đầu:

- Không. Hồi chiều trời mưa quá, vả lại tôi chỉ xin đi nhờ, có được xe cho đi nhờ là mừng lắm rồi, đâu nghĩ đến chuyện nhìn số xe người ta làm gì.

- Họ có mấy người vậy? Mấy người trên cái xe tải đó?

Cô cụp mắt:

- Ba người. Một người phía sau canh hàng, còn chủ hàng với tài xế ngồi băng trước. Tôi cũng được ngồi băng trước.

Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi nhú mào:

- Họ thật sự.. định làm bậy với cô à?

Cô gái bặm môi gật đầu. Văn cười nhạt:

- Không nói quá đó chứ. Họ có hai ba người làm sao cô cự lại được?

Cô gái ngập ngừng rút trong túi áo ra một con dao bấm nhỏ:

- Tôi... có cái này nên họ không dám làm bậy.

Văn trở mắt liếc nhìn con dao rồi nhìn sững cô gái. Trời đất! Một con dao? Thật đúng là anh đã gặp dân bụi đời chuyên nghiệp rồi. Đi quá giang xe mà còn thủ một con dao bấm sao? Dân xã hội đen à?

Cô gái chừng như hiểu suy nghĩ của anh, nên nhét ngay con dao vào túi xách dưới chân, vội vàng phân trần:

- Anh đừng lo, tại... tại tôi sợ trước mấy cảnh đó, nên người ta chỉ tôi mua nó rồi giữ để phòng thân thôi. Tôi không có ý muốn hại ai đâu.

Tôi đi một mình cũng sợ mà.

Văn im lặng. Anh vừa nhận ra dường như mình đã không để ý đến những nguyên tắc tối quan trọng khi đi xa. Xưa nay tuy không quá ích kỷ, nhưng anh có bao giờ cho ai đi nhờ xe đâu, nhất là kiểu nhờ xe giữa đường trong đêm tối như vậy. Anh thầm lắc đầu. Nếu không

phải ánh đèn pha ngay vào màu áo đỏ có sọc, nếu không phải cái màu áo quen mắt cho anh một ấn tượng tội nghiệp hôm qua thì anh đã không vướng lẩn nữa vào cô gái bụi đời chưa biết họ tên, chưa biết lai lịch này rồi. Chưa kịp biết cô là ai, nhưng bây giờ thì anh đã biết cô có một con dao bấm sáng loáng trong tay. Có bất ngờ không? Cô gái bối rối nhìn nét mặt anh:

- Anh... ngại tôi à? Nếu không tiện thì... - Cô thở dài - Thôi thì anh có thể bỏ tôi xuống thị xã Bảo Lộc, tôi ở đó tạm một. đêm, sáng mai xin quá giang xe người ta cũng được. Tôi biết anh rất tốt, nhưng khổ nỗi không thể chứng minh cho anh hiểu tôi cũng là người lương thiện.

Vẫn nhìn thoáng qua cô gái, anh lắc đầu điềm tỉnh trở lại:

- Thôi, không sao đâu. Tôi đưa cô đi cũng được thôi.

Cô gái mừng rỡ nhìn anh:

- Anh tin tôi à?

Vẫn nhún vai:

- Không vậy thì sao? Thật ra, nếu tính luôn hôm qua, thì tôi với cô cũng có quen biết một chút xíu, chạy đường trường có bạn đồng hành cũng tốt mà.

Mặt cô gái đã tươi tỉnh trở lại. Vẫn liếc qua cô rồi hỏi:

- Cô định quá giang xuống đâu?

- Dạ đâu cũng được, chỉ mong đừng ở Sài Gòn thôi.

Vẫn bật cười:

- Vậy là khó cho tôi rồi, vì tôi lại về Sài Gòn đây.

Cô gái giật mình nhìn anh:

- Anh về Sài Gòn thật à? Anh là dân Sài Gòn sao?

Văn nhướng mày:

- Vậy thì đã sao?

Cô gái suy tính nhanh rồi nói:

- Vậy có lẽ tôi sẽ xin anh cho xuống ở ngoài xa lộ.

Văn cau mày:

- Làm gì mà cô sợ Sài Gòn dữ vậy?

- Không phải sợ nhưng mà... tôi không muốn về đó, hiện thời là vậy.

Văn nhún vai lặng thinh. Cô gái thật rắc rối. Đã rời Đà Lạt về lại vùng đất quen thuộc của mình là tốt nhất sao cứ lại muốn loanh quanh nơi khác vậy không biết.

- Cô tên gì?

Cô gái hơi ngạc nhiên nhìn anh, nhưng cũng chịu trả lời:

- Thiên Ân. Tôi tên Thiên Ân.

Văn gật gù:

- Thiên Ân? Tên đẹp đó chứ. Chắc cô con một?

Thiên Ân tròn mắt:

- Sao anh biết?

Văn cười:

- Gia đình hiếm muộn thường đặt những cái tên đầy yêu thương đối với đứa con ao ước của mình.

Anh nhìn qua cô:

- Cho nên từ tên cô cũng có thể hiểu là gia đình cô yêu quý sự ra đời của cô lắm. Đừng làm gì buồn lòng cha mẹ mình, tôi nghĩ cô nên trở về Sài Gòn là tốt hơn hết.

Thiên Ân cụp mắt buồn rầu:

- Anh không hiểu gì đâu.

Văn đành lặng thinh. Chuyện gì khiến cô gái trẻ này cứ quyết chí bỏ nhà đi bụi vậy không biết, anh đã thử thuyết phục cô mấy lần rồi nhưng dường như chả lần nào có hiệu quả. Mưa càng lúc càng ào ạt, trắng xóa cả ánh đèn xe rọi sáng trong đêm. Văn cho xe gạt nước liên tục nhưng vẫn khó mà thấy được rõ trong đêm đen.

Ngồi cạnh thấy anh che miệng ngáp mấy lượt, Thiên Ân ngáp ngừng lên tiếng:

- Anh... mệt lắm à?

Văn vuốt tóc ngược ra sau :

- Ừ, cũng khá mệt.

- Tôi giúp gì được cho anh không?

- Giúp gì? - Anh nhướng mắt.

Cô ngần ngừ rồi nói đại theo ý mình:

- Tôi... Đường đèo thì tôi không dám, nhưng nếu xuống đường bằng anh để tôi lái giúp một đoạn cho.

Văn ngạc nhiên hỏi gấp:

- Cô vừa nói cái gì?

Thiên Ân e dè giải thích:

- Tại tôi thấy anh mệt nhọc quá. Nếu tôi giúp anh một đoạn thì anh có thể chớp mắt được một tí.

Văn quay nhìn cô:

- Cô biết lái xe sao?

Thiên Ân lúng túng với ánh mắt của anh:

- Xe khác thì tôi không quen, nhưng xe của anh thì trước đây tôi

từng tập lái thử vài đoạn.

Văn nheo mắt:

- Cô bao nhiêu tuổi?

Thiên Ân rụt rè:

- Mười tám. Tôi chưa có bằng lái thật nhưng tôi có thể lái chiếc xe này một đoạn đường bằng thật mà. Trong đêm ít xe và cũng đâu có cảnh sát, tôi chạy chậm là được rồi.

Văn không tin lời cô nhưng nhớ đến sự rành rẽ khi bật đèn và quàng dây an toàn như một quán tính của cô thì anh lại ngờ ngợ.

- Có... được không - Thiên Ân hỏi nhỏ lần nữa.

Anh lắc đầu gạt đi:

- Đừng đùa. Tôi chạy được, khỏi lo cho tôi. Nếu sợ tôi buồn ngủ thì cô kiếm chuyện gì để nói cho vui là được rồi.

Liếc dáng ngồi của cô, anh cười chế giễu:

- Nhìn dáng cô hôm qua đến nay có vẻ cũng chả ham sống lắm. Giao tay lái cho cô bộ không ớn chuyện cô kéo tôi theo hay sao làm gì mà còn tinh thần chớp mắt được.

Thấy anh nói vậy, Thiên Ân đành làm thinh. Thật sự mà nói anh cho cô quá giang cũng đã là tốt bụng lắm rồi, làm gì mà có chuyện cho một cô gái lang thang như cô cầm lái chiếc xe của mình. Anh cảnh giác như vậy cũng phải thôi. Chỉ có điều cô áy náy vì thấy anh mệt mỏi trong khi cô lại vô dụng chả giúp gì được. Bắt đầu đổ thêm một đèo nữa, mưa không còn nhưng sương mù lại giăng đầy trước đầu xe làm con đường như trong truyền thuyết liêu trai vậy.

Văn pha đèn liên tục để chậm chậm đổ đèo. Anh cảm thấy chỉ có

mình là cố căng mắt nhìn đường, nhìn vách núi để phân định đường, cô gái bên cạnh anh thì khoanh tay ngồi im. Cứ như là cô ta không sợ chết, không sợ tai nạn với chuyến xuống đèo trong đêm mưa gió nguy hiểm này vậy. Văn chợt mỉm cười, nhớ đến những chuyện liêu trai của Bồ Tùng Linh xưa kia. Cô gái cạnh anh chẳng biết đích xác thân phận thế nào anh cũng gan dũ mới cho cô lên xe. Biết đâu đây là một con hồ ly nhí còn sót lại từ mấy ngàn năm trước nay hiện ra để trêu ghẹo anh thì sao?

Văn bật cười với sự liên tưởng của mình. Tiếng cười của anh làm Thiên Ân ngạc nhiên. Cô hỏi:

- Gì anh cười dũ vậy?

Văn lắc đầu:

- Không có gì. Tôi nghĩ đến một chuyện vui vui thôi.

Thiên Ân ngồi yên một lúc có lẽ cũng buồn, cô rụt rè đề nghị:

- Tôi mở nhạc một chút có được không?

Văn cười:

- Được, nhưng chờ tôi xuống đèo đã. Nhiều sương mù quá, tôi sợ không nhận ra kịp ánh đèn đi lên. Nếu nhìn không ra thì cũng nghe họ bấm kèn.

Thiên Ân gật đầu hiểu ra. Cô khoanh tay lại, dựa vào ghế nhìn thẳng về phía trước. Khó khăn hồi hộp một chút, nhưng rồi Văn cũng qua được đoạn đèo ngập sương mù. Anh hắng giọng khi đã cho xe trôi xuống đoạn đường bằng phẳng:

- Mở nhạc được rồi đó.

Thiên Ân nhồm dậy lựa băng. Băng nào cô cũng bỏ vào, nhưng chỉ

nghe được một hai bài lại đổi băng khác. Văn ngạc nhiên hỏi:

- Làm gì mà như trạm kiểm duyệt băng vậy? Nhạc đó không thích à?

Thiên Ân ngượng ngịu:

- Máy cuộn băng này nhạc ồn quá.

Văn phì cười:

- Trời đất, nhạc trên xe cho một tài xế ít có thời gian ngủ như tôi thì phải ồn ào rồi, nếu êm dịu thì hai mắt tôi cũng díp lại lấy ai chạy xe.

Thôi đừng nghe nhạc nữa cho ồn ào. Sao cô không ngả ghế ra ngủ một tí đi. Không buồn ngủ à?

Thiên Ân nhỏ nhẹ:

- Tôi uống chút rượu vào hình như lại càng buồn ngủ, nhưng anh đừng lo tôi sẽ ráng không ngủ. Ba tôi nói ngồi cạnh tài xế, nhất là tài xế chạy đường trường thì tốt nhất là đừng có ngủ vì như vậy sẽ làm người ta buồn ngủ theo.

Văn buồn cười:

- Vậy nếu không ngủ thì cô cũng nên tìm chuyện gì nói đi, cứ làm tỉnh thì tôi cũng buồn ngủ thôi. Cho cô biết sáng nay tôi dậy rất sớm, làm việc suốt cho đến chiều tối, tôi không hề chớp mắt được chút nào, nên thành thật mà nói bây giờ tôi mệt ghê lắm.

Thiên Ân ngần ngừ:

- Nói chuyện à? Tôi biết nói gì bây giờ?

- Gì cũng được mà.

Thiên Ân im lặng một lúc rồi chợt lên tiếng:

- À, tôi chưa biết tên anh, phải không?

Văn ngần người:

- Ủ, tôi cũng quên mất, hỏi tên cô rồi mà lại quên nói tên mình. Tôi tên Văn, Nguyễn Nam Văn. Cô gọi tôi là Văn được rồi.

Thiên Ân mỉm cười:

- Tên anh cũng rất hay, cái tên đó không cho tôi đoán được anh có phải là con một hay không, nhưng tôi nghĩ nếu anh có người em trai tên Bắc Võ nữa thì ngộ lắm.

Văn bật cười:

- Chà, cô cũng biết đùa nữa à. Tôi tuy không có em trai tên Bắc Võ nhưng lại có một đứa em gái rất dễ thương, nó tên là Thúy Vũ.

Thiên Ân tròn mắt trầm trồ:

- Cái tên này đẹp quá. Thúy Vũ, Nguyễn Thúy Vũ, đẹp thật chứ.

Văn sửa lại:

- Không phải Nguyễn Thúy Vũ mà là Dương Thúy Vũ. Con bé là em cùng mẹ khác cha với tôi.

- Nhưng sống chung với anh chứ? - Thiên Ân tò mò.

Anh lắc đầu:

- Không, nó sống với mẹ và dưỡng tôi. Còn tôi lại sống bên nội.

Nhưng thỉnh thoảng tôi cũng có dịp gặp nó. Anh em tôi rất thân.

- Vậy Thúy Vũ bao nhiêu tuổi rồi anh Văn? Có bằng tuổi tôi không?

Văn cười lắc đầu:

- Không đâu, nó còn nhỏ lắm, chỉ mới mười hai tuổi.

Thiên Ân ngạc nhiên:

- Chỉ mới mười hai à? Em gái anh nhỏ vậy sao? Vậy là anh tha hồ mà chiều em rồi.

Văn gật đầu:

- Ủ, mẹ tôi tái giá khi tôi đã vào trung học, biết mình có một đứa em gái thì cũng thích, nó có hay những nhẽo nhưng cũng ngoan lắm.

Thiên Ân nghe với đôi chút ngưỡng mộ:

- Anh cũng hạnh phúc thật, một anh trai, một em gái vậy vui lắm chứ. Vui hơn nhà tôi là cái chắc, tôi chỉ có một mình thôi. Những khi không có ba tôi ở nhà, thì buồn lắm.

Văn gật gù mỉm cười. Thiên Ân hỏi qua chuyện khách :

- Vụ mua bán của anh ở Đà Lạt sao rồi?

Văn nhún vai:

- Chẳng đâu vào đâu, tôi bỏ luôn không mua nữa.

Thiên Ân không giấu nổi tò mò:

- Anh... mua cái gì vậy? Bây giờ không mua nữa thì nói tôi nghe có được không?

Văn cười:

- Cô biết Hương Xưa chứ?

- Sở trà Hương Xưa?

- Ủ, là nó đó. Tôi định mua nó.

Thiên Ân nhìn anh kinh ngạc:

- Ý anh nói là... mua lại cái sở trà Hương Xưa?

Văn nhún vai:

- "Định" thôi, vì rốt cuộc không mua được.

Thiên Ân lẩm bẩm:

- Khó tin thật, anh đi lên đây có một mình lại định mua một cái sở trà to nhất nhì tỉnh này.

Văn cười:

- Tôi chỉ là đi bàn chuyện sang nhượng thôi. Nếu được thì thủ tục mua bán sẽ phải hẹn lại sau cho chu tất chứ.

Thiên Ân lặng im một chút rồi hỏi lại:

- Rồi sao anh lại không mua được? Họ không chịu bán à?

Văn chắc lưỡi:

- Không phải là không chịu bán, nhưng gia đình họ đông người, cứ mỗi người một ý chèo kéo dúng dăng hoài, tôi phát bực nên bỏ về.

- Anh mua sở trà đó cho anh à? Anh muốn làm trà?

Văn lắc đầu:

- Không phải. Công ty của tôi là dạng tập đoàn chuyên điều hành quản lý những công ty chi nhánh. Có dịp chúng tôi cũng mua lại các công ty nhỏ, hoặc cơ sở đang làm ăn lỗ lã, như Hương Xưa để khuếch trương việc kinh doanh buôn bán.

Thiên Ân ngắt lời:

- Tôi biết rồi. Mua được các công ty nhỏ đó, công ty anh sẽ thêm vốn vào đầu tư hoặc gọi vốn nước ngoài, gọi vốn cổ đông, sau đó quản lý để cho công ty ấy trở lại vững mạnh trên thị trường.

Văn ngạc nhiên nhìn cô:

- Chà, cô thông minh dữ vậy? Tôi không tin là mười tám tuổi mà cô học xong khóa Thương mại Kinh tế nào đâu.

Thiên Ân nén tiếng thở dài:

- Tôi chưa tốt nghiệp trung học. Nhưng... chuyện mua bán công ty kia có lẽ tôi cũng biết qua sơ sơ.

Văn chỉ cười không tin. Nhưng Thiên Ân thì lặng lẽ buồn rầu vì điều cô nói là sự thật. Chẳng những biết sơ sơ, thậm chí cô đã từng đối

diện với nó nữa kia. Công ty của ba khi không còn giám đốc đã xảy đến vô số những rắc rối khó khăn. Chỉ hơn tháng sau ngày ba mất, chú Tâm, người phó giám đốc của ba cô trải trước mặt cô vô số những giấy tờ hóa đơn, giấy thúc nợ, thu đòi bồi thường hợp đồng... Chú tâm phân tích tình thế khó khăn trước mắt rồi kết luận thật rõ ràng là chỉ còn một cách cuối cùng để cứu vãn tình thế, đó là cô phải thay ba mình sang nhượng lại công ty. Thiên Ân không rành về pháp lý và cả về quản lý kinh tế, lại thêm phần lơ ngơ mất hồn vì sự mất mát người thân duy nhất của mình nên đành phải nghe theo lời chỉ vẽ của chú ấy. Những cuộc họp về sang nhượng kia, cô chỉ biết khóc thầm và ngồi ngây ngô cố lắng nghe nhưng không hiểu được gì nhiều. Công ty của ba, tâm huyết của ba vậy mà cô cũng không gồng gánh được để cuối cùng rồi cũng phải nhắm mắt ký càn.

Thấy cô có vẻ lặng lẽ, Văn hắng giọng hỏi:

- Sao? Không hỏi chuyện gì nữa à?

Thiên Ân ngẩng lên:

- Tôi chẳng biết nói chuyện gì nữa.

- Kể chuyện về cô xem. Cô bỏ lên Đà Lạt rồi đi những đâu, làm những việc gì?

Thiên Ân nhìn mông lung ra ngoài cửa xe, màn đêm phủ cảnh vật thành những khối to đen chạy vụt qua hay bên xe.

- Đúng ra là tôi đến nhà người chú họ nhưng không sống được ở đó, tôi quá giang một xe thu mua hàng bông từ thành phố lên Đà Lạt.

Cô nhìn anh cười nhẹ:

- Xe đó có ghé qua Hương Xưa, tôi cũng muốn xin việc ở đó, nhưng

bị từ chối. Bây giờ tôi mới biết là họ cũng đang lao đao vì lỗi lãi, chứ lúc ấy cứ tưởng họ chê tôi dân thành phố không đủ sức để làm việc.

- Rồi sau đó thì sao?

- Tôi vào luôn thành phố. Xin được một chỗ giúp việc bưng bê cho một quán tả pí lù, nhưng... do tôi vụng về nên họ muốn chưa hết tháng, đã cho tôi nghỉ, tôi lại xin bán phụ một gian hàng bán đồ lưu niệm ngoài chợ.

Cô mỉm cười:

- Bà chủ cũng tốt lắm, tin tưởng nên cho tôi ở luôn đó, bà còn chỉ cho tôi đan áo, đan khăn choàng, tôi đã làm ở đó mấy tháng rồi.

- Vậy sao cô lại mất chỗ làm đó? - Văn hỏi.

- Không phải tại tôi đâu. Tại mùa này không còn khách du lịch nên phải tạm đóng cửa gian hàng thôi.

Văn lắc đầu mỉm cười. Cô gái này cũng khốn khổ dữ trong mấy tháng qua, vậy mà vẫn chưa chịu quay về nhà nữa. Văn nghĩ đến cô gái tên Thiên Ân rồi liên tưởng đến đứa em gái cùng mẹ khác cha với mình.

Không hiểu tại sao dạo này đám con nít choai choai bỏ nhà đi bụi nhiều quá, cô gái này chỉ lớn hơn em gái anh có năm sáu tuổi, không biết khi Thúy Vũ lớn lên nó có nhiễm cái bệnh phiêu lưu kiểu này không.

Mãi suy nghĩ đến khi anh quay lại định hỏi chuyện thì đã thấy cô gái co người ngủ gục trên ghế. Văn thấy tội nghiệp, anh thôi không đánh thức cô nữa. Màn đêm buông trùm khắp nơi, Văn vừa giữ tay lái vừa che miệng ngáp dài, anh cố giữ cho mình tỉnh táo, nhưng hai mắt cứ nặng trĩu. Anh muốn mở nhạc để đỡ vắng lặng, nhưng lại em âm

thanh ồn ào đánh thức cô gái tội nghiệp bên cạnh, cô cũng chỉ vừa chợp mắt có một tí thôi, cứ để cô ngủ ngon vậy.

Xe vẫn lao đi trong bóng đêm với Văn nửa tỉnh nửa gà gật sau tay lái. Qua một khúc quanh, bất chợt một con thú nhỏ từ trong bụi xô ra, Văn hốt hoảng đạp thắng thật nhanh và ngoặt tay lái né tránh như phản xạ tự nhiên. Tiếng bánh xe rít lên trong đêm vắng nghe ghê rợn, chiếc xe nghiêng ngả rồi lao chúi xuống vệ đường. Cùng với âm thanh va đập thật lớn của thanh cản xe phía trước vào một mô đá bên đường, xe hộc thêm một tiếng rồi chết máy.

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 4

Thiên Ân giật mình choàng tỉnh. Cô mở mắt rồi chồm dậy nhìn cảnh tượng xung quanh với vẻ sững sờ. Phải mất đến mấy phút cô mới hiểu được xe đã gặp tai nạn. Những dẫn xóc và âm thanh nghiêng rít khó nghe vừa rồi là sự thật chứ không phải trong cơn ác mộng. Đầu nhức nhối, cô đưa tay lên đỡ lấy và nhắm mắt cố kềm cơn đau mà nhìn qua Văn. Anh đang gục đầu vào vô lăng bất động.

- Anh... anh Văn! - Cô khàn giọng gọi.

Thân người ngồi cạnh cô không nhúc nhích và không cả tiếng trả lời. Cô nén cơn sợ hãi vừa ập đến để chồm níu lấy vai anh:

- Nè, anh Văn! Anh có sao không? - Cô gọi lần nữa.

Đà kéo của tay cô đã lật người Văn bật ngửa ra ghế. Ánh trăng nhạt nhòa trên cao soi thấy một màu đỏ đang chảy thành dòng trên mặt anh.

Người run lên bần bật hốt hoảng, Thiên Ân muốn thét lên khi nhìn thấy gương mặt bê bết máu của anh. Cô quỳnh quáng lay gọi anh thêm vài lần nữa rồi đột nhiên cô khựng mắt trợn trừng đưa tay run run vịn lấy mạch tay anh. Phải cố ngăn mình đừng quá run sợ và thờ dờn, cô mới nhận định được một cách mơ hồ rằng dường như anh vẫn còn nhịp thở.

- Anh Văn, tỉnh dậy, anh Văn, đừng làm tôi sợ, anh tỉnh được mà. Anh còn sống mà.

Mặc cho cô có lay gọi, thân người Văn cứ nghiêng ngả mất hẳn ý thức. Thiên Ân hấp tấp mở đai an toàn để chui ra khỏi xe. Cô không biết phải làm gì để qua được tình huống đáng sợ này. Cô la lớn bằng một giọng hốt hoảng và nghẹn ngào:

- Cứu với, có ai làm ơn cứu chúng tôi với.

Chạy thêm mười mét lên con lộ cao, cô lại hét tiếng gọi cứu mấy lượt, nhưng con lộ dài vắng lặng, không một ánh đèn xe. Bóng đêm vẫn phủ trùm khắp nơi, ngoài tiếng côn trùng rì rả, không có ai đáp lại lời cô. Run sợ chạy trở về, cô hoang mang đến trước đầu xe, Thiên Ân nhận thấy xe đã tông phải một mô đất cao, đầu xe bị móp vào một chút.

Chừng như một tia sáng vụt qua, cô lại lập cập trở vào xe và bật cái đèn nhỏ trên nóc. Ánh sáng mờ mờ làm cô mừng rỡ. Mở cái túi còn

ầm ướt để dưới chân, cô lấy đại ra một cái áo vải sạch của mình và tìm cách xé ra để băng bó lại đầu Văn. Máu của anh ra khá nhiều nên cô không biết ngoài trên đầu anh còn bị thương chỗ nào không. Băng bó tạm thời cho anh rồi cô lại phải khó nhọc lôi anh qua bên ghế của mình và ngồi vào chỗ của anh. Cô bật chìa khóa đề máy. Tiếng máy rền nhẹ rồi tắt. Cô trào nước mắt vì sợ, vừa cầu nguyện vừa đề máy lần thứ hai, thứ ba. Có lẽ Văn chưa chết, nhưng nếu không kịp thời đưa anh cấp cứu, máu của anh cứ chảy hoài như thế cũng sẽ không còn cứu kịp nữa.

Đề máy lần nữa, cô nghẹn ngào khẩn vái:

- Ba mẹ ơi, giúp con với. Hãy cho máy khởi động được.

Không biết lời cầu nguyện của cô linh thiêng hay vì một sự may mắn nào đó còn sót lại mà cuối cùng máy cũng nổ được. Thiên Ân mừng quýnh, cô thận trọng de xe ra khỏi mô đất đó rồi lăn bánh ngược ra lộ.

Xe đã ở trên lộ. Cô lầm rầm:

- Cảm ơn ba mẹ. Xin ba mẹ hãy phù hộ cho con trên suốt đoạn đường hoang vắng này. Mong sao con đưa được người ta đến bệnh viện kịp.

Chân nhấn nhẹ ga, cô cho xe chạy xuôi xuống. Chiếc xe qua trận va đụng vẫn còn lăn bánh tốt. Thiên Ân nhấn thêm ga, mắt nhìn chăm chăm đường trống trước mặt, cô nói lầm bầm không biết để trấn tĩnh mình hay nói với người không biết sống hay đã chết bên cạnh:

- Anh sẽ không sao đâu, tôi sẽ cố tìm người giúp mình, tôi sẽ cố đưa anh vào bệnh viện. Anh sẽ không sao đâu. Ráng lên

Có cảm giác như lông mày ươn ướt, cô đưa tay chùi chùi chắt lỏng đỏ và còn ấm làm cô giật mình khi nhận ra mình cũng bị thương. Không dám sờ nhẹ tay lên đầu để biết chỗ rách của da thịt nằm ở đâu, cô chỉ còn biết gạt phần máu ướt dính lông mày, ngăn không cho chúng chảy xuống làm cản trở mắt nhìn của cô.

"Tìm người giúp đỡ, đến bệnh viện đi. Không còn kịp thì giờ để băng bó, phải tìm cho ra bệnh viện hay trạm xá nào gần nhất."

Chiếc xe lao đi khi đêm trở dần về sáng, con lộ vẫn thừa người, nhưng dường như ở tí xa xa, đã thấp thoáng bóng dáng những ngôi nhà.

Thiên Ân ngồi yên cho cô y tá băng lại chỗ vừa may trên trán cho cô. Có bóng người ló vào và cất tiếng hỏi:

- Em đi chung với người bị tai nạn vừa đem vào đó phải không?

Thiên Ân gật đầu, cô y tá ở cửa nói ngay:

- Anh kia gãy chân và bị chấn thương phần đầu có lẽ là khá nặng, em ra làm thủ tục nhập viện đi.

Vết thương cũng đã được băng xong, Thiên Ân cảm ơn người y tá và trở ra phòng nhận bệnh.

- Người vào cấp cứu tên gì vậy em?

- Dạ, Nguyễn Nam Văn. - Thiên Ân đáp mà không biết mình có nhớ rõ không.

- Bao nhiêu tuổi?

Cô ngập ngừng rồi đoán đại cho chắc:

- Dạ, ba mươi tuổi.
- Ngụ ở đâu?
- Dạ, Sài Gòn.
- Em nói luôn địa chỉ.

Thiên Ân nói đại địa chỉ cũ nhà mình. Cô y tá hí hoáy ghi nhận lại, xong thì chuyển qua hỏi về cô:

- Còn em, tên tuổi và nơi cư trú?

Thiên Ân khai một tràng về mình. Cô y tá ngẩng nhìn cô :

- Chung một địa chỉ à? Hai người là anh em?

Bây giờ cô mới nhớ ra mình đã khai bậy, cô ấp úng:

- Dạ không, là... bạn thôi.

Cô y tá hơi nhướng mày, nhưng rồi gật gù cho qua. Cô thông báo với một giọng đều đều:

- Người bạn trai của em bị mất máu khá nhiều, nhưng nhóm máu thích hợp với anh ta bệnh viện chỉ còn một ít, chỉ sợ...
- Ảnh nhóm máu gì hả chị? - Thiên Ân ngắt lời.
- Máu O.

Thiên Ân nói ngay:

- Em cũng nhóm máu O.

Người y tá nhìn cô:

- Em nói vậy là ý muốn cho máu à?
- Dạ.
- Nhưng em cũng đang bị thương?
- Hồi nãy bác sĩ cũng nói em không sao, chỉ bị rách da trên trán chút

thôi. Em nghĩ rút một ít máu cũng không có hề gì.

Cô y tá hơi ngần ngừ:

- Để tôi hỏi qua ý kiến bác sĩ đã, em chờ ở đây đi.

Trong khi cô y tá vào phòng để trao đổi với bác sĩ, Thiên Ân dựa vào lưng ghế chờ đợi với vẻ sốt ruột, cô chỉ mong sao mình có thể giúp một chút sức để người đàn ông tốt bụng tên Văn qua được chuyện này. Chợt nhớ đến cái ví tiền của Văn mà khi nãy cô lấy từ túi quần anh và nhét vào túi xách của mình để phòng hờ đóng tiền thuốc men, viện phí. Thiên Ân lấy nó ra ngắm soi. Chiếc ví màu nâu thật đẹp. Cô tò mò mở ra xem. Ví không có bức ảnh nào, ngăn ngoài có vài tờ mỹ kim, một xấp tiền loại năm mươi ngàn. Ngăn nhỏ còn lại đựng vài tấm thẻ tín dụng, vài thứ giấy tờ.

Thiên Ân lấy ra tấm Chứng minh của anh, bên cạnh cái hình quá nghiêm trang là một hàng chữ in, cô lẩm bẩm theo:

- Nguyễn Năm Văn, sinh ngày... Thường trú tại...

Cô chẳng lười. Chà, anh chỉ mới hai mươi tám, thì ra khi nãy cô đã khai thêm cho anh hai tuổi rồi. Theo như giấy tờ thì anh ở Thủ Đức.

Trong ví không có tấm danh thiếp nào. Thiên Ân thử người ra, không có danh thiếp làm sao cô gọi điện báo tin cho người nhà anh biết đây?

Đột nhiên như nhớ ra, cô cốc vào đầu mình một cái kêu lên:

- Trời, ngu quá. Đúng là quần trí rồi, anh ta có địa chỉ mà.

Sẵn điện thoại trên bàn mực, cô đánh bạo gọi nhờ. Cầm chứng minh của anh trên tay, cô gọi đến tổng đài nhờ dò số điện thoại theo địa chỉ của anh. Tổng đài thật hữu dụng, số điện thoại của nhà anh được

cung cấp chỉ sau vài phút, Thiên Ân bấm số ngay. Chờ đợi tiếng chuông ở đầu dây bên kia đổ dài liên hồi, cô nhìn đồng hồ. Mình đánh thức người nhà anh để báo tin dữ vào lúc bốn giờ sáng đây, cần phải nói nhẹ đi để người ta đừng quá hoảng sợ mà té xỉu mới được.

- Alô!

Đã có người nhắc máy. Thiên Ân nói nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng:

- Xin hỏi có phải nhà anh Văn không ạ?

Một giọng nữ khàn khàn nhưa nhưa vang lên ở đầu dây bên kia:

- Ừm, đúng rồi, nhưng nó đi vắng rồi. Cô là ai? Sao lại gọi điện giờ này?

Thiên Ân hơi ngập ngừng tìm lời:

- Dì ơi, con là bạn của anh Văn, con... đi chung với anh từ Đà Lạt về Sài Gòn, nửa chừng thì bị tai nạn. Anh Văn...

- Cái gì? Cô... nói cái gì? Thăng Văn... tai nạn?

Giọng hoảng hốt ở đầu dây bên kia làm Thiên Ân cũng đâm sợ và cảm thấy như mình có lỗi, cô cố nói cho rõ hơn:

- Xin lỗi dì, dì hãy bình tĩnh để nghe con nói.

- Nhưng cái gì mà...

- Xin dì hãy bình tĩnh lại, anh Văn bị nhẹ thôi mà, không sao đâu.

Đầu dây bên kia có tiếng thở dồn, rồi giọng nói như run run cố trấn tĩnh:

- Cô... cô nói lại đi, tôi bình tĩnh rồi.

Thiên Ân cố tìm lời:

- Tụi con trên đường về Sài Gòn thì bị tai nạn, tai nạn nhẹ thôi.

- Thăng Văn bị làm sao? - Người đàn bà hỏi ngay.

Thiên Ân quyết định chỉ nói một phần thương thế của Nam Văn thôi:

- Anh Văn có bị chấn thương ở chân, hiện thời đang được bác sĩ bó bột. Con muốn báo tin để gia đình...

Giọng nói kia đã ngắt lời cô:

- Bệnh viện nào? Ở đâu?

Vừa nghe Thiên Ân nói bệnh viện tỉnh người kia đã cuống quýt đáp nhanh:

- Được rồi, chúng tôi sẽ đến ngay.

Thiên Ân dạ nhỏ. Gác máy, cô đi trở lại và nhìn vào phòng cấp cứu, bác sĩ trực vẫn tất bật bên giường bệnh cho Văn, cho thấy tình hình của anh vẫn còn khá nghiêm trọng.

Có tiếng gọi sau lưng cô, Thiên Ân quay lại. Cô y tá đã trở về bàn trực.

- Bác sĩ đã chấp thuận nhưng phải qua kiểm tra xem em có đủ sức và nhóm máu của em có thật sự thích hợp không đã.

- Dạ được.

Cô y tá gật đầu:

- Vậy em theo tôi.

Theo người y tá vào một phòng khác kiểm tra. Cuối cùng Thiên Ân được bác sĩ cho phép hiến máu. Nằm dài trên giường cố giữ mình thư giãn để đẩy lui cơn sợ hãi với cái mùi ê te nồng nặc và những cây kim to, cô nhớ đến tấm ảnh chụp ba cô cùng một số nhân viên trong công ty vào dịp hiến máu nhân đạo. Đạo đó, cô đã lồng kính tấm ảnh chụp ba cô nằm trong xe hiến máu lưu động treo lên ở

phòng sách, suốt ngày nhìn ngắm mà hãnh diện vô cùng, cứ xem như ba mình là một anh hùng vậy.

Giờ đây, cô cũng đang hiểu máu. Máu của cô cứu giúp một người bệnh trong cơn ngặt nghèo nhưng là một người rất tốt mà cô đã mang ơn. Quyết định của cô không hẳn là nhân đạo, mà là một cách trả ơn. Nhờ cứ lan man nghĩ ngợi mà Thiên Ân đã trải qua lần hiến máu đầu tiên trong đời mình thành công. Uống cạn ly sữa người y tá đưa, cô ngủ thiếp đi trên chiếc giường dành cho mình. Trời hửng sáng, khi chiếc băng ca đưa Văn từ phòng cấp cứu qua phòng chăm sóc đặc biệt thì Thiên Ân cũng còn say giấc.

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 5

Thiên Ân che miệng ngáp dài. Văn vẫn chưa tỉnh lại. Ngắm gương mặt còn bị tím bầm của anh, mớ băng quấn trên đầu và chân thì bó bột nặng chịch, cô lẩm bẩm:

- Sao người bị nặng không phải là tôi, một người quá giang xe nhí, như vậy tôi đỡ phải áy náy hơn khi nhìn anh từ hôm đến giờ cứ thêm thiếp thế này.

Cô nói với anh mà như độc thoại:

- Tối qua tôi đã báo cho người nhà anh biết rồi, có lẽ họ cũng đang trên đường đến. Ráng tỉnh lại đi anh Văn trước khi họ đến. Bác sĩ nói anh tỉnh lại thì không sao mà. Anh không tỉnh, tôi không biết phải ăn nói sao với người nhà của anh đây.

Có tiếng chân bước rộn rịp ngoài hành lang, Thiên Ân nhìn đồng hồ. Đã tám giờ sáng rồi. Cánh cửa chợt mở, làm cô đứng dậy ngạc nhiên. Một tốp người mặc áo choàng trắng bước vào, vị lớn tuổi có lẽ là bác sĩ còn những thanh niên trẻ đi theo như sinh viên thực tập. Cô y tá cầm xấp bệnh án bảo cô:

- Đến giờ khám thường nhật. Em ra ngoài đợi một chút.

Ngoài hành lang, Thiên Ân cứ bần khoản đi tới đi lui, cứ hy vọng kết quả khám của Văn khả quan hơn. Có mấy người lạ đang đi lại, hai người đàn bà và một người đàn ông đứng tuổi. Họ nhìn bảng số phòng dính ở cánh cửa trước mặt rồi nhìn qua cô.

Người đàn bà mập mạp có gương mặt hiền hậu lên tiếng hỏi cô:

- Đây là phòng chăm sóc đặc biệt số ba phải không cháu?

- Dạ.

Vừa lúc đó, cánh cửa bật mở, vị bác sĩ và nhóm sinh viên thực tập đã trở ra. Cô vội chạy lại:

- Thưa bác sĩ...

Vị bác sĩ có bảng tên là Phan Mạnh ngẩng lên nói:

- Tình hình tạm ổn định rồi, rất tốt.

- Nhưng sao anh vẫn chưa tỉnh? - Cô bần khoản hỏi.

- Đừng lo, tôi...

Chợt vị bác sĩ nhìn qua vai cô và nhướng mày ngạc nhiên với một ai

đó, ông kêu lên:

- Ủa, Thịnh phải không?

Thiên Ân quay lại. Người đàn ông trong tốp ba người khi nãy mỉm cười tiến lại bắt tay bác sĩ Mạnh:

- Không ngờ anh vẫn còn nhận ra tôi.

Ông bác sĩ cười:

- Quên sao được. Mười mấy năm không gặp nhưng anh đâu đổi khác mấy. Sao hôm nay lại ghé xuống đây vậy?

Thiên Ân sốt ruột chen vào:

- Thưa bác sĩ, anh bạn cháu...

Bác sĩ Mạnh như sực tỉnh, ông cười bảo bạn:

- Đợi tôi một chút nhé.

Bác sĩ Mạnh chưa kịp nói tiếp với Thiên Ân thì người đàn ông kia lại xen vào:

- Tôi cũng muốn biết tình hình người bệnh nằm trong đó nữa, anh cho tôi nghe với.

Ông bác sĩ ngạc nhiên:

- Là bệnh nhân cũ của anh à?

- Nếu nó tên là Nguyễn Nam Văn thì là con của tôi. - Người đàn ông tên Thịnh đáp.

- Con anh? - Giọng bác sĩ còn ngạc nhiên hơn.

Ông Thịnh giải thích vắn tắt :

- Là con riêng của vợ tôi.

Người đàn ông sang trọng lại hăng giọng hỏi:

- Nó có sao không bác sĩ?

Bác sĩ Mạnh quay nhìn Thiên Ân. Cô vội gật đầu:

- Ảnh tên Nam Văn, đúng rồi ạ. Cháu đã gọi điện cho người nhà của ảnh, cháu chỉ là bạn thôi.

Vị bác sĩ gật đầu hiểu ra, ông bảo nhóm sinh viên thực tập đợi ông ở cuối hành lang, và gọi cô y tá đưa bệnh án cho ông Thịnh xem. Ông nói ngắn gọn:

- Tôi mới vừa khám lại, tình hình tương đối ổn định. Chân phải bị gãy đã bó bột rồi. Chấn thương vùng đầu mất nhiều máu khiến chúng tôi lo ngại, nhưng chụp X-quang thì không có gì nghiêm trọng. Hồi tối nhờ cô bé này tiếp máu nên sáng nay khá hơn rồi.

- Chúng tôi vào thăm nó có được không? - Người đàn bà đứng sau nôn nóng hỏi.

Bác sĩ Mạnh gật:

- Được, nhưng đừng quá đông, cậu ấy vẫn chưa tỉnh.

Ông Thịnh lướt mắt qua phần ghi trên bệnh án rồi ngẩng lên nhìn người đàn bà sang trọng đứng bên cạnh. Được cái gật đầu của bà, ông nói với bác sĩ Mạnh:

- Chúng tôi muốn đưa nó về Sài Gòn.

Bác sĩ Mạnh gật đầu:

- Được chứ. Anh chuyên khoa càng có điều kiện chăm sóc tốt hơn. Vậy anh cùng người nhà chờ tôi một chút, tôi sẽ cho người làm thủ tục chuyển viện.

- Cám ơn anh.

Bác sĩ Mạnh vỗ vai ông Thịnh cười:

- Có gì đâu, mình là bạn bè cũ mà.

Thế là chỉ chừng hai mươi phút sau, Thiên Ân đã cùng họ về thành phố. Cô và bà Liên, người đàn bà mập mạp tự giới thiệu là cô ruột của Văn ngồi cạnh chiếc băng ca anh nằm. Chiếc Ford do ông Thịnh cầm lái chạy trước chiếc xe bệnh viện.

- Cháu là bạn gái của Nam Văn à? - Bà Liên lên tiếng.

Thiên Ân đỏ mặt rụt rè:

- Dạ không. Cháu chỉ là... bạn mới quen thôi.

- Nghe y tá bàn trực nói là nhờ cháu lái xe đưa nó vào bệnh viện kịp thời, đã vậy còn tiếp máu cho nó nữa.

Thiên Ân ngượng ngùng cúi đầu. Đã nghe được giọng bà, cô đoán bà là người mà mình đã làm rộ vào lúc bốn giờ sáng.

- Xin lỗi cô, cháu đã gọi sớm quá, cháu sợ người nhà quá lo lắng nên không dám nói thật về tình hình của anh Văn.

Bà Liên lắc đầu:

- Cô cảm ơn cháu còn không hết, cháu gọi điện báo tin thì gia đình mới biết được chứ.

- Cháu có đánh thức cả nhà dậy không?

- Không đâu, chỉ có cô thôi.

Bà kể lể:

- Cô không dám cho nội thẳng Văn biết, sợ ông quá lo lắng, hẳn chú Ba nó cũng không được nên cuối cùng mới gọi cho chị Trinh, dù gì thì ông Thịnh cũng là bác sĩ, họ biết cách giúp để đưa nó về nhà. Thiên Ân chột tò mò về người đàn bà sang trọng nhưng có vẻ cách biệt kia.

- Chú Thịnh... là dượng của anh Văn phải không dì? Còn dì Trinh là

mẹ của anh?

Bà Liên nhìn cô:

- Đúng rồi, chắc Văn nó cũng kể con nghe sơ sơ về chuyện nhà.

Cô đỏ mặt ấp úng:

- Dạ, cũng có chút chút.

Bà Liên nhìn gương mặt vẫn nhắm nghiền của Văn mà thở dài:

- Thật ra, nếu không cấp bách quá, cô cũng không gọi cho chị Trinh làm chi, nhất là không biết mà làm cản trở chuyến du lịch ngày mai của họ.

Bà lắc đầu:

- Văn nó tỉnh dậy, biết chuyện này thế nào cũng trách cô cho xem.

Thiên Ân ngồi im, không dám nói gì. Cô đang tự trách mình nhiều chuyện quá, để bây giờ vô tình biết thêm một mảng chuyện nội bộ không thuận thảo của nhà người ta rồi còn gì. Văn mà tỉnh lại, người anh ta nổi giận trách móc không phải là bà cô hiền hậu dễ tính của anh mà chính là cô thì thật què mặt.

Bà Liên vẫn dõi mắt nhìn xuống băng ca mà chép miệng:

- Không hiểu sao trời tối mà Văn nó lại lái xe về. May mà đã qua mấy cái đèo, chứ nếu không, thì xe lăn luôn xuống vực rồi.

Thiên Ân ngập ngừng:

- Chắc tại cháu. Lúc đầu cháu ngồi trò chuyện nên không sao, đến chừng qua Bảo Lộc, cháu mệt quá nên ngủ quên có lẽ vì vậy mà...

Bà Liên khoát tay:

- Đâu phải lỗi cháu, đừng tự trách mình như vậy, cháu cũng đã làm hết sức rồi. Hồi này bác sĩ có nói nó không sao.

Cô liếc nhìn anh:

- Nhưng... sao anh chưa tỉnh lại hả cô?

Bà Liên lắc đầu:

- Cô cũng không biết, để về bệnh viện Chợ Rẫy kiểm tra lại xem. Ông Thịnh làm trong đó, sẽ kiểm tra lại tổng quát cho nó lần nữa.

Thiên Ân yên lòng. Cô ngẫm nghĩ giây lát rồi chợt kêu lên:

- Chết rồi, cháu quên mất, chiếc xe của anh Văn cháu đã để quên ở bệnh viện rồi.

Bà Liên mỉm cười:

- Không sao đâu. Khi nãy ông Thịnh có nhờ bạn bè ở bệnh viện đó giữ giùm chiếc xe, vài bữa nữa mình cho người lên đem về.

Thiên Ân thở phào. Được một lúc bà Liên tò mò hỏi:

- Hôm trước Văn có nhắc qua với cô là cháu sống tự lập ở thành phố.

Thiên Ân ngơ ngác mất vài giây. Cuối cùng cô hiểu ra người cô của Văn đang lầm lẫn mình với một cô bạn gái nào đó của anh. Cô vội hắng giọng:

- Cô ơi, thật ra cháu với anh Văn chỉ mới quen biết đây thôi.

Bà Liên cười:

- Cô có nghe nó nhắc qua. Dù mới quen biết, nhưng nó đã quyết định đưa cháu về ra mắt người nhà thì cô biết tình cảm giữa hai đứa cũng tiến triển tốt rồi. Cứ tưởng sinh nhật nội tuần sau cô mới gặp mặt, không ngờ hôm nay đã biết cháu rồi.

Thiên Ân phát hoảng:

- Nhưng cháu...

Bà Liên hiểu lầm vẻ hoảng hốt của cô, bà khoát tay:

- Cháu đừng ngại. Thật ra vào thời đại này chỉ cần hai đứa yêu đương nhau là được rồi, cô không phải là người cổ hủ quá đâu. Thiên Ân không hiểu lời bà Liên. Còn bà thì cứ liếc nhìn vẻ mặt ngơ ngác của cô mà mỉm cười.

Khi này nhìn thoáng qua nét mặt bà chị dâu, bà biết chị ấy có ác cảm với Thiên Ân. Việc Văn đi Đà Lạt công tác, còn rủ theo cô bạn gái có lẽ làm chị ấy khó chịu. Còn bà, bao lâu nay bà cứ mong muốn đứa cháu trai tội nghiệp của mình sớm có gia đình. Vì thế nếu nó đã tìm được người như ý sao bà khắt khe những chuyện nhỏ nhặt mà làm gì.

- Nam Văn nó vẫn chưa tỉnh, vậy cháu có thể xin nghỉ phép vài hôm để giúp cô một tay chăm sóc nó được không? - Bà Liên hỏi.

Thiên Ân nhìn bà, cô ngập ngừng rồi gật đầu:

- Dạ được ạ.

Bà Liên tươi ngay nét mặt. Có vậy chứ. Thằng cháu trai của bà đã lớn, nhưng bao năm rồi chưa hề đưa về nhà giới thiệu cô bạn gái nào. Bà hy vọng đây là cô bạn gái cuối cùng của nó.

Bà nắm nhẹ lấy tay cô:

- Cháu đừng ngại, đã là bạn gái của nó thì cũng như người nhà. Cô sẽ ủng hộ cháu.

Thiên Ân lúng túng dạ nhỏ, lơ mơ với lời hứa hẹn ủng hộ gì đó của bà. Cô nhìn thân hình bất động của Nam Văn mà phân trần với anh trong trầm lặng:

"Tôi chỉ muốn theo dõi tình hình sức khỏe của anh thôi. Chỉ tại tôi không biết phải giải thích với người nhà của anh như thế nào với sự

có mặt của mình trong chuyến đi đó. Khi nào anh tỉnh lại mọi việc trở nên rõ ràng, tôi sẽ không dám làm phiền nữa đâu. Anh đừng giận nhé!"

Chiếc xe đã vào thành phố, tiếng còi xe ồn ào quen thuộc quá. Văn nằm yên trên băng ca với gương mặt vẫn chìm trong hôn mê như không hề biết đến mình vừa có thêm một cô bạn gái mới. Một cô bạn gái bất đắc dĩ.

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 6

Sau một ngày nằm ở bệnh viện thành phố, Văn đã tỉnh lại. Nhưng anh lại kêu nhức đầu và lơ mơ không nhận ra được ai trong số những người thân quanh mình.

Ông Thịnh đã gọi người chích mũi thuốc giảm đau cho anh, rồi gọi mọi người ra hành lang. Bà Trinh nghiêm giọng:

- Văn nó làm sao vậy anh?

Ông Thịnh ngập ngừng:

- Nó chỉ mới tỉnh lại thôi, có lẽ ký ức vẫn còn mơ hồ...

- Nhưng em là mẹ ruột của nó, vậy mà nó vẫn nhăn nhó không nhận ra?

Ông Thịnh lúng túng giải thích:

- Theo như bản chụp X-quang thì không có gì nghiêm trọng, nhưng... trước tình hình này thì anh nghĩ có lẽ do chấn thương mạnh, ảnh hưởng đến vùng não bộ lưu giữ ký ức nên tạm thời... nó không nhớ rõ lắm về mọi việc.

Bà Liên thở dài lo lắng:

- Vậy mình phải làm sao đây, chắc phải nói cho ba biết chuyện này.

Bà Trinh cau mày lặng im. Ông Thịnh an ủi:

- Đừng quá lo lắng, tôi nghĩ... nó sẽ sớm bình thường lại mà.

Giọng bà Liên như vừa được nhóm tia hy vọng:

- Vậy chừng nào nó có thể bình thường trở lại?

- Tôi không thể nói chính xác, tùy theo sức đề kháng của nó thôi.

Nãy giờ vẫn đứng cạnh lắng nghe, Thiên Ân sợ sệt níu vạt áo ông hỏi:

- Ảnh có bị... quên hết mọi chuyện không hả chú?

Ông Thịnh trấn an:

- Không đâu, cháu đừng quá lo sợ. Vết chỉ bị va chạm mạnh vùng đầu nên ảnh hưởng một chút thôi. Tôi đã từng gặp nhiều ca tương tự. Qua một thời gian sẽ trở lại bình thường, trí nhớ sẽ dần hồi phục.

- Vậy nó chắc chắn sẽ không sao? - Bà Liên hỏi lại lần nữa.

Ông Thịnh gật:

- Ừ, không sao đâu. Vết nó cũng mạnh khỏe mà, tôi nghĩ sẽ mau chóng bình phục thôi. Trong trường hợp trở về cuộc sống thường ngày quen thuộc thì sẽ dễ dàng gợi lại ký ức hơn.

Bà Liên vội nói:

- Vậy mình đưa nó về nhà, có được không?

Ông Thịnh gật đầu:

- Tốt nhất là lưu lại đây thêm một ngày để theo dõi kỹ tình hình, ngày mai tôi sẽ lo thủ tục để chị đưa nó về nhà, điều cần thiết bây giờ là về nhà rồi phải chăm sóc cho nó mau hồi phục ký ức lẫn sức khỏe lại thôi.

Khẽ liếc qua gương mặt kín như bưng của vợ, ông Thịnh nói tiếp:

- Tôi sẽ giới thiệu một bác sĩ trong ngành để vài ngày ghé qua theo dõi tình hình.

Bà Liên gật đầu:

- Cám ơn anh.

Thiên Ân quay về cửa phòng và nhìn vào. Sau mũi thuốc Văn lại thêm thiếp ngủ. Bàn tán dần dòm mất một lúc, rồi ông Thịnh và vợ ra về. Còn lại một mình, bà Liên bước đến cạnh Thiên Ân và cũng nhìn vào phòng. Bà lẩm bẩm:

- Chiều nay về cô phải nói thật với nội thẳng Văn biết thôi.

Thiên Ân ngẩng lên kịp thấy giọt nước mắt trên gương mặt bà khi bà mếu máo:

- Cô chỉ sợ... nó cứ quên mất mọi việc, không còn nhớ gì, không còn nhớ đến ai nữa thì làm sao đây Thiên Ân?

Cô rụt rè nắm lấy tay bà. Tình cảm bà dành cho Văn làm cô cũng nghẹn ngào. Cô đưa bà lại ghế ngồi và thầm thì an ủi:

- Cô đừng quá lo, anh Văn nhất định sẽ khỏe lại mà, mình cố gắng chăm sóc cho anh cháu tin là anh sẽ khỏe lại.

- Cháu giúp cô chăm sóc nó nhé?

- Dạ.

Cô nói mà không biết lời của mình có được như ý không, nhưng tiếng sụt sịt của bà Liên dường như có nhẹ đi. Buổi chiều trong bệnh viện thật buồn. Ánh nắng tắt dần hướng Tây làm không gian như nhuốm màu u ám.

Mở cửa một căn phòng dành sẵn cho khách trên lầu, bà Liên cười đôn hậu:

- Cháu cứ lưu lại đây một vài tuần, đừng ngại gì cả. Ngoài vợ chồng chú Lương giúp việc, nhà chỉ có nội, có cô và Nam Văn thôi. Rất ít người.

Cô nhìn bà cảm kích:

- Cháu cảm ơn cô.

Bà Liên cười:

- Cháu chịu ở lại là cô vui rồi, có cháu, hy vọng sẽ giúp đỡ cô nhiều trong việc chăm sóc cho Nam Văn.

Trước khi rời gian phòng, bà Liên còn ân cần bảo:

- Phòng tắm ở cuối dãy, cháu rửa mặt và nghỉ ngơi một chút đi nhé. Cô dạ nhỏ. Đặt túi hành lý nhỏ nhoi của mình xuống chân, Thiên Ân ngồi thừ lên giường nhìn quanh căn phòng có màu vàng dịu mắt. Vậy là cô đã về đây theo lời nài nỉ mời mọc của bà Liên. Cô không biết mình quyết định như vậy có đúng không. Đầu tiên cô nán lại từ bệnh viện này sang bệnh viện khác chỉ vì muốn chắc chắn là Văn khỏe lại để khỏi lo lắng áy náy mà thôi. Bây giờ thì lại đến nhà anh. Vì muốn có chỗ ở tạm để ẩn thân hay vẫn vì lo cho bệnh tình của anh? Câu

hỏi ấy chính cô cũng không trả lời được. Có lẽ cả hai lý do đều đúng. Tình trạng sức khỏe của Văn tuy khá hơn nhưng anh như vẫn chưa phục hồi lại được trí nhớ. Ngay cả khi ông Bằng, nội của anh vào thăm, cũng vẫn đối diện với ánh mắt lạ lẫm cố hữu của anh. Gia đình của anh cứ buồn rầu, nhưng không ai trách cứ và thắc mắc về sự có mặt của cô trên chuyến đi tai nạn đó, duy chỉ có bà Trinh. Lần đầu gặp mặt bà đã lơ đi, không đếm xỉa gì đến cô và rồi bệnh tình của Văn hiện tại làm bà khó chịu với cô ra mặt. Như một cách nhận trách nhiệm của mình, cô lặng lẽ nán lại bên giường bệnh với anh suốt thời gian qua, tự nguyện chăm sóc anh mà không dám trách thái độ đầy thành kiến ấy của bà.

Đến bên khung cửa sổ nhìn ra mảnh sân sau, Thiên Ân đưa mắt nhìn những luống hoa nở thắm bên dưới, lòng vẫn nhớ lại lúc bà Liên đưa cô ra trước mặt Nam Văn. Sau người mẹ ruột và cả người cô ruột mà anh ngờ ngợ không nhận biết, cô không nghĩ anh có thể nhận ra được mình là ai, nhưng vẫn nuôi tia hy vọng mỏng manh là mình sẽ bị... lật mặt. Vậy mà khi bà Liên đưa cô ra trước mặt anh và hỏi:

- Con có nhớ ai đây không Văn?

Cô hồi hộp quá chừng. Vừa hồi hộp vừa sợ.

- Thử nhớ lại xem, người này là ai? Con nhận ra không? - Bà Liên lặp lại.

Đôi mày của Văn lúc ấy chau lại như cố nhớ, nhưng cuối cùng anh đành dò dẫm hỏi lại bà:

- Là... em gái của con à?

Thiên Ân ngó ra, còn bà Liên thì thở dài thất vọng:

- Em gái cái gì, bạn gái của con mà con cũng quên sao?

Câu nói của bà Liên làm cô lúc đó ngượng ngịu và có cảm giác như mình là một kẻ dối trá.

- Bạn gái? - Anh lẩm bẩm với vẻ ngạc nhiên.

- Phải rồi, Thiên Ân là cô bạn gái cùng con trong chuyến công tác lên Đà Lạt đó, con không nhớ ra sao?

Văn đã nhìn chăm chăm vào cô thật lâu, nhưng rồi anh lắc đầu:

- Xin lỗi, tôi... không nhớ.

Anh đã không nhớ ra cô là ai. Cũng đúng thôi. Cô có phải là bạn gái anh đâu. Gặp mặt chỉ có một lần, không có ấn tượng gì đặc biệt thì làm sao anh nhớ ra được. Còn cô, lúc ấy đứng trước anh, chịu đựng ánh nhìn tò mò, dò xét của anh, cô nghe câu anh nói mà không biết mình nên vui hay buồn. Trong thâm tâm, cô chỉ mong anh nhận ra được cô chẳng phải là người bạn gái nào, mà chỉ là một đứa con gái lang thang tình cờ quá giang xe mà thôi, như vậy tốt hơn cho cả cô và anh, nhưng anh vẫn im lặng với cái nhìn ngờ ngợ và xa lạ.

Nặng làm cô bắt đầu chói mắt, Thiên Ân quay trở về phòng. Cầm cái túi xách nhẹ tênh của mình lên cô chẳng lười thở dài. Dù không muốn chút nào cái chuyện cứ như lừa dối này nhưng... thôi thì ở tạm đây, giúp bà Liên chăm sóc Văn vài hôm. Nếu bệnh tình của anh khả quan hơn thì cô cũng có thể ra đi mà không áy náy điều gì. Văn là một người tốt, cô mong mỏi rằng anh sẽ mau chóng khỏe lại, mau chóng hồi phục trí nhớ như xưa. Ánh nắng đã chói gắt hơn sau khung cửa sổ.

Thiên Ân đến trước cửa phòng Văn, cô đang định gõ nhẹ xin vào thì nghe có tiếng bà Liên vọng ra:

- Khi con bị tai nạn chính Thiên Ân đã chạy tìm bệnh viện cấp cứu cho con đó. Đã vậy còn tiếp máu cho con nữa. Xưa nay con chưa dẫn về ra mắt cô bạn gái nào của mình nhưng lần này cô nghĩ con đã chọn đúng người rồi.

Lắc đầu cố nén nụ cười thẹn, cô gõ nhẹ lên cánh cửa, bà Liên ra mở. Vừa thấy cô với khay thuốc trên tay lại có cái trứng gà còn ngâm trong nước sôi, bà đã cười:

- À, đến giờ uống thuốc hả cháu? Trứng gà cũng chín rồi à?

- Dạ.

Né người cho cô mang khay thuốc đi qua, bà nói:

- Cháu lăn trứng cho Văn giùm cô được không? Cô vừa nhớ ra là chưa pha trà cho ông nữa.

Thiên Ân dạ nhỏ. Bà Liên đã rời đi, cô đến bên giường bệnh, vớt quả trứng gà còn nóng bọc vào trong mảnh khăn nhỏ đưa cho Văn. Ngồi dựa vào đầu giường quan sát cô từ đầu, anh không cầm mà ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì vậy?

- Thì là trứng gà. Còn nóng lắm đó. Anh cầm đi, để tôi tìm cho anh cái kiếng nhỏ.

- Để làm gì?

- Thì để anh lăn cho tan mất vết bầm trên mặt đi.

Văn nhăn mặt:

- Bà trò gì vậy? Tôi không lăn đâu.

Đến phiên Thiên Ân ngạc nhiên:

- Không lẫn đâu có được. Mặt anh còn bầm tím mấy chỗ kia kìa. Nhất là cái chỗ ngay mí mắt làm con mắt anh cũng đỏ thấy ghê.

- Ăn nhầm gì - Văn vẫn gạt đi - còn nhìn thấy là được rồi. Vài bữa nữa nó cũng tan dần.

Thiên Ân cãi:

- Sao lại không ăn nhầm? Cô Liên dặn dì Lương nấu từ nãy rồi. Cô nói anh phải lẫn mấy ngày cho hết chỗ tụ máu, nhất là chỗ gần mắt. Mấy chỗ bầm trên mặt anh có đến cả tháng mới hết đó.

Văn xằng giọng ngắt lời:

- Đã nói là tôi không lẫn rồi mà. Cái đầu còn chưa bình thường lại được, lo gì đến mặt mũi.

Thấy anh trở nên cáu gắt, Thiên Ân ấm ức nhưng cũng phải xui xuống. Cô đưa cho anh ly nước lọc và mấy viên thuốc rồi lầu bầu:

- Không lẫn hột gà thì thôi, anh làm gì dữ vậy. Tôi đâu định ép anh đâu.

Văn cầm lấy ly nước và mớ thuốc. Đợi anh uống xong cô định mang khay ra thì anh chột lên tiếng:

- Khoan đã.

Cô ngạc nhiên quay lại. Anh nhìn thẳng vào cô, giọng dịu lại:

- Tôi... tôi muốn nói chuyện với em.

- Chuyện gì? - Cô thận trọng hỏi.

- Thì em ngồi xuống đi đã.

Để khay nước lên bàn, cô kéo ghế khếp nép ngồi cạnh giường. Qua giọng nói của anh, cô có cảm tưởng anh đã sẵn sàng để nghe cô giải

thích và kể rõ mọi việc.

Văn nhìn cô một thoáng rồi hắng giọng:

- Vết thương của em đã đỡ chưa?

Thiên Ân sờ lên miếng băng trên trán mình:

- Cũng đỡ rồi, cảm ơn anh.

Văn im lặng như đếm đo một lúc rồi hắng giọng:

- Em tên là Thiên Ân à?

Cô gật. Anh nhìn cô dò xét:

- Em... em bao nhiêu tuổi?

Lờ mờ hiểu được ánh mắt hoài nghi của anh, cô thở ra:

- Mười tám.

- Mười tám tuổi? Thật chứ?

Thiên Ân miễn cưỡng gật đầu:

- Tôi dối anh làm gì? Nếu anh muốn biết chính xác thì mười tám tuổi hai tháng chẵn. Không có lẽ ngày nào đâu.

Không quan tâm đến câu trả lời hơi chua ngoa của cô, anh chăm chú nhìn cô rồi chợt hỏi:

- Em biết tôi bao nhiêu tuổi rồi không?

Hơi ngớ ra với câu hỏi vô duyên ấy, cô máy móc đáp:

- Biết chứ. Giấy tờ của anh ghi anh hai mươi tám tuổi.

Văn không hỏi nữa mà chỉ cười. Cái cười chế giễu của anh làm cô càng khó hiểu hơn. Văn nhếch môi:

- Có gì đâu. Tôi đang khâm phục con người của tôi trước đây, có thể quen biết và yêu thương một cô gái quá trẻ, thua mình đến mười tuổi. May mà em đã qua tuổi mười tám được hai tháng rồi, nếu

không có lẽ tôi còn phải lo cuống lên vì mình đã dám rủ rê một cô bé tuổi vị thành niên đi du hí đến mấy ngày ở Đà Lạt.

Thiên Ân sững người kêu lên:

- Ê! Xin ngừng ngay những câu hỏi mĩa mai lảng xẹt của anh. Anh đang nói lung tung gì vậy? Sao anh xúc phạm tôi?

Mắt vẫn chăm chú quan sát cô, Văn nhún vai:

- Tôi chỉ đang nói sự thật thôi. Em không biết tôi ngỡ ngàng như thế nào khi mọi người đưa cô gái trẻ măng đến giới thiệu là bạn gái của mình.

Thiên Ân bối rối kêu lên:

- Nhưng ai là bạn gái của anh hồi nào? Tôi... còn nhỏ như vậy làm sao là bạn gái của anh được.

Câu nói của cô không làm Văn bất ngờ. Anh nheo mắt giọng hòa hoãn hơn:

- Em nói... không phải à? Mọi người nói cho tôi nghe rằng em là bạn gái của tôi mà?

- Nhưng... thực ra không phải như vậy. Là họ tưởng vậy thôi.

Nét mặt Văn trở nên nghiêm túc:

- Vậy là sao?

Cô ngập ngừng giải thích:

- Tôi... Hôm trước vì nhà anh đông người quá, mà ai cũng cứ đinh ninh rằng tôi là bạn gái của anh nên khi họ đẩy tôi ra để anh nhận diện, tôi... không tiện phân trần. Tại họ... tưởng vậy thôi chứ không phải tôi mạo nhận đâu. Anh đừng hiểu lầm. Tôi không có ý gạt ai.

Tràng phân bua của cô làm Văn sứt ruột:

- Em nói gì vậy? Tôi chưa hiểu rõ. Vậy thật ra em là gì của tôi?
- Không là gì hết.
- Không... là gì? - Văn cau mày.
- Ủ, không dây mơ rễ má gì hết. Thật ra thì chỉ mới quen biết anh.

Anh nhìn cô như không hiểu:

- Nhưng... tại sao người nhà tôi lại cho rằng em là bạn gái của tôi?

Cô chắt lưỡi:

- Thì tại họ tưởng vậy thôi, cũng vì hôm đó tôi đi chung xe với anh.

Văn thắc mắc:

- Nhưng nghe nói tôi lên Đà Lạt mấy ngày đêm mà. Sao em lại có thể ở chung với tôi được nếu em không là bạn gái của tôi?

Thiên Ân trợn mắt giơ ngón tay lên:

- Xin đính chính, tôi đâu có theo anh lên Đà Lạt đâu, tôi chỉ gặp anh trên đó và về cùng một chuyến xe thôi.

Văn nhú mày:

- Vậy... là sao? Tôi hẹn em trên đó à?

Thiên Ân xua tay:

- Đâu phải vậy, ai quen biết mà hẹn hò gì với anh, tại vì tôi quá giang xe anh ở đèo thôi mà.

Văn nhăn mặt ngắt lời:

- Em càng thanh minh, càng làm tôi khó hiểu quá.

Cô vội nói:

- Không có gì khó hiểu hết. Tôi nói đơn giản thế này nhé. Thật ra, tôi và anh chỉ mới quen biết nhau thôi. Tôi quá giang xe anh về Sài Gòn, dọc đường thì có lẽ anh mệt quá nên gây ra tai nạn. Tôi thấy vậy

nên...

Văn ngắt lời:

- Nên đưa tôi đến bệnh viện, tiếp máu cho tôi, gọi điện về nhà tôi báo tin... Những chuyện đó tôi đã được nghe mấy ngày nay rồi.

Anh lắc đầu:

- Thú thật mà nói mấy hôm trước, nghe nói em là bạn gái của tôi, tôi đã rất ngạc nhiên vì khó tin mình lại có được một. cô bạn gái trẻ như thế. Nhưng bây giờ khi em đính chính là không phải thì tôi thấy lời em có gì đó... vô lý quá.

Thiên Ân tròn mắt:

- Cái gì mà vô lý? Tôi nói sự thật mà.

Văn nhìn cô chăm chú:

- Em nói em không phải là bạn gái của tôi?

- Đúng rồi, không phải. Tôi chỉ là người tình cờ quá giang xe anh thôi.

Cô chép miệng lẩm bẩm:

- Tôi không ngờ số mình lại như thế. Vận mệnh xui quá, quá giang xe cũng lây người ta xui luôn.

Không để ý đến lời lẩm bẩm tiếng được tiếng mất của cô, Văn tựa lưng vào đầu giường tư lự:

- Em nói em quá giang xe tôi. Tôi chưa quen biết em, lại cho em quá giang xe sao?

Thiên Ân gãi ót diễn giải một cách lộn xộn:

- À, thật ra tôi với anh không hẳn là chưa quen biết. Thật ra, tối hôm ở bờ hồ Xuân Hương tôi và anh có gặp nhau rồi, nên khi tôi vẫy tay

xin quá giang ở trên đèo, anh đã...

Anh giơ tay ngăn lời cô:

- Khoan khoan, em nói cái gì mà lung tung vậy, làm ơn nói rõ ràng một chút. Xin nhớ rằng tôi còn đang mơ hồ lắm với ký ức của mình. Sao lại gặp nhau rồi? Vậy tôi với em quen hay là không quen?

Thiên Ân nhìn anh rồi đành thở hắt ra:

- Thôi được. Muốn văn tắt mà không xong chắc tôi phải kể thật từ đầu đến cuối cho anh nghe vậy.

Thế rồi cô đem mọi chuyện từ lúc cô lang thang ở bờ hồ Xuân Hương lạnh cóng và buồn rầu ra sao, anh cho cô điều thuốc nhưng lấy lại và đổi bằng lời mời uống cà phê như thế nào, đến chuyện cô suýt bị chết cóng trên đèo, đứng vẫy tay xin nhờ xe suốt cả tiếng đồng hồ trong gió mưa, cuối cùng lại gặp anh rồi xe đi nửa đường gặp tai nạn v.v...

Khi đã kể xong cô kết luận:

- Là vậy đó. Bây giờ anh hiểu ra chưa?

Văn ngồi yên trên giường lắng nghe lời cô, trán nhăn lại như cố dung nạp tất cả những thông tin đó vào đầu. Cuối cùng anh ngẩng lên:

- Em đang nói thật đó à?

Thiên Ân trợn mắt:

- Sao lại không thật được? Anh không nhớ thôi, còn tôi nhớ rất rõ mà.

Văn ngẫm nghĩ rồi lắc đầu:

- Tôi không biết. Nhưng thấy... câu chuyện em kể sao kỳ lạ quá.

- Có gì đâu mà kỳ lạ?

Anh nhú mày phân tích:

- Em bảo chỉ quen biết tôi vốn vẹn có hai lần, nhưng tại sao lại biết quá rõ về tôi như vậy? Em biết số điện thoại của gia đình tôi, em biết về những mối quan hệ của gia đình tôi? Em biết tôi có đứa em gái tên Thúy Vũ, trong khi tôi thì chẳng biết mình có anh em nào trên đời. Ngay cả khi mọi người giới thiệu nó với tôi, tôi cũng chẳng biết có phải thế không.

Thiên Ân trề môi:

- Tại anh bị tai nạn lạc trí nhớ đó thôi, những mối quan hệ ở nhà anh thì chính anh vui miệng kể cho tôi nghe mà, còn số điện thoại nhà anh thì anh nhờ tôi... tôi...

Cô gái ót ngượng nghịu với ánh mắt chờ đợi của anh. Rồi cô đành chắt lưỡi nói một tràng:

- Nói huych toẹt ra luôn cũng được. Xin lỗi là tôi có lục ví của anh khi mà thủ tục nhập viện, thấy địa chỉ của anh ghi trên giấy tờ, tôi gọi điện hỏi tổng đài nên ra được cái số điện thoại nhà anh.

- Vậy sao? - Văn nhìn cô.

Thiên Ân hơi ngượng nghịu:

- Thì là vậy thật mà. Cái ví của anh tôi còn giữ, nhưng... để trên lầu rồi. Tôi cũng định để rõ ràng rồi trả cho anh. Thật ra, tại tôi không có nhiều tiền để đóng tiền mua thuốc men, nên tôi mới mở ví anh xài đỡ.

Văn im lặng ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

- Vậy tại sao khi cô Liên hỏi em cũng biết tôi lên Đà Lạt để thương lượng mua bán cái sở trà nào đó?

- Thì cái vụ đó là anh nói cho tôi nghe mà.

Văn nhìn cô hoài nghi:

- Cũng lại là tôi nói cho em nghe?

- Đúng rồi.

Văn nhìn cô chăm chăm. Cái nhìn của anh làm cô không thoải mái :

- Làm gì mà nhìn tôi ghê vậy?

Anh nói thẳng:

- Tôi đang nghi ngờ câu chuyện của em đây, không biết trong đó có bao nhiêu phần trăm là thật hay tất cả đều không là thật.

Thiên Ân ngớ ra:

- Anh nói vậy nghĩa là sao?

Anh hăng giọng:

- Hãy thử nghĩ xem, em kể đêm trước đó tôi lang thang ở bờ Hồ Xuân Hương gặp một cô gái lạ hoặc nào đó là em hỏi xin điều thuốc?

- Phải rồi.

- Tạm chấp nhận, nhưng rồi tôi lại không cho thuốc mà lại rủ em đi uống cà phê...

Giọng của Văn có vẻ gì đó khiến cô phải tăng hăng đánh chính:

- Không phải. Anh có cho thuốc chứ, nhưng sau đó lấy lại.

Văn cau mày:

- Gì kỳ vậy. Cho rồi sao còn lấy lại?

Thiên Ân kêu lên:

- Ai mà biết đâu, anh muốn lấy lại là lấy lại chứ. Lúc đó tôi cũng hỏi anh làm vậy là ý gì.

- Rồi tôi trả lời ra sao?

Thiên Ân nhăn mặt cố nhớ:

- Để coi. Ờ, anh nói tại anh thấy tôi ho sù sụ, chứng tỏ tôi không biết hút, nên lấy lại điều thuốc.

- Tại vì vậy mà tôi đòi lại điều thuốc à?

- Không phải là đòi, là anh... giật lại. Lúc đó tôi đang ho, anh giật lại vậy nè, nhanh quá nên tôi nín không kịp.

Thiên Ân vừa nói vừa diễn tả, Văn phì cười:

- Giật lại? Ai lại làm kỳ vậy?

Thiên Ân trợn mắt:

- Tôi nói thật mà.

Văn phẩy tay cho qua:

- Thôi được, cứ cho là tôi dở hơi, đã cho người ta điều thuốc rồi mà còn giật lại cho được. Nói qua chuyện cà phê, không cho cô hút thuốc, tôi lại rủ cô vào quán cà phê à?

Thiên Ân cãi:

- Không phải rủ mà là "mời". Anh mời tôi đằng hoàng.

Văn gật gật:

- Ừ, thì "mời". Rồi sau đó?

- Thì ngồi uống nước thôi, anh uống cà phê, tôi uống sữa. Nếu anh muốn nói rõ hơn thì tôi uống đến hai ly sữa.

- Uống cà phê xong tôi còn đi đâu nữa? - Văn hỏi tới.

Thiên Ân trợn mắt:

- Ai mà biết anh đi đâu, tôi uống hết hai ly sữa nóng, thấy anh cứ ngồi hoài với ly cà phê nguội ngắt, nên tôi chào anh và ra về trước.

Qua tối hôm sau tôi mới gặp anh trên đèo.

Văn gật gù:

- Ủ, em nói là tối hôm sau em quá giang xe tôi ngay trên đèo?

- Đúng rồi.

Anh im lặng nghĩ ngợi giây lát rồi chợt hỏi:

- Tại sao tôi lại về Sài Gòn vào một đêm mưa gió như vậy?

Thiên Ân kêu lên bức doc.:

- Ai mà biết đâu. Trên xe, anh cho tôi biết tên, kể tôi nghe về nhà anh. Anh nói lung tung nhiều thứ nhưng đâu có nói lý do tại sao anh về ban đêm, bây giờ anh hỏi làm sao tôi biết mà nói đây?

Văn hỏi cắc cớ:

- Nếu em không biết tôi về chuyến đêm, làm sao đón quá giang được?

Thiên Ân trố mắt kêu lên:

- Trời ơi! Tôi chỉ đứng trên đèo vẫy tay quá giang thôi, nhiều xe đi qua nhưng chẳng ai dừng lại, cuối cùng có xe của anh là chịu dừng. Tôi đâu biết anh về chuyến đêm hay chuyến ngày, cũng đâu cố tình đón với xe anh. Chỉ là... tình cờ gặp nhau thôi.

Nheo mắt nhìn cô Văn gật gù:

- Phải rồi, là tình cờ. Tình cờ gặp em, tình cờ thấy em quá giang, cho em lên xe ngồi rồi từ đó tôi bắt đầu mở máy nói kể tùm lum về mình?

Giọng của anh làm cô ngờ ngợ:

- Anh đang muốn ám chỉ gì vậy? Anh nghĩ tôi bịa chuyện sao?

Anh cười:

- Chuyện em kể đây ngẫu hứng và khó tin quá chừng, em nói là sao

tôi tin được?

Cô thở ra chán nản:

- Anh nói gì vậy? Chuyện thật trăm phần trăm đó. Sao lại không tin?
- Không là bạn gái của tôi sao em lại sốt sắng đưa tôi đến bệnh viện, sốt sắng tiếp máu và lo lắng cho tôi mấy ngày qua?

Dù đã phát bực, nhưng Thiên Ân cũng cố giải thích:

- Đó là tại vì anh đã cho tôi quá giang, anh tốt với tôi như vậy, khi anh gặp tai nạn thì tôi giúp lại là chuyện đương nhiên mà.
- Giúp cả chuyện cho máu? - Anh nheo mắt.

Thiên Ân ngắc ngứ không biết phải giải thích ra sao. Bây giờ mà nói ra lý do cho máu là vì cô áy náy cái số xui của mình đã ảnh hưởng đến tính mạng người bạn đồng hành, anh nghe được lại càng không tin, thậm chí có thể nhếch môi cười nhạo như khi nãy nữa thì sao.

Ánh mắt Văn vẫn chờ đợi câu trả lời làm cô nói liều:

- Thì... cho máu có gì là ghê gớm đâu. Lúc đó bệnh viện nói thiếu máu, tôi nghĩ mình có nhóm máu thích hợp với anh thì... cho thôi.

Văn nhìn cô lắc đầu cười:

- Thôi được rồi không cần hỏi khó em nữa. Để tôi tóm tắt lại nhé.

Chúng ta quen biết nhau chỉ qua hai đêm mà thôi. Bên bờ hồ Xuân Hương tôi giống như một kẻ dở hơi vậy. Cái vụ cho thuốc rồi giật lại gì đó tạm cho qua. Nhưng đến hôm sau lại càng quái dị hơn. Tôi đã quyết định điên khùng là trở về Sài Gòn vào ban đêm, khi mà mưa gió mù trời.

Giọng anh như chế giễu:

- Rồi cho cô gái mới quen như em quá giang xe, rồi đem hết chuyện

nhà mình ra mà kể như một kẻ lảm mồm. Tôi báo cáo cho em biết chuyện làm ăn, buôn bán của mình, cho em biết về gia thế của mình, kê khai cả cái lý lịch lẫn hộ khẩu nhà mình. Để rồi bây giờ chả biết vô tình ra sao mà người nhà tôi ai cũng lầm tưởng em là bạn gái của tôi. Nhìn gương mặt đang ngệt ra của cô, anh nhướng mày:

- Rồi đó. Câu chuyện có đáng tin không?? Nếu theo lời em kể thì con người của tôi thật là khật khùng, dở hơi quá phải không?

Cô kêu lên tức tối:

- Đó là tại vì anh nghĩ xiên xẹo bằng một cách... một cách kỳ cục vậy thôi chứ tôi đâu có bịa chuyện đâu.

Văn nheo mắt :

- Vậy à?

Thiên Ân sáng giọng:

- Mọi chuyện nghe thì có vẻ quá khác thường, nhưng sự thật là vậy, anh không tin thì... kệ anh, tôi cũng không biết làm sao. Chỉ có tôi biết mình không "xạo" là đủ rồi.

- Vậy sao?

Thiên Ân phát cáu. Trời, mấy tiếng "vậy sao" với "vậy à" này cô nghe khó chịu quá sức. Đã vậy cái giọng của anh cứ như để người cô. Cô hăm hăm đứng phắt dậy :

- Tôi theo về đây cũng vì muốn đợi dịp để anh tỉnh lại một chút mà kể cho anh nghe chuyện thật trăm phần trăm này. Anh đã nghe rồi đó, không tin thì tôi cũng chịu thua thôi. Để ngày mai tôi giải thích rõ ràng với người nhà anh nữa là xong.

- Xong cái gì? - Văn hỏi gặng.

Thiên Ân vung tay ẩm ước:

- Thì sau khi nói rõ ra cho mọi người biết tôi chẳng phải là bạn gái gì của anh. Tôi chỉ là con nhỏ xin đi quá giang thôi. Vậy là xong, tôi có thể đi được. Còn anh ra sao thì hết còn là chuyện của tôi nữa rồi.

Vẫn như bị bất ngờ, anh cau mày nhìn cô:

- Ý em là... định bỏ đi sao?

Liếc qua cái chân bằng bột cứng ngắc và gương mặt còn sưng đến bầm tím của anh cảm thấy hơi bất nhẫn. Cô gật đầu, giọng đã dịu lại:

- Thật ra cũng phải cảm ơn anh rất nhiều. Cảm ơn anh đã an ủi tôi, cảm ơn anh vì anh đã cho tôi quá giang, không thì tôi đến chết còng trên đèo. Tuy chuyển quá giang không đến nơi đến chốn, nhưng cũng cảm ơn lòng tốt của anh. Tôi hiến máu cho anh cũng vì muốn anh qua cơn nguy hiểm. Xin lỗi vì mang vận rủi lại cho anh. Chỉ xin chúc anh mau bình phục, vậy thôi.

Vẫn ngờ ngàng:

- Em định đi đâu?

Về quan tâm của anh làm cô hơi ngạc nhiên cô nghech mặt:

- Chưa biết. Đi đâu cũng được. Ra miền Trung không thì về miền Tây cũng được. Ở đâu tìm được việc làm, sống được thì đi. Tôi quen với chuyện lang thang xứ khác mấy tháng nay rồi.

Vẫn ngần ra:

- Em giận tôi à?

Thiên Ân hơi bĩu môi:

- Không. Ai thêm giận anh.

Văn nhìn cô thật lâu, cuối cùng anh nhẹ giọng:

- Xin lỗi em vậy. Có lẽ là tôi hơi quá đà.

"Lúc chế nhạo người ta thì lời lẽ ngạo mạn lắm, bây giờ thì làm ra vẻ nhún nhường".

Thiên Ân hếch mũi:

- Khỏi xin lỗi, nếu tôi tự nhận mình là bạn gái của anh mới tệ, mới là lừa gạt, chứ tôi đã nói thật ra rồi, anh không tin là chuyện của anh thôi không liên quan gì đến tôi nữa đâu. Thật ra anh bị mất trí nhớ thôi chứ vẫn tinh ý thấy mờ, ai mà gạt được anh có phải không?

Cũng may tôi không định làm vậy.

Văn nheo mắt ngắm nghía cô một giây, rồi anh chợt cười:

- Thiên Ân!

- Gì? - Cô cau có.

- Tôi vừa xin lỗi xong mà.

- Nghe rồi.

- Vậy sao còn giận?

Cô nheo mắt:

- Ai thêm giận anh làm gì.

- Không giận sao nói năng chua lè vậy? Không giận sao đòi đi?

Cô thở ra:

- Này anh, chuyện giận đâu có dính gì tới chuyện phải đi. Còn nói năng có chua là tại cái miệng tôi như vậy rồi, lúc nào không vui là vậy, sửa sao được.

Anh cười cười:

- Vậy sao? Tôi thì nghĩ em cứ đòi bỏ đi vì giận lấy những câu tôi vô

tình nói. Tôi còn chưa tỉnh trí nhớ lại mọi chuyện mà, tôi thắc mắc hoài nghi thì phải hỏi cặn kẽ chứ, em không thấy mình giận lẫy như vậy là bất công sao?

Để anh ngưng cái giọng buộc tội từng từng và nụ cười nhếch miệng kia đi, đứng lên cầm khay thuốc cô liếc xéo anh:

- Tôi biết anh đang nói gì. Ai bất công thì tự biết. Anh nghỉ đi, có gì thì tối gặp nói tiếp, chứ anh càng nói càng thấy mấy viên thuốc giảm đau có công dụng rồi đó.

Chưa dứt câu, cô đã ngoe nguẩy bỏ ra ngoài, để lại Văn đang ngẩn người với nụ cười cụt hứng còn trên môi. Cứ tưởng cô khù khờ nhút nhát, ai ngờ trêu tức mới một chút, cô cũng chanh chua dữ như vậy. Dường như càng bị trêu tức, cô càng chanh chua hơn. Trườn mình nằm xuống, anh cố suy gẫm về cuộc trò chuyện vừa rồi. Những gì cô nói có đáng tin không? Thiên Ân đã khẳng định một cách chắc chắn là mình không bịa, vậy... chẳng lẽ chuyện hôn nhân kia là thật?

Anh đã định điều tra riêng về cô nhưng những gì cô nói với anh hoàn toàn mới lạ và khác xa sự nghi đoán của anh. Không cần biết câu chuyện của cô có thật không, nhưng điều mà Văn có thể chắc chắn là Thiên Ân không phải là một cô gái xấu xa hay cơ hội. Cô có thể là cô gái lang thang bụi đời, nhưng chỉ đủ chua ngoa miệng mồm một cách trẻ con chứ không hề có ý đồ gì với anh và gia đình anh. Không tin lắm vào câu chuyện cổ tích cô kể, nhưng anh có thể tin vào con người cô. Ngẫm lại những lời kể và sự diễn tả của cô, anh thầm cười thú vị. Cô nói năng chua lè nhưng cũng dễ thương đó chứ. Cái dễ thương đó rất thật tình.

Thiên Ân. Cô là ai? Anh thật sự quen biết cô từ khi nào kìa? Văn vỗ vỗ tay lên trán. Cái đầu anh thật tẹt, vẫn chưa lóe lên một tia ký ức nào về điều này.

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 7

- Lại lẫn hột gà nữa à? Tôi đã nói là dẹp đi rồi mà. - Văn xoa tay nói. Thiên Ân tình bơ đặt khay thuốc có quả trứng gà nóng hổi xuống cái bàn nhỏ:

- Tôi không biết, cô Liên vẫn sai bác Lương luộc trứng, cô bảo tôi đem vào cho anh, cùng với cỡ thuốc, mỗi ngày một trứng. Anh không lẫn là quyền của anh, tôi vẫn phải mang vào.

Văn nhăn mặt đầy phiền toái :

- Có đem vào tôi cũng không lẫn. Còn thuốc thì làm ơn cứ để trong phòng này luôn cho tôi cần gì phải mỗi ngày mang vào phát từng cỡ vậy? Đây là nhà tôi chứ đâu còn là bệnh viện đâu?

Thiên Ân trề môi:

- Tôi cũng đâu có muốn đóng vai y tá cho một bệnh nhân khó chịu như anh, tại cô Liên sợ anh uống lộn, uống không đúng.

Văn trừng mắt:

- Lộn sao được mà lộn? Thì cứ để toa thuốc đây cho tôi. Tôi chỉ tâm

thất lạc trí nhớ một chút thôi chứ đâu phải là mất trí, hoá khủng đâu. Thiên Ân nhe răng cười hì hì phớt lờ vẻ bức bối của anh:

- Vậy sao? Anh đi mà nói với cô Liên như vậy đó. Đừng phàn nàn với tôi mất công. Tôi chẳng có thẩm quyền gì trong chuyện này.

Văn sầm mặt nhưng không biết làm sao phát tán, anh tức giận quay mặt đi. Cô gái chanh chua này đã nắm được yếu điểm của anh.

Không hiểu sao trong chuyện dưỡng bệnh này, anh không thể ý kiến gì với cô Liên được. Cô cứ kiên quyết cho rằng cách làm của cô cách chăm sóc của cô là tốt nhất với anh. Khi nghe cô bảo thuốc thì cô giữ, mỗi ngày giao cho Thiên Ân mang vào phòng anh, anh đã phản đối nhưng có phản đối cả buổi chỉ hoài công. Cô Liên thủ cựu một cách kiên quyết quá chừng. Ngay cả lý do chân anh băng bột khó lên xuống thang lầu, cô quyết định tạm đưa anh về phòng của nội cũng vậy, anh phản đối không được vì nội cũng đứng về phía cô. Chỉ có cái chân thôi mà trong nhà ai cũng làm như anh yếu ớt lắm cần phải chăm sóc như một đứa trẻ không bằng.

Văn thở ra bức bối. Đây là gia đình của anh vậy mà mới về ngày đầu, anh đã thấy không thoải mái rồi.

- Nè!

Cái tăng hăng và tiếng gọi trống không của Thiên Ân làm Văn nhăn mặt quay lại. Cô đã kéo ghế ngồi gần anh như sẵn sàng làm phiền anh lâu hơn. Tay cô chìa ra trước mặt anh một ví da đàn ông màu nâu sẫm.

- Cái gì vậy? - Quên băng cơ bức tức và lời xua đuổi thẳng thừng đã có sẵn trên môi. Văn ngạc nhiên hỏi.

Thiên Ân đáp dấm dăng:

- Còn cái gì nữa. Ví tiền của anh. Trả lại cho anh đó.

- Của tôi?

Văn máy móc cầm cái ví da có vẻ quen thuộc ấy, xoay xoay trên tay anh ngờ ngợ ngẫm nhìn:

- Cái này... của tôi thật à?

Cô gật đầu:

- Ừm, hôm qua nói đi nói lại mà anh không tin, bây giờ tôi đem xuống làm bằng chứng cho anh tin. Tôi đã giữ nó khi đưa anh vào bệnh viện. Trong đó có giấy tờ có sẵn tên tuổi, địa chỉ của anh chứ tôi không có biết về anh nhiều lắm đâu. Giờ tôi trả cho anh, anh kiểm lại đi.

Văn nhìn cô một thoáng rồi mở nó ra. Có một chỗ để lồng ảnh nhưng không có bức ảnh nào ở đó. Thấy anh ngẩng lên, cô hiểu ngay ý nên vội vàng thanh minh:

- Không phải tôi lấy ra đâu nhé. Từ lúc tôi thấy nó lần đầu tiên thì nó đã trống trơn như vậy rồi. Ngoài một ít tiền để đóng tiền thuốc cho anh, tôi không lấy cái gì ra hết.

Văn lẩm bẩm:

- Sao lạ vậy? Tôi có bạn gái, có em gái, có mẹ và dượng mà, chẳng lẽ tôi không lồng hình ai hết?

Thiên Ân nhún vai nhìn ra cửa sổ nói băng quơ:

- Tôi có biết đâu. Chắc bạn gái nhiều quá, không biết phải lồng hình ai.

Lờ đi lời nói cạnh khóe của cô, Văn mở tiếp các ngăn nhỏ ra. Những

tấm thẻ tín dụng, bằng lái xe, giấy chứng minh, và những tờ bạc vừa tiền Việt vừa tiền Mỹ.

Thiên Ân gãi tay chìa tiếp một tờ giấy nhỏ. Văn đón lấy nhìn và ngạc nhiên vì không hiểu:

- Cái gì nữa vậy?

- Là kết toán chi phí mà tôi... xài tạm trong ví của anh đó. Tiền đô thì tôi không dám đụng tới, nhưng mớ tiền Việt thì tôi có lấy một ít để đóng tiền viện phí, tiền chụp X-quang, vô nước biển, tiền thuốc chích... Toàn xài cho anh. Xin lỗi vì có ghi luôn hai ổ bánh mì, mấy ly trà cho tôi. Khi người nhà anh đến thì mới hết chi. Tôi ghi ra đầy đủ anh cứ coi lại.

Văn bỏ tờ giấy ghi chi chít các con số của cô qua bên:

- Cám ơn em, tôi không để tâm mấy chuyện vặt vãnh đó đâu.

Không thấy cái bữu môi của cô, anh chăm chú vào mấy tấm danh thiếp, thẻ chứng minh và bằng lái xe. Anh thử người ra lắm bầm:

- Vậy tôi thật sự tên là Nguyễn Nam Văn.

Thiên Ân nhướng mắt:

- Thì phải rồi. Anh nghi ngờ à? Giấy tờ có hình anh đảng hoàng mà.

Không lầm đâu. Có cần lấy kiếng cho anh soi rồi so sánh không?

Cô quẹt mũi:

- Tuy bây giờ mặt mũi anh bị sưng bầm tím lịm thấy ghê nhưng nếu nhìn kỹ thì cũng nhận ra được đó.

Văn nhếch một bên chân mày như không coi câu chế nhạo khiêu khích của cô vào đâu. Anh ngăm ngúa sẫm soi mãi mấy thứ giấy tờ của chính mình thật kỹ rồi chép miệng:

- Địa chỉ cũng ghi ở đây. Trước nay tôi đúng là sống ở đây.

Thiên Ân cười:

- Anh mà thấy có chút lạ là vì anh đang ở phòng ông nội anh thôi.

Nếu chân anh không bị thương, anh đã có thể về lại phòng mình trên lầu, như vậy còn quen thuộc dễ nhớ, dễ nhận ra hơn nữa.

Văn hơi nhú mào:

- Nhưng tôi có mẹ mà? Sao tôi không ở với mẹ mà lại ở đây nhỉ?

Thiên Ân gãi ót băng quơ nhìn lên bức tranh sơn mài treo trên đầu tường. Văn ngờ ngợ nhìn cô:

- Nè, em biết gì phải không?

- Đâu có. - Cô lắc đầu lia lịa.

Văn lừ mắt:

- Đừng chối. Thấy cái vẻ mặt gian gian là biết ngay. Em giấu tôi cái gì?

- Mặt tôi đâu có gì đâu mà anh nói... gian gian? - Cô ráng cãi.

Văn trừng mắt hăm dọa:

- Còn chối à? Em nói em luôn nói thật mà. Sao? Nói thật ra xem. Em biết cái gì về tôi?

Thiên Ân ngượng ngùng:

- Thì tôi... chỉ biết chút xíu thôi.

- Nói đi. Chút xíu cũng được.

Cô chắt lưỡi tìm lời nói:

- Cô Liên có kể cho tôi nghe là ba anh chết từ lúc còn nhỏ, mẹ anh tái giá. Vì vậy anh với mẹ ruột mình hình như tình cảm không tốt lắm.

- Nói bậy. - Văn phản bác - nếu ba tôi mất sớm, mẹ tái giá thì có gì là sai đâu. Tôi đã lớn rồi, làm sao vì chuyện này mà trách được?

Thiên Ân trợn mắt:

- Nè anh, tôi chỉ nghe loáng loáng cô Liên nói thôi, tôi đâu có bịa thêm. Tại vì vậy nên bên nội giữ nuôi anh đến lớn đó chứ bộ. Nếu biết anh đa nghi hết thuốc chữa vậy, tôi không thèm nhiều chuyện cho anh biết làm gì. Đúng là cháu mấy đời của Tào Tháo.

Không nhìn về bụng thụng của cô, Văn cau mày. Hôm trước trong bệnh viện, anh chỉ được giới thiệu với gia đình mẹ ruột của mình có một lần. Cô em gái nhỏ tuổi thì xinh xắn, dễ thương, ông bố dượng cũng đầm ấm, còn người mà mọi người bảo anh gọi là mẹ ruột lại có gương mặt lạnh băng, thái độ và giọng nói cũng lạt lẽo như gương mặt. vậy, đến nỗi anh cũng nghi ngại khi gọi là mẹ. Mọi người thân của anh, từ nội, cô Liên, dượng Thịnh, bé Thúy Vũ đều thân quen và ánh mắt ngập đầy vẻ yêu thương quý mến anh, chỉ duy có mẹ là xa lạ và lạnh nhạt quá chừng. Không hiểu sao lại lạ như vậy. Giữa anh và mẹ có vấn đề gì? Có phải lời Thiên Ân nói là đúng?

- Mấy ngày nay tôi không thấy họ. - Văn bần khoản.

Thiên Ân ngẩng lên:

- Anh nói ai?

- Thì mẹ tôi, ông dượng và Thúy Vũ. Từ khi tôi tỉnh dậy, tôi chỉ gặp thoáng qua có một lần.

Thiên Ân im lặng. Cô không thể nói với anh rằng ngay khi anh tỉnh lại được, thì ngày hôm sau gia đình bà Trinh đã ra phi trường. Họ chỉ dời chuyến du lịch kia lại vài ngày để biết chắc là anh qua khỏi thời

kỳ nguy hiểm thôi. Chúng lạc trí nhớ của anh dường như chẳng là quan trọng lắm với họ.

Quay đi rót cho anh ly nước, cô hắng giọng đánh trống lảng:

- Anh uống thuốc đi, rồi nói chuyện sau.

Đang suy nghĩ, Văn máy móc xòe tay ra cho cô để mấy viên thuốc vào và ngửa mặt uống như quán tính. Thiên Ân cầm lên quả trứng vẫn còn ấm:

- Nãy giờ quên cái trứng này, hơi nguội rồi.

Gạt tay cô, anh nhăn mặt ngắt lời:

- Đừng làm rộn tôi, tôi đang suy nghĩ mà.

- Nghĩ gì vậy? - Cô ái ngại nhìn anh.

Văn trầm ngâm một chút rồi thổ lộ:

- Nếu lời của em là đúng, thì không biết tôi trước đây tính tình ra sao nhỉ? Cư xử nhiều cái thật không logic chút nào. Chuyện trong nhà của tôi cũng rắc rối quá, trong khi bây giờ lại mơ hồ lẫn lộn tùm lum. Không biết làm sao mới hồi phục ký ức cho rõ ràng để hiểu biết mọi chuyện.

Nhìn xuống cái trứng bọc trong mảnh vải mỏng trong tay, Thiên Ân thở phào:

- Anh đang nghĩ về điều này à? Bác sĩ nói là từ từ sẽ hồi phục lại mà, anh đừng quá lo.

Văn lắc đầu, thở dài:

- Nhưng tôi tỉnh dậy gần tuần nay rồi vậy mà đầu óc còn mù mờ lắm.

- Nhưng anh cũng đã nhận ra tôi, nhận ra mọi người, nhận ra ngôi nhà này rồi mà. Dần dần anh sẽ nhớ lại thôi.

Thiên Ân chép miệng:

- Bác sĩ có nói người thân bên cạnh có thể gợi lại ký ức cho anh. Tiếc là tôi với anh chẳng có thân thiết gì, nếu không cũng cố sức giúp anh một phen.

Cô im lặng nghĩ ngợi một lúc rồi chợt bật cười. Văn nhướn mày nhìn cô:

- Chuyện gì nữa vậy?

Cảm thấy cái cười của mình không đúng chỗ, cô vội bụm miệng phân trần:

- À, xin lỗi. Không phải tôi cười gì anh đâu, chỉ là tại tôi nhớ ra một cuốn phim lúc trước có xem qua. Phim dở ẹc nhưng có một cảnh cũng hơi giống chuyện xảy ra cho anh bây giờ nên... ngộ ngộ mà cười thôi. Anh đừng giận.

- Chuyện phim ấy như thế nào? - Văn tò mò.

- Không phải hoàn toàn giống anh, nó cũng hơi vô duyên, nhưng tại tôi...

Văn ngắt lời:

- Thì em cứ kể ra xem.

Thiên Ân ngập ngừng rồi đành hắng giọng kể:

- Chuyện là thế này. Trong phim đó, anh chàng vai chính cũng bị tai nạn, mất trí nhớ như anh vậy, nhưng đến khi cô người yêu ngày đêm phục dịch bên giường thì anh chàng đó lại từng bước nhớ ra tất cả. Ác nghiệt nhất là nhớ luôn cái cảnh tượng cô người yêu kia phản bội mình. Kết cuộc anh ta bỏ cô người yêu mà quay qua yêu cái cô gái chạy ẩu đã gây tai nạn cho anh ta.

Thấy Văn vẫn ngồi yên. Cô nhắc :

- Chuyện phim tới đó là hết rồi.

- Ừ. - Văn gật nhẹ đầu.

Thiên Ân hơi hơi quê khi thấy thính giả của mình có vẻ dừng dừng quá, câu chuyện phim ảnh kia đã hết rồi mà cứ trầm ngâm ngồi đó.

Cô lâu bầu:

- Kể chuyện dở thì cười chứ làm sao anh nhăn nhó mặt như vậy?

Văn nhướn mày khế cười:

- Ai chê gì chuyện em kể đâu, có điều câu chuyện của em cũng làm tôi vừa nhớ ra một điều nên tôi phải suy nghĩ.

Thiên Ân chú ý ngay:

- Nhớ ra cái gì? Cho tôi nghe với được không?

Văn nhăn nhăn trán:

- Là vậy, ai cũng cho là tôi có bạn gái, thậm chí cô Liên cũng nói đã từng nghe tôi gọi điện cho cô bạn gái đó rủ đi chung chuyến lên Đà Lạt lần này, nhưng bạn gái của tôi là ai mới được chứ? Chính em cũng nói là thấy tôi ở Đà Lạt có một mình phải không?

Thiên Ân khịt mũi dè chừng:

- Ấy! Tôi không có quả quyết như vậy. Tôi chỉ thấy anh lang thang ngoài phố có một mình thôi, chứ ai mà biết anh có đưa cô bạn nào lên đó hay không?

Văn vẫn dăm chiêu:

- Mời bạn gái đi chơi một chuyến lên Đà Lạt mấy ngày trời thì phải thân thiết lắm rồi. Tại sao tôi không nhớ gì cả? Tôi không nhớ hình ảnh của cô gái nào, ngay cả cái tên gọi cũng không có, chẳng lẽ

chuyện đi Đà Lạt là giả? Làm sao bịa ra được?

Thấy anh nói với mình như thế chắt vắn, Thiên Ân lắc đầu quảy quảy:

- Tôi không biết à nhe. Anh có bạn gái thật hay tự bịa thì ai mà biết, anh đâu có nói cho tôi nghe đâu.

Văn khoát tay:

- Đã ai nói gì đâu mà em chối lung tung như vậy. Tôi chỉ đặt những câu hỏi ấy cho mình thôi. Không liên can gì đến em đâu.

Cô thở phào. Văn ngẫm nghĩ rồi lẩm bẩm phân tích gì đó một mình. Thiên Ân chờ anh nói gì thêm nhưng thấy cái điệu bộ như niệm chú ấy, cô cũng che miệng ngáp dài.

Được một lúc, anh quay lại và nhăn mặt kêu lên:

- Trời đất ơi, tôi thì đang điên đầu suy nghĩ, còn em thì ngồi tỉnh bơ bóc trứng ăn à?

Bị phát hiện lúc miệng đầy nhóc trứng, Thiên Ân lúng búng:

- Thì anh nói là không lặn chỗ bằm rồi mà.

Văn lườm cô:

- Không lặn cũng đâu phải để em ăn?

- Không ăn cũng bỏ thôi, hôm qua cô Liên cũng bỏ cái trứng đó, uống lằm. - Cô cãi.

Vì gân cổ cãi, cô suýt bị nửa cái trứng làm nghẹn. Văn vội đưa ly nước của mình cho cô. Anh nhìn cô trợn mắt nuốt trôi miếng nghẹn mà lắc đầu nhăn nhừ:

- Có thấy ngon gì không? Vậy mà cũng ăn được.

Thấy cô ngon trợn ực hết luôn ly nước của mình, anh buồn cười nói:

- Thôi bỏ cái trứng đó qua một bên cho tôi nhờ, giờ mình nói đến chuyện của em, có được không?

Thiên Ân vuốt ngực điều hòa lại hơi thở:

- Anh cũng có nhiều chuyện để nói ghê. Chuyện gì mà có tôi vậy?

Lờ đi cách nói xách mé của cô, anh đỡ lấy cái ly không và hỏi:

- Ý định rời đi ngày mai của em là thật đó à?

Cô gật:

- Thì thật chứ sao? Tôi hỏi dì Lương rồi, đi bộ chừng hai mươi phút là ra xa lộ. Từ đó kiếm xe quá giang không khó lắm.

- Sao em lại đòi đi?

Chùi miệng bằng cái khăn anh đưa. Thiên Ân ngạc nhiên:

- Không đi thì tôi ở đây làm gì? Tôi đâu có là gì của anh, tôi đâu có là gì trong nhà anh.

Anh nhìn cô một lúc rồi nói:

- Đối với mọi người trong nhà tôi, em là bạn gái của tôi đó chứ.

Thiên Ân gơ tay ngăn anh:

- Xin ngưng. Đó là tình cờ mọi người lầm tưởng thôi. Chút tối tôi phân trần rõ là xong. Anh cứ ở lại đợi nhận mặt cô bạn gái đích thật của anh.

- Em đâu cần phải giải thích rõ cho ai biết làm chi?

Thiên Ân nhìn anh khó hiểu:

- Anh nói vậy là sao?

Văn chậm rãi nói:

- Em nói mình đang lang thang, tứ cố vô thân mà.

- Phải rồi.

- Em tạm thời chẳng biết đi đâu, sao tốt hơn không ở lại đây?

Thiên Ân ngập ngừng:

- Ý anh là...

Văn nói một cách chân thành:

- Thật sự giờ đây tôi không biết mình là ai, không rõ mình như thế nào. Tuy ở đây là nhà tôi, những người ngoài kia là nội tôi, là cô ruột tôi, là gia đình tôi, nhưng tôi thật sự vẫn có cảm giác cuộc sống này như xa lạ lắm với tôi.

Quan sát nét mặt cô, giọng anh nhẹ nhàng hơn:

- Tôi nghĩ chỉ có em có thể là đồng minh của tôi. Em đã gặp tôi trước cái lúc tai nạn. Có lẽ tôi trước kia cũng đã tin tưởng em sao đó mới gặp gỡ và mời em đi cùng. Mặc dù chuyến về ấy là chuyến xui rủi, nhưng hai chúng ta cũng thoát nạn, tôi thấy em nên ở lại đây, và cần có bốn phận giúp tôi khôi phục lại trí nhớ.

Thiên Ân quẹt mũi. Nói dài dòng nghe thật cảm động, để rồi cuối cùng kết luận cứ như đổ thừa vậy. Anh này ghê thật.

- Em cứ ở lại nhé. Cứ coi như một kỳ nghỉ hè, giúp tôi một thời gian, chúng ta có thể là bạn bè mà.

Tiếng Thiên Ân vẫn làm thình. Văn hắng giọng hỏi:

- Em không thích nhà này à? Không thích người thân của tôi?

- Không phải. Người nhà anh ai cũng tốt hết.

- Vậy thì ở lại chứ?

Thiên Ân ngẩng lên tần ngần nhìn anh:

- Anh... muốn tôi tạm ở lại thật à?

- Dĩ nhiên.

- Bao lâu?

- Thì... - Văn ngắc ngứ. Anh cũng chưa nghĩ ra điều này.

- Chừng vài tuần được không? Cho đến khi anh lành chân và tạm nhớ lại mọi việc? - Cô đề nghị.

Anh gật bừa:

- Ừ, như ý em đi. Từ từ rồi tính sau.

Thiên Ân thờ người ra nghĩ ngợi. Ừ, ở lại thì ở lại. Cô cũng có chỗ nào tính trước để đi đâu.

Cô e dè:

- Như vậy thì tốt cho tôi rồi. Nhưng biết người nhà anh có cho không?

- Sao lại không cho? Em là bạn gái của tôi mà.

- Hê - Thiên Ân trợn mắt.

Văn xua tay và phì cười:

- Khoan quạu đã, để tôi nói cho nghe. Thì nhân lúc nhà tôi ai cũng nghĩ em là bạn gái của tôi thì cô Liên cũng mời em ở lại đây chơi một vài tháng rồi mà, sao không cứ như vậy tiện hơn?

- Anh nói tôi cứ tiếp tục ậm ừ như vậy sao? - Cô gãi tai ngượng ngịu

- Nói thật nhé, khó coi lắm.

Văn buồn cười:

- Mặc cỡ à? Thì cứ gật gù như mấy ngày qua vậy, đừng tự nhận mà cũng đừng dính chính, cứ để mọi người tiếp tục lầm tưởng, vậy là được rồi.

Thấy cô vẫn không yên tâm, anh nhìn cô chăm chú:

- Sao vậy? Em sợ cái gì à?

Cô chắt lưỡi rồi tần ngần thú nhận:

- Nhưng ậm ừ kiểu đó thất sách lắm. Cái mặt tôi đâu có đủ gan để theo bạn trai lên tuốt trên Đà Lạt mấy ngày trời. Thế nào rồi cũng có người không tin, hạch hỏi hoặc nếu không thì cũng ghét tôi cho coi. Họ sẽ cho tôi là hư hỏng, phóng túng quá. Như vậy thì...

Văn ngẩn người. Đây cũng là điểm khó cho cô, vậy mà anh cũng quên được. Anh nhìn cô và dịu giọng nói:

- Xin lỗi Ân, tôi quên mất điều tế nhị này.

Thiên Ân so vai:

- Dính dáng đến chuyện tai tiếng, tôi là con gái đương nhiên nhậy hơn anh rồi.

Văn ngẫm nghĩ giây lát rồi hắng giọng:

- Thôi thì như vậy nhé. Tôi vẫn muốn em ở lại đây, cho nên để tôi tìm các khác nói với người nhà của mình.

- Nói làm sao?

Văn cân nhắc rồi nói:

- Tôi sẽ cải chính em gốc người Đà Lạt, anh gọi điện hẹn gặp lại em trên đó. Em đã có nhà bà con trên đó thì còn ai bàn tán hay dè bủ gì nữa phải không?

Thiên Ân bắt bẻ:

- Cho là vậy, nhưng là dân Đà Lạt thì sao ngồi chung xe anh về Sài Gòn làm gì?

Văn nhú mày:

- Là... là anh mời em về nội chơi một vài tuần, nhân ngày sinh nhật nội. Phải rồi, nhân ngày mừng thọ của ông.

Cô nhìn anh nghi hoặc:

- Nói vậy có được không?

Văn chắt lưỡi:

- Vậy là được rồi. Tạm thời dùng cách như vậy để nói, em yên chí đi, không ai bắt bẻ gì đâu, mà nếu thậm chí có bắt bẻ, tôi sẽ nghĩ cách gỡ cho em.

Thiên Ân nhìn vẻ quả quyết của anh mà nhẹ mỗi lo, cô buột miệng:

- Anh tốt thật.

- Sao lại nói vậy?

Thiên Ân nói chân thành:

- Tôi nói thật đó, anh tốt lắm, biết tôi đang khó khăn nên nghĩ cách bịa tạm ra cái lý lịch giả giúp tôi ở tạm đây một thời gian. Tôi rất cảm ơn anh.

Văn nhướng mày:

- Em quên là nhờ có em trên chuyến xe đó mà tôi mới còn sống được à. Chúng ta giúp lẫn nhau thôi. Thêm nữa, tôi cũng đâu có bịa gì nhiều, sẵn mọi người ai cũng nghĩ em là bạn gái của tôi, bây giờ đính chính còn khó hơn là nhận đại.

Anh cười nói tiếp:

- Và lại chắc em cũng nhận ra, trong mắt cô Liên, em như một ứng cử viên ngon lành cho vai trò cháu dâu rồi. Trưa nay, cô nói về em mà cứ như đang ca một bản hùng ca nào đó. Tôi thấy em còn có hậu thuẫn ngon hơn cả tôi, không cần ngần sợ gì nữa.

Thiên Ân phát ngượng vì câu nói đùa của anh. Biết là chỉ gật gật cho qua được cũng... quê lắm chứ. Cô chỉ mới mười tám, trước nay bạn

traí thân chỉ giới hạn ở mức bạn bè.

Tuy bước vào năm học cuối cùng cô có nhận một lá thư tình ghép trong sách vở nhưng hầu như chưa kịp xáo xuyến vì cái lá thư trên trang giấy học trò ấy thì bao nhiêu chuyện đã ập đến làm thay đổi cả cuộc đời. Bây giờ, bỗng dưng cô có một anh "bạn trai", một bạn trai hơi "già" với tuổi cô, một bạn trai chỉ mới quen vồn vện có mấy lần.

Vai trò này xem ra không dễ đóng. Bà Liên xuề xòa, ông nội Văn nghiêm nghị nhưng cũng khoan hoà. Duy nghĩ đến ánh mắt lạnh lẽo, khó chịu của bà Trinh là cô muốn rùng mình.

Như hiểu nỗi lo của Thiên Ân, Văn hắng giọng trấn an:

- Đừng lo, mình là đồng minh mà, có gì rắc rối xảy ra tôi sẽ đỡ cho em.

Thiên Ân nhìn anh rồi chợt cười:

- Nếu anh nghĩ vậy là tốt nhất thì... cũng được. Nhưng nhắm thử xạo được trong bao lâu đây. Cuối tuần này là ngày thọ của nội anh rồi đó, rui bạn gái thật sự của anh lò mò đến thì sao, lúc đó anh khó phân trần, và tôi thì lộ tẩy.

Văn cười lắc đầu:

- Tôi nghĩ chắc trước khi bị tai nạn, tôi không có bạn gái thân đâu. Vì nếu có, sao cả tuần nay tôi bị tai nạn, không có ai gọi điện hoặc đến thăm tôi gì hết vậy?

Thiên Ân bĩu môi cười ruồi:

- Cái này tôi không biết à. Không chừng không phải là một cô mà có ngày đẹp trời nào đó tới hai ba cô kéo lại thăm bệnh anh, đến chừng đó chẳng những anh mệt mà tôi cũng mệt nữa. Hứa trước với tôi đi,

nếu có khai thật ra thì anh phải nhận là chính anh xúi tôi đó, không thôi tôi bị ghen oan.

Văn bật cười:

- Làm gì khẩn trương vậy. Đã nói mình là đồng minh rồi mà. Chuyện đó gác qua một bên đi. Chừng nào xảy ra thì mình cùng ứng phó.

Thấy anh che miệng ngáp dài một cái, cô đứng dậy:

- Anh lại buồn ngủ rồi đó, thôi tôi về phòng để anh nghỉ sớm.

Văn phàn nàn:

- Bác sĩ cứ cho tôi uống thuốc giảm đau. Uống vào lần nào cũng buồn ngủ, bức mình quá.

Thiên Ân cười:

- Hôm trước thì anh than nhức đầu, giờ uống thuốc chưa hết liều lượng lại phàn nàn bức bối. Không biết trước và sau tai nạn, lúc nào anh khó tính hơn.

Đứng dậy cầm khay thuốc, cô nói:

- Anh ngủ đi, sáng mai tôi sẽ lại ghé.

- Khoan đã Thiên Ân! - Văn gọi với.

Cô ngạc nhiên quay lại:

- Còn chuyện gì nữa?

- Nãy giờ chuyện bàn tính, em đồng ý rồi chứ gì?

Cô gật:

- Đồng ý.

Văn nhướng đôi mắt đã hơi nằng nằng:

- Vậy phải đừng làm chuyện phức tạp khó hiểu thêm. Ít nhất em cũng nên sửa lại cách xưng hô với tôi một chút.

Thiên Ân hiểu ra, cô ngẩng ngẩng rồi gật đầu:

- Biết rồi, anh cứ nghỉ đi.

- Vậy ngày mai...

Cô mỉm cười:

- Sẽ như ý anh, đừng lo. À, mà tôi nghĩ ra một biện pháp nhỏ giúp anh truy lùng cô bồ của mình rồi đó.

- Biện pháp gì?

- Cái phòng ở trên lầu đối diện phòng tôi ở, nghe nói là phòng cũ của anh, sao anh không lên đó lục lọi thử. Nếu anh có bồ bịch gì thì thế nào phòng riêng cũng có hình ảnh hoặc địa chỉ, hay ít nhất cũng có cả bó thư tình.

Văn cười ruồi, đầu gật gật:

- Cũng là ý hay, có điều chân tôi thế này khó lên lầu được. Cho nên...

Cô lo le ý thích làm thám tử điều tra:

- Vậy để tôi giúp anh chịu không?

Văn ngáp dài và khoát tay:

- Vậy à? Ờ, để tính sau đi nhé, tôi không quan trọng lắm chuyện đó đâu.

Thiên Ân chợt hứng lắm thầm ngó anh. Anh này ngộ thật. Mất trí nhớ thì nhăn nhó, thắc mắc tùm lum, vậy mà người ta nói tìm giúp lại tỏ ra thờ ơ. Thôi thì mặc kệ anh vậy. Cô chào anh rồi đóng cửa lại. Còn lại một mình, Văn lại ngáp nhưng anh chưa muốn ngủ vội. Anh kê cao hơn cái gối dưới ót, thầm nghĩ ngợi.

Khi tỉnh dậy được và lấy lại được ý thức, anh thật hoang mang khi nhận ra mình chẳng còn nhớ gì lắm về mọi chuyện trong quá khứ.

Trong đầu anh, ngoài âm thanh ong ong nhức buốt khó chịu anh không xác định được mình là ai, và tại sao nằm trên giường với cái đầu nặng chịch và cái chân băng bột vướng mắc như vậy.

Rồi lần lượt là những người với gương mặt lo lắng cho anh. Anh đã không nói thật lắm với Thiên Ân. Đối với những người được giới thiệu là nội, là cô ruột, dường như anh còn cảm thấy dường như họ có nét gì đó thân quen, nhưng còn cô... Khi người ta đưa đến trước mặt anh một cô gái trẻ với cái nhìn rụt rè như có chút sợ sệt và bảo đó là bạn gái của anh, anh lại cảm thấy cô hoàn toàn lạ lẫm và cách biệt quá. Nếu không có lời của cô Liên, anh cũng không tin là mình lại có cô bạn gái nhỏ tuổi và nhút nhát như vậy. Ngay cả cái tên Thiên Ân của cô anh cũng nghe không quen tai một chút nào thì làm sao mà không ngờ ngờ.

Nhưng đã mấy ngày nay, từ bệnh viện cho đến khi về lại nhà, cô gái tên Thiên Ân này đã bỏ công chăm sóc anh rất chu đáo. Cô cho anh một sự tin tưởng và thân thiện. Anh không biết quyết định giữ cô lại có quá chủ quan không, nhưng anh thật sự không muốn cô rời đi bây giờ. Cô là một người đã cùng anh đi chuyển đi tai nạn đó, và đã kịp thời cứu anh. Nếu trước mắt cô không có chỗ đi, thì cứ ở lại đây thêm một thời gian, để khi nào lành bệnh, anh sẽ có cách giúp cô một công việc hay một chỗ ở nào đó.

Bất kể cô ra sao, bất kể câu chuyện cô phân trần với anh có hoang đường như thế nào thì cô cũng là người mà trước khi bị tai nạn, anh đã tin tưởng đi chung, thì bây giờ thất lạc trí nhớ anh cũng phải tin vào cô. Cô sẽ là chỗ dựa để anh tìm lại ký ức của mình. Vãn ơ hờ

khép mắt lại. Nếu Thiên Ân không là bạn gái của anh, vậy người bạn gái mà anh hứa dẫn về ra mắt nội cuối tuần là ai nhỉ? Có vừa ngốc nghếch vừa dễ thương như cô bồ hờ nhỏ tuổi của anh hiện giờ không? Mấy viên thuốc xem chừng đã ngấm, anh ngủ quên với chiếc gối kê cao sau đầu.

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 8

- Đổi ngày? Là sao hả nội?

Văn nhìn qua bà Liên. Bà cũng kinh ngạc không kém gì anh.

Ông nội nhìn hai cô cháu mà mỉm cười:

- Có gì đâu mà ngạc nhiên vậy Văn, thì con còn bệnh, chưa khỏe, ông dời ngày mừng thọ lại thôi.

Văn kêu lên:

- Nhưng con có bị gì đâu? Đâu cần nội phải dời ngày mừng thọ?

Ông nội lắc đầu:

- Vậy mà chưa có gì à? Con bị tai nạn, thương thế đến giờ vẫn chưa khỏi, ông còn lòng dạ nào mà đãi tiệc ăn mừng.

Văn cố phân trần:

- Con thực sự khỏe lại rồi, con chỉ còn cái chân băng bột vướng víu chút thôi chứ đâu có gì nữa. Nội đừng dời ngày làm gì.

Ông anh nghiêm mặt:

- Là thân thể con tạm bình phục thôi chứ ký ức con chưa ổn định lại mà. Nội không muốn đãi tiệc làm gì khi nhà còn chuyện không vui.

Bà Liên rụt rè lên tiếng:

- Anh Ba có nói thiệp đã phát rồi đó ba.

Ông gạt đi :

- Lỡ phát rồi thì hồi lại. Đa số toàn là bạn già hoặc họ hàng thân thuộc ai cũng biết nhà mình đang có chuyện họ không dám trách đâu.

Văn áy náy:

- Nhưng sinh nhật bảy mươi tuổi lại là lễ đại thọ, quan trọng lắm, nội đâu thể vì con mà bỏ đi.

Ông nội cười nạt đùa:

- Cái thẳng, mày là cháu đích tôn, ba mày lại mất sớm, có một mình mày thôi. Nội không lo cho mày thì còn lo cho ai.

Ông hăng giọng:

- Vả lại, nội cũng đâu có tính bỏ hẵn lễ mừng thọ, nội chỉ định dời ngày thôi. Không làm ngày theo dương lịch thì mình cũng có thể làm theo âm lịch.

Văn ngạc nhiên nhìn ông nội:

- Nội định dời qua sinh nhật âm lịch?

- Ừ.

Văn nhú mày nhìn lên block lịch:

- Vậy là còn lấy hai tháng nữa mới đúng ngày.

Ông nội cười, gạt đầu:

- Ủ, nhưng cũng nói trước là con phải mau lành bệnh đi. Nếu đến lúc đó mà mày vẫn còn ngơ ngáo, không nhận ra ai như vậy thì cả sinh nhật âm lịch hay là đại thọ tiểu thọ gì nội cũng bỏ, không thêm làm luôn.

Bà Liên cũng mỉm cười:

- Chà, ba nghĩ ra như vậy cũng hay lắm. Thêm hai tháng thì thằng Văn có lẽ đã tháo bỏ bột băng rồi.

- Ủ, nhưng cái chân là phụ, chủ yếu là cái đầu.

Văn tủm tỉm cười như đã hiểu ý ông. Nhấp ngụm trà đặc, ông nội hắng giọng:

- Tao quyết định vậy đó, cho tụi bay hay trước. Chút nữa gọi điện báo cho anh ba mày hay để nó sắp xếp xin lỗi hay hỏi gì đó người ta, nghe chưa Liên.

Bà Liên dạ nhỏ. Ông gật đầu hài lòng rồi đứng dậy nói bằng quơ:

- Tao ra vườn luyện cờ đây. Đạo này công chuyện ngoài thành phố cứ đặng đặng đề đề, đi đi về về thấy mà phát mệt. Phải giải trí một chút mới được.

Văn hắng giọng:

- Để con nhờ Thiên Ân đẩy xe.

Ông nội nhìn anh cười:

- Ủ, gọi nó đi, nhưng mày có ra thì ông cũng cho mày ngồi châu rìa mà xem thôi con ạ. Hôm nay tao có đối thủ rồi.

- Có đối thủ? - Văn ngạc nhiên - Ông Sáu ra chơi hả nội?

Ông nội vuốt râu giọng bí hiểm:

- Không phải ông Sáu, một tay mới.

Thấy vẻ mặt nghi ngại của Văn, ông cười vang:

- Biết ai không? Là con nhỏ Ân đó. Bất ngờ phải không?

- Thiên Ân? - Văn ngạc nhiên - Ông nói Thiên Ân biết chơi cờ à?

Ông nội cười, lườm anh:

- Không những biết chơi mà còn là cao thủ nữa đó, con là bồ nó mà chả biết gì hết. Trưa hôm qua ông chơi cờ một mình buồn quá, thấy nó thơ thẩn trong vườn, ông gọi nó lại định hỏi chuyện về gia đình nó. Mới hỏi có mấy câu, nó đã đề nghị đánh với ông một ván.

Văn cười thầm. Chắc hẳn để thoát khỏi những câu hỏi của ông nên Thiên Ân mới né qua chuyện đánh cờ.

- Chắc ván đó chỉ chừng mười lăm phút là hạ. Nội thắng phải không ạ?

Ông nội gật đầu:

- Ủ, đúng là bàn đó chỉ chừng mười lăm phút nhưng không phải nội thắng đâu, mà con nhỏ thắng. Nghe ngộ không?

Văn ngạc nhiên, anh nhìn ông như không tin lắm:

- Nội nói... Ân thắng à?

- Ủ. Nói cho ngay thì nội có chủ quan, chơi với đứa con gái nhỏ xíu thì ỷ y, nên đến chừng phát hiện nó cao tay thì hết gỡ. Hôm qua ông kêu nó đấu tiếp bàn khác thì nó viện cớ là đến giờ cho con uống thuốc. Hôm nay con nói nó lấy sẵn cữ thuốc đem ra vườn luôn. Ông nhất định đấu vài ván để biết tài của nó đến đâu mới được. Có con ngồi kể lược trận nhé. Tới giờ thì uống thuốc ngoài đó luôn.

Văn hơi ngẩn người. Lời của nội nói chắc là thật. Thiên Ân chẳng những biết chơi cờ tướng, mà còn chơi không tệ, có thể thắng nổi

ông thì không chừng cô hơn cả anh rồi. Thiên Ân vừa đẩy xe của Văn ra vườn thì nội có điện thoại từ thành phố của chú Ba. Văn nhân lúc ông trở vào nhà, anh kể cho Thiên Ân nghe về quyết định dời lễ mừng thọ của nội.

Thiên Ân gật gù:

- Nói như vậy có nghĩa là ông nội anh ra hạn định cho anh rồi đó. Trong vòng hai tháng, anh phải cố phục hồi trí nhớ. Hai tháng, mấy chục ngày lận.

Văn lắc đầu cười:

- Em làm như tìm lại trí nhớ là trò chơi xếp hình vậy, đâu phải cố gắng mà được.
- Thì ông nội anh...
- Ý của ông là đốc thúc củng cố nghị lực để bình phục thôi. Nói ra hạn định chỉ là nói vui đó mà.

Thiên Ân cố cãi:

- Nhưng gì thì gì, Ân nghĩ hai tháng cũng là cả một khoảng thời gian, anh cũng có thể cố gắng để có lại ký ức được chứ.
- Anh biết, nhưng làm cách nào?

Cô hằng hái nói:

- Thì đó, làm như cô Liên hôm qua vậy. Đem hết hình ảnh về anh, đem những câu chuyện về anh ra kể cho anh nghe.

Văn lờm cô:

- Ừ phải, cứ đem cuốn album cũ mèm có hình tôi nhỏ xíu, đem cả học bạ từ tiểu học tới bằng cấp đại học của tôi ra, để cho em có dịp ngồi cười nhạo suốt cả buổi nữa phải không?

Bị câu nói của anh nhắc nhở, cô bụm miệng cười sặc dù mặt thoáng ửng đỏ. Chứ gì mà nhin cười được. Tối qua sau khi ăn cơm xong, bà Liên hằng hái đem ra mấy cuốn album dày cộm. Trong đó đầy những hình ảnh về Văn.

Điều làm Thiên Ân thú vị nhất không phải là mấy tấm ảnh anh chụp khi đã trưởng thành mà là mấy tấm ảnh hồi nhỏ kìa. Tấm thì anh còn nằm ngửa đầu trọc lóc cười không có cái răng nào, tấm thì lấm chấm tập đi và... không mặc quần áo, tấm thì được cái quần yếm, nhưng mặt mũi meo máo tèm hem, khóc nhe mấy cái răng còi. Đã biết anh nghiêm trang chừng chạc bây giờ mà còn nhìn lại mấy tấm ảnh hồi anh còn con nít đó, làm sao cô không nín được cười. Chỉ nghĩ lại thôi cũng đủ cười thêm mấy chập nữa chứ chẳng ít.

- Còn cười nữa à? - Văn nhăn mặt.

Thiên Ân xua tay hì hì:

- Xin lỗi, xin lỗi. Để Ân ráng nín.

Cô hằng giọng tập nghiêm. Nhưng rồi mới ngó qua anh, lại đỏ mặt tía tai bụm miệng sặc cười nữa. Văn lừ mắt quay đi. Có vậy cũng cười suốt từ hôm qua đến giờ. Cô con nít hơn cả sự tưởng tượng của anh. Để cô rúc rích với cơn buồn cười ấy, anh ngẫm nghĩ một mình. Việc làm của cô Liên hôm qua thật ra không phải là vô dụng, những bức ảnh tuy không làm anh biết và nhớ hết, nhưng cũng mang máng nhận diện được thêm vài khuôn mặt vài cảnh trí quen quen, gần gũi. Suốt mấy cuốn album anh chụp một mình có, chụp với người này người nọ cũng có. Bà Liên chỉ tay vào từng tấm ảnh, nhắc anh tên họ, kể anh nghe vài chuyện về anh và họ. Thỉnh thoảng ông nội cũng

xen vào vài lời. Cả nhà, ai cũng muốn từng bước giúp anh nhớ lại quá khứ. Còn anh...

Văn thở dài. Ánh mắt anh chợt lia trúng gương mặt. tò mò của Thiên Ân. Cô đã ngưng cười, đang chăm chăm vào anh.

- Gì vậy? - Văn nhú mào hỏi ngay.
- Không. Ngó anh thôi.
- Ngó tôi làm gì? Lại muốn cười nữa à?

Thiên Ân nháy mắt, cười:

- Không phải đâu. Tại thấy anh đang suy nghĩ gì đó, Ân muốn đoán thử anh đang nghĩ gì thôi.

Văn lắc đầu quay đi:

- Muốn học nghề thầy bói nữa à? Vậy giờ đoán ra gì chưa?
- Rồi. - Cô cười khi - Để nói thử nhé. Có phải anh đang nghĩ tới ngày kia không?

Văn hừ nhẹ:

- Ngày kia có gì mà phải nghĩ?
- Thì đáng lẽ là ngày mừng thọ của ông nội anh đó. Anh đang nghĩ về một người khách của ngày hôm đó, đúng không?

Văn nhìn cô như chê bai:

- Đoán sai bét. Lễ mừng thọ đó dời ngày rồi. Khách đâu mà tới?
- Dời ngày nhưng có một người không biết, người ta sẽ đến đây đúng ngày.

Nhú mào nhìn vẻ khôn lỏi của Thiên Ân, Văn chợt hiểu:

- Em đang nhắc đến cô bạn gái nào đó của tôi à?
- Chứ còn ai khác nữa. Người mời là anh, anh chưa hỏi thì người ta

đâu có biết nên tất nhiên sẽ đến phải không?

Đến phiên Văn túm tít cười. Anh chậm rãi gật gù:

- À, thì ra có người đang run rột. Tôi đã nói mình là đồng minh, có sợ gì thì nói ra cho rồi, bày đặt đóng vai thầy bói đoán mò, nói vòng vo loằng ngoằng cho phí thời gian.

Thiên Ân quē mặt vì bị lật tẩy:

- Thì ông đồng minh, tôi thú nhận là đang ngán chuyện hiểu lầm, bị đánh ghen, bị lộ tẩy. Nói thật rồi đó, anh giỏi thì nghĩ cách giải quyết đi.

Văn cười quay đi:

- Chuyện nhỏ, có gì đâu mà sợ dữ vậy.

Thiên Ân trợn mắt:

- Chuyện nhỏ? Anh nói chuyện nhỏ à? Tôi có nguy cơ bị lật mặt đó.

Văn nhún vai:

- Làm gì có chuyện đó.

- Anh có cách gì gỡ à? - Thiên Ân tròn mắt kỳ vọng.

- Khó gì đâu.

- Là cách gì?

Dựa vào cái gối cao, anh thản nhiên nói:

- Chẳng có cách gì, vì thật ra không có người này.

Thiên Ân nhăn mặt chắt lưỡi:

- Có mà. Chị đó sẽ tới cho coi.

Văn lắc đầu gật đi:

- Tôi thì cho là sẽ không có chuyện đó, suốt thời gian trong viện lẫn khi tôi đã về đây, chẳng có một cú điện thoại nào, chẳng một lần

thăm viếng nào. Có nghĩa là chả có ai cả. Đừng có tốn hơi sức mà lo nữa. Không ai vô đây giành cái vai khó thở của em đâu.

Thiên Ân lườm anh:

- Anh nói sao mà đúng quá, khó thở vì thấp thỏm hồi hộp, may mà tôi không bị đau tim.

Văn khoát tay:

- Tại em yếu bóng vía thôi. Cứ tỉnh bơ thử xem. Có gì phải lo.

Nhìn anh với vẻ phân vân, nhưng cuối cùng Thiên Ân cũng phải làm thình. Văn có vẻ bình tĩnh làm cô cũng yên lòng một chút, thôi thì đợi đến ngày kia vậy, để xem có gì xảy ra.

Thấy cô im lặng, Văn hắng giọng nói lảng:

- À, mà cũng lạ, anh không ngờ Ân lại biết chơi cờ tướng.

Còn bị mối lo kia chi phối, cô đáp máy móc:

- Cờ tướng có gì khó đâu mà không biết chơi.

- Nhưng nghe nội nói Ân cũng khá lắm. Bữa nào rảnh đánh với anh ván nhé.

Thiên Ân gật:

- Được thôi.

Giọng của nội chột vang lên phía sau:

- Ai khiêu chiến với đối thủ của nội vậy?

Văn và Thiên Ân chưa kịp trả lời thì ông đã nhìn xuống cái bàn đá mài trắng được kẻ thật rõ nét hình bàn cờ và hộp cờ kế bên mà phàn nàn:

- Trời đất ơi, này giờ ông vô đó cả mấy chục phút, hai đứa không sắp xong bàn cờ nữa. Bộ lo ngồi tâm tình chuyện gì mà quên cả thời gian

hả?

Câu mắng trêu của ông làm Thiên Ân vụt đỏ ửng mặt mũi, cô ngượng ngịu đổ hộp cờ ra và nhanh tay sắp lại. Văn ngăm nhìn cô chẳng hiểu sao cũng tủm tỉm cười

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 9

Tay cầm tờ báo và mấy nhánh cúc đại đóa đủ màu, Thiên Ân gõ nhẹ cửa và ló đầu vào.

- Không phải em đánh thức anh Văn chứ?

Văn mỉm cười nhồm dậy:

- Vào đi, anh thức từ nãy giờ rồi.

Đưa cho anh tờ báo và kéo rèm cửa ra để ánh nắng sớm lùa vào phòng, cô nói:

- Hôm nay trời đẹp lắm anh Văn.

- Anh biết. Đêm qua mưa lớn, nên sáng nay nắng nhẹ.

Thiên Ân trề môi cười:

- Ở đây đâu có TV, sao ai đọc bản tin dự báo thời tiết giờ này vậy ta?

Văn phì cười. Thấy cô gỡ bó hoa rồi cắm vào bình, anh buột miệng hỏi:

- Ủa! Sao hôm nay Ân cầm cúc đại đoá? Trong vườn nhà mình đâu có hoa này?

Cô cười, khoe:

- Sáng nay em đi theo cô Liên ra chợ mua len, thấy mấy bông hoa đại đoá này nhuộm đủ màu đẹp quá, nên cô mua cho em vài nhánh chơi.

Bất chợt cô khựng người. Cành hoa trên tay cũng chùn lại, cô quay lại nhìn anh với ánh mắt kỳ lạ.

- Gì vậy Ân? - Văn ngờ ngợ hỏi.

Cô nheo mắt nhìn anh:

- Anh.. anh vừa nhớ lại là vườn nhà không có trồng hoa này à?

- Ừ. vậy thì sao?

Thiên Ân thận trọng nói:

- Sao anh lại... Vậy là có nhớ lại rồi à?

Văn ngần ngừ rồi đành cười thú nhận:

- Nói thật ra thì anh cũng đã dần nhớ ra một chút.

- Từ bao giờ?

- Lúc gần đây thôi.

Thiên Ân hỏi gặng:

- Anh thật nhớ hết à? Anh nhớ cả chuyện gặp Ân, nhớ đến cái bữa bị tai nạn chứ?

Văn lắc đầu:

- Cái đó thì chưa. Anh chỉ mới nhớ ra những gì liên quan đến thân thể mình, đến người thân, đến ngôi nhà này. Vậy thôi. Không rành mạch rõ ràng tất cả. Nhưng anh nghĩ từ từ rồi anh sẽ khỏe lại và nhớ

lại hết.

Anh nhìn cô cười:

- Kể cả câu chuyện gặp mặt đầy ly kỳ của anh và Ân.

Thiên Ân lườm anh:

- Thì anh cứ nhớ lại đi, để xem Ân nói đúng hay không?

Văn cười xòa:

- Lại giận lấy rồi à? Anh chỉ đùa thôi.

Thiên Ân nhún vai không đáp. Văn hắng giọng:

- Nhưng anh nghĩ mình sẽ cố khỏe lại, mong sao lành chân thì anh cũng tạm bình phục mà trở về với công việc được.

Cô liếc nhìn anh với vẻ phân vân. Thật ra, cô cũng mong như thế, nhưng ngay khi biết anh đã chớm khỏe lại trong lòng lại có chút lo ngại. Cô biết anh có nghị lực, sẽ mau bình phục, nhưng khi anh bình phục rồi thì sao? Cô sẽ chẳng còn lý do gì nán lại đây nữa, trong khi mỗi ngày cô mỗi thấy gắn bó và yêu thích nơi đây, yêu thích những người trong gia đình này.

- Em đang nghĩ gì vậy? - Văn chợt hỏi.

Thiên Ân sực tỉnh, cô ngẩng lên:

- À không. Đâu có gì. Ân đang nghĩ... phải báo tin vui này cho ông và cô Liên biết.

Văn khoát tay:

- Ân khỏi báo, ông tinh tế lắm, anh nghĩ ông đã để ý và biết rồi. Và lại, anh cũng chưa lấy lại ký ức hoàn toàn, em để từ từ đi.

Thiên Ân gặm nghĩ rồi hiểu kỳ hỏi:

- Anh chưa nhớ rõ về chuyện trên Đà Lạt, vậy anh có biết về... về

một bạn gái của mình chưa?

Văn nhìn cô một thoáng rồi như không cần suy nghĩ, anh lắc đầu:

- Anh chẳng có bạn gái nào đâu.
- Có mà.
- Không có, anh nhớ rõ mà.
- Vậy sao cô Liên nói nghe anh điện thoại...

Văn ngắt lời:

- Chắc là cô nghe lầm thôi. Trước đây thì anh cũng có vài cô bạn gái thật đó, nhưng anh không rủ ai lên Đà Lạt với mình đâu.

Thiên Ân ngờ ngợ nhìn anh:

- Phải không đó?

Văn cười dọa:

- Anh chỉ mới mang máng nhớ lại thôi, nhớ được chút gì thì nên tin vào cái đó, em đừng có tung hỏa mù làm anh hoang mang mới được chứ.

Thiên Ân đành cười:

- Ừ nhỉ, em lẩn thẩn ghê, cứ hoài nghi tùm lum. Thôi anh cứ dưỡng bệnh, đã trên đà bình phục thì thế nào rồi cũng khỏe như trước thôi.
- Văn mỉm cười hài lòng. Tay anh với lấy tờ báo cô để bên cạnh. Thiên Ân cũng đã quay trở lại với công việc cắm hoa của mình. Báo hôm nay chả có tin gì đặc sắc. Lướt qua mấy trang vô vị, Văn hạ tờ báo và lơ đãng ngắm nhìn Thiên Ân cắm hoa. Mỗi ngày cô đều hái hoa trong vườn và cắm một bình hoa nhỏ cho anh. Những bình hoa nhỏ gần đây làm anh có cảm tưởng căn phòng của nội không đến nỗi tẻ nhạt như trước nữa. Có tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa, Thiên Ân vội đến mở

cửa. Bà Liên tươi cười đứng bên cạnh dì Lương với khay thức ăn trên tay.

Trong khi Thiên Ân đỡ lấy cái khay, bà nói:

- Biết Thiên Ân ở trong này cô đem luôn hai phần ăn sáng vào để hai đứa ăn chung cho vui.

Văn ngạc nhiên:

- Ủa, sao để tụi con ăn trong này hả cô? Cô và nội đã ăn sáng rồi sao?

Bà Liên giải thích:

- Cô không ăn sáng đâu, giảm cân đó mà, còn nội thì không có nhà. Hôm nay nội đi Sài Gòn từ sáng sớm.

Nhóm người lên, Văn hỏi:

- Nội lo việc công ty à cô?

Bà Liên gật:

- Có cuộc họp của công ty, mai chú Ba đi Singapore rồi, nên nội nắm việc để điều hành trong thời gian này.

Văn nói với vẻ áy náy:

- Con xin lỗi, chỉ tại con bệnh nên nội mới phải cực nhọc.

Bà Liên cười:

- Nếu con ngại thì ráng mà lành bệnh, vì nội có nói trước rồi đó, nội chỉ trở lại công việc một tháng thôi để đỡ giúp con và chú Ba.

Văn gật đầu:

- Dạ con biết rồi. Mấy ngày nay rảnh rồi con cũng có coi lại hồ sơ cũ để lành chân rồi con sẽ về làm việc. lại, nội đỡ cực.

- Ừ vậy thì tốt quá.

Quay qua ngắm nghía chậu hoa vừa cắm xong của Thiên Ân, bà gật gù bình phẩm:

- Cháu cắm chậu hoa dễ thương lắm đó Thiên Ân. Cháu có học cắm hoa qua chưa mà cắm khéo vậy?

Thiên Ân cười:

- Dạ có, cách đây mấy năm, cháu có học một khóa.

Bà Liên gật gù:

- Hèn gì, cô để ý thấy mỗi một ngày là chậu hoa trong phòng này có dáng, có ý khác nhau. Đẹp lắm.

Thấy Thiên Ân hơi ngượng với lời khen, bà Liên cười:

- Cô thật chỉ biết thêu đan là khá thôi, chứ mấy vụ hoa cỏ này không có khiếu lắm. À mà nhắc tới đan áo mới nhớ, có cuốn sách dạy đan, người ta đem từ nước ngoài về tặng cô đó, chiều nay con vào phòng cô với con tập đan thử đi. Cô ngó thử qua rồi, có mấy mẫu áo mới, mấy kiểu nón cũng lạ mắt lắm.

Thiên Ân tươi nét mặt, giọng cô háo hức:

- Dạ, chiều con qua. Rồi mình thử bằng mớ len sáng nay mua hả cô?

Bà Liên gật đầu:

- Ừ, nhưng nếu có nhìn hình mà không ra thì phải nhờ đến Nam Văn phiên dịch đó. Được không Văn?

Văn cười:

- Con cũng không biết quên gì chứ có quên ngoại ngữ không, nhưng cô cứ đưa thử.

Bà Liên gật gù:

- Ừ. Thôi hai đứa ăn sáng đi kéo nguội. Cô ra ngoài lo chuyện nhà

đây. Chiều nhớ ghé cô đó nhé Ân.

Cánh cửa phòng đã khép lại. Thiên Ân mang khay thức ăn đến bên giường Văn. Hai đĩa ốp la, xúc xích chiên vàng rộm và mấy khoanh bánh mì trông thật hấp dẫn.

Cô rất ít tiêu lên rồi cười nói với anh:

- Hôm nay phải ăn sáng chung với mình Ân, anh Văn khó chịu không?

Văn cười:

- Có gì đâu khó chịu, còn thích nữa là khác.
- Sao lại thích?
- Vì có em ngồi đối diện, anh ăn ngon miệng hơn.

Nói ra rồi, Văn mới thấy câu nói của mình hơi có ý gì đó ồm ồm, may mà Thiên Ân không hiểu kịp, cô bấu môi:

- Xạo hoài, em biếng ăn, chỉ thích ăn vặt thôi, bữa chính thì nhai chậm như mèo, đâu có gì mà anh nói là ngon miệng.

Văn tủm tỉm cười. Cầm miếng bánh mì cô đưa, anh hỏi:

- Còn Ân, mùi phòng bệnh chẳng ăn ngon miệng là gì, Ân không thấy ngán à?

Cô hồn nhiên lắc đầu:

- Ăn sáng với mình anh Văn, em lại thấy thoải mái hơn, ông nội anh với cô Liên cũng rất tốt nhưng nói thật nhé, ngồi ăn chung với toàn người lớn, Ân vẫn hơi ngại ngại.

Văn mỉm cười:

- Dĩ nhiên rồi, anh em mình đồng cảm vì đều là người lạ.
- Chỉ có Ân là người lạ thôi. - Cô sửa lại.

Văn thản nhiên lắc đầu:

- Anh cũng là người lạ. Chẳng nào chưa hoàn toàn phục hồi ký ức thì anh vẫn như thấy mình giống em.

Thiên Ân chép miệng:

- Có gì mà giống. Anh là người trong nhà này, là cháu của ông, cháu cô Liên, còn em chỉ là một con nhỏ lạ hoặc, ở ké vài hôm mà phải bịa một lý lịch giả. Có gì là giống nhau đâu.

Văn nhìn cô:

- Đừng nói vậy chứ Ân, anh khám phá ra em hay nghĩ ngợi đến những chuyện không vui rồi lo lắng buồn phiền.

Cô cười gượng:

- Vậy à! Nói thật nhé, em không biết nếu mai đây anh nhớ lại hết thì sao, lúc đó không chừng anh sẽ khó chịu vì sự có mặt của em, sẽ... bức bối vì em đã mạo nhận cô bạn của anh ở lì đây.

Văn nhăn mặt nạt bừa:

- Em nói gì kỳ vậy Ân? Anh có bình phục cũng đâu phải đổi tính vô duyên như thế, em đúng là con gái, cứ lo chuyện không đâu. Kỳ khôi quá.

Chừng như nhận ra mình đã ủy mị quá, Thiên Ân cúi mặt ngồi im.

Văn lặng lẽ nhìn cô một lúc rồi anh dịu giọng:

- Đừng nghĩ quẩn nữa, anh biết em cảm thấy mình lạc lõng và cô đơn. Nhưng mình đã là anh em, là bạn bè rồi mà, anh không bao giờ xử sự vô lý như em nghĩ đâu.

Thiên Ân lúng túng ngẩng mặt lên:

- Là em nghĩ quàng xiên thôi. Sáng nay em kỳ khôi thật. Xin lỗi anh

Văn.

Văn gật đầu:

- Thôi được rồi, không nhắc chuyện đó nữa, ăn sáng đi, nguội hết bây giờ.

Thiên Ân dạ nhỏ rồi ngoan ngoãn cùng anh ăn sáng. Hai đĩa trứng chẳng mấy chốc đã hết sạch. Đưa cho Văn ly nước và cái ly nhỏ đựng mấy ly thuốc của anh, cô bưng cái khay định đem đi thì anh đã gọi với:

- Khoan đã Thiên Ân!

Cô quay lại ngạc nhiên, anh hỏi:

- Em định làm gì tiếp theo vậy?

Cô ngẫm nghĩ rồi lắc đầu:

- Cũng không có gì làm hết. Chắc là em vào bếp coi có gì phụ dì Lương. Có gì không anh Văn?

Văn khoát tay:

- Đừng vào bếp. Rảnh thì ra vườn với anh.

- Ra vườn? Để làm chi? - Thiên Ân ngạc nhiên.

- Thì ra vườn chơi. Hôm nay nắng đẹp mà.

Cô thắc mắc:

- Sao anh không đọc sách hoặc nằm nghỉ mà lại muốn ra vườn? Anh muốn đánh cờ với em à?

Văn lắc đầu:

- Hôm trước thấy em đánh cờ với nội, thắng liên tục mấy bàn. Em đánh hay như vậy, anh làm sao đấu thắng em.

Thấy cô vẫn còn thắc mắc, anh nói:

- Em pha cà phê hay trà mang ra nhé. Nhớ nói cô mình ra vườn.
Chừng mười phút sau anh và cô đã ở khoảng sân sau của nhà.
Những luống hoa rung rinh trong gió thật đẹp. Văn và cô ngồi đối diện nhau qua cái bàn đá kê thành bàn cờ của ông. Trên bàn là khay cà phê và một bình trà đặc thật nóng. Văn có cái thú giống hệt ông là uống trà hay cà phê gì cũng phải kha khá đậm. Thoạt đầu Thiên Ân pha không đúng ý, bây giờ thì cô đã quen với liều lượng này rồi, thậm chí nội và anh lại khen cô pha ngon hơn dì Lương nên công việc này thường thì cô hay bị sai luôn.

Dưới giàn Hải Đăng, ánh nắng không xuyên qua được giàn lá dày và rợp bóng nhưng nắng bên ngoài thì chan hòa. Không khí ở đây đầy nắng và ngập mùi hương của hoa, của đất. Hít thở thứ không khí ngập nắng gió đó thấy dễ chịu hẳn.

Hộp ngụy cà phê thơm lừng, Văn chép miệng:

- Ở đây dễ chịu quá.

Thiên Ân gật đầu:

- Gió lộng ghê anh Văn. Vườn nhà anh vừa rộng vừa trồng nhiều hoa thật đẹp. Em thích ra đây ngắm lắm.

- Còn vườn nhà em?

- Hà? - Cô giật mình nhìn qua anh.

Văn quay mặt lại điềm tĩnh trước cái nhìn nghi ngại của cô:

- Anh đang hỏi về vườn nhà em, nhà em có trồng cây không?

Thiên Ân im lặng một chút rồi khẽ gật đầu:

- Cũng có.

- Trồng hoa gì vậy?

- Bông giấy.

Văn ngạc nhiên:

- Bông giấy trồng thành vườn à?

- Không có. - Cô lựng khựng lại khi đề cập về mình - Nhà Ân không có vườn, nếu kể về cây trồng thì chỉ có giàn bông giấy với một cây trắc bá diệp thôi.

Văn vỡ lẽ:

- Bông giấy trồng trước cổng phải không?

Cô gật, mặt dầu dàu:

- Rồi ai chăm sóc nó? - Anh hỏi.

Cô im lặng. Văn nhìn cô, giọng nhẹ nhàng:

- Ân nè! Anh chỉ muốn biết chút ít về em thôi, chẳng lẽ em lại muốn giấu anh tất cả sao? Không muốn kể gì cho anh biết à?

Cô lắc đầu:

- Không phải em muốn giấu anh, nhưng...

- Nhà em có bao nhiêu người tất cả? - Anh ngắt lời cô bằng một giọng thật dịu dàng.

Cô cúi mặt xuống đôi bàn tay, âm thanh nhẹ hơn gió:

- Có... mình em.

Văn hơi nhăn mặt, anh khẽ vươn tay nắm lấy mấy ngón tay cô:

- Đừng vậy mà Ân, sao em cứ thu mình lại như vậy? Tuy mình biết nhau không lâu, nhưng cũng đã thân rồi mà, em không thể xem anh như một ông anh của mình sao? Sao không thể để cho anh biết một chút về em? Anh có thể chia sẻ với em mà.

Thiên Ân ngẩng lên nhìn anh, cổ họng chột khô khốc:

- Ân không dối anh đâu. Gia đình bây giờ chỉ còn lại mình em. Ba mẹ em đều... đều mất hết rồi.

Cô quay đi, muốn ngăn mình đừng rơi lệ nhưng cơn tủi thân vẫn làm đôi mắt ướt mềm, giọng như nghẹn lại. Văn lặng người nhìn cô. Mấy ngón tay của cô run lên trong tay anh:

- Ân à! - Văn gọi khẽ - Anh xin lỗi. Anh không ngờ...

Cô lắc đầu, giọng khàn khàn :

- Không phải lỗi của anh.

Chìa cho cô khăn tay, anh thở dài:

- Ba mẹ em mất lâu chưa?

Giọng cô nghèn nghẹn:

- Mẹ em mất đã lâu, nhưng ba chỉ mới bỏ em sau này thôi.

Chùi chùi nước mắt dập mi, cô nói kể lể:

- Chưa đến một năm. Thiếu mẹ, ba em là người em yêu thương nhất.

Ba mất đi, em mới bơ vơ lạc lõng như vậy.

- Nhà em ở Sài Gòn à?

Cô gật đầu. Văn hỏi tiếp:

- Em không còn người thân nào sao?

- Cũng có, nhưng là... những người bà con xa, họ.. họ không giúp gì được cho em.

Văn nhìn cô đăm đăm:

- Ba em mất nên em buồn mà bỏ đi à? Vì vậy mà em không thích về lại Sài Gòn?

Cô lắc đầu quây quây:

- Không phải. Em không muốn về lại là vì... vì em tự thấy tủi hổ, em

quá vô dụng.

- Em đã làm gì? - Văn cau mày.

Như chạm phải nỗi đau, cô mũi lòng sụt sùi, âm thanh cũng bị ứ đọng theo:

- Không làm gì hết. Lỗi là tại em không biết làm gì hết, em cứ lo đau buồn khóc lóc, cứ tỏ ra vô dụng đến nỗi cuối cùng đã không giữ được những gì của ba mẹ để lại. Mất cả công ty, mất luôn cái nhà, chỉ trong vòng mấy tháng mà không còn gì.

- Sao lại như vậy được?

Cô lắc đầu, giọng buồn rĩ:

- Em cũng không hiểu vì sao lại như vậy, là lỗi của em. Mười mấy tuổi rồi, em vẫn không làm được trò gì ra hồn, trái lại làm hại đến thanh danh của ba, làm hại luôn mình.

Văn muốn chia sẻ với nỗi ngậm ngùi buồn tủi của cô nhưng anh không biết phải làm thế nào, đành cầm bàn tay nhỏ nhắn của cô mà vỗ nhẹ nhẹ an ủi:

- Em đừng đau buồn nữa, chuyện đã qua rồi.

Quẹt dòng nước mắt, Thiên Ân gạt đầu:

- Em biết. Cũng chính vì ủy mị đau buồn mà em không đủ sáng suốt, làm hỏng mọi điều. Lưu lạc mấy tháng nay, em cũng đã tập cho mình sự kiên định và nghị lực để sống. Nhưng mỗi lần nghĩ lại là em thấy xót xa.

- Thiên Ân! - Văn nhìn cô thương cảm.

Cô lau sạch gương mặt đầm ướt của mình và cố nói bằng giọng bình thản như nén lại tất cả nỗi đau :

- Lúc còn ba, ba lo lắng cho em hết mọi thứ, ba yêu thương và bảo bọc em đến nỗi khi mất ba, em chẳng đứng vững nổi giữa đời một mình. Hồi có ba, em đã sống hạnh phúc và vô tư biết bao nhiêu. Văn im lặng như tôn trọng hồi ức đẹp pha lẫn đau buồn của cô. Hai người im lặng, khu vườn đầy hoa chỉ còn thoảng nhẹ tiếng gió đùa lá khô. Khi đã nguôi cơn buồn, Thiên Ân chợt phát hiện tay cô vẫn còn nắm yên trong bàn tay anh, cô rút vội tay về. Cử chỉ của cô làm Văn sực tỉnh, anh hắng giọng nói lạnh đi:

- Em lên Đà Lạt chắc chỉ mấy tháng nay?

Thiên Ân gật.

- Sao em không ở lại Sài Gòn?

Hít hít mũi, cô lắc đầu:

- Em mất nhà rồi, chỗ đâu mà ở.

- Sao lại mất nhà?

- Công ty của ba em phát nợ nần, nên phải bán nhà để trả nợ.

Văn thắc mắc:

- Còn công ty? Đóng cửa à?

- Không. Công ty cũng phải sang nhượng lại với giá rẻ.

Văn trầm ngâm:

- Bộ công ty của nhà em thua lỗ, nợ nần dữ lắm sao?

Cô chép miệng thở dài:

- Em không biết rõ.

- Vậy thì tại sao bán nhà, bán công ty cùng một lúc? Có ai cố vấn cho em không? Có chuyên gia kinh tế hay luật sư của ba em xem xét không?

Cô lắc đầu:

- Em không biết gì hết. Có một số nợ, dượng Hoàng nói nợ sẽ tăng lên từng tháng theo mức lãi ngân hàng, nếu không bán gấp để thanh toán thì càng ngày uy tín của công ty càng xuống dốc, đến chừng đó bán không còn giá trị cao.

Cô so đôi vai, giọng đã bình tĩnh nhưng vẫn còn phảng phất chút buồn phiền:

- Em chỉ là một học sinh trung học, không biết gì về kinh doanh làm ăn, nên em đành phải nghe theo lời dượng tất cả.

Văn cau mày. Câu chuyện của cô sao quá nhiều vướng mắc lạ lùng. Anh có cảm giác trong chuyện này có điều gì đó đáng nghi ngờ nhưng không biết nên nghi ngờ điểm nào.

- Dượng Hoàng là ai? - Anh buột miệng hỏi.

- Dượng Hoàng là chồng cô ruột của em. Dượng cũng là phó giám đốc công ty, có phần hùn trong công ty.

Văn nhíu mày:

- Vậy là bán công ty, dượng cũng chẳng còn gì à?

- Không, dượng có cổ phần một phần ba, nên chịu nợ nần ít hơn ba, dượng còn giữ lại được nhà. Ba có chiếc xe giống anh, em thì phải bán cả xe của ba, nhưng dượng thì còn tiền mua lại.

- Ông dượng đó mua xe của ba em? - Văn hỏi gặng.

- Dạ.

Đôi mày Văn giãn ra. Vậy là anh đã mang máng nhận ra điểm đáng nghi ngờ là từ đâu. Anh hắng giọng:

- Cô dượng là người thân duy nhất của em, bán nhà rồi sao em

không về đó ở đỡ?

Thiên Ân lắc đầu:

- Không ở được. Cô em mất từ mấy năm nay, dưỡng có vợ khác, người này không thích em nên dưỡng không thể đem em về ở chung được.

Văn nhìn Thiên Ân chòng chọc. Trời ạ! Năm mươi tám tuổi không biết anh có khù khờ và ngu muội như Thiên Ân không. Hay là đau buồn làm cô không còn bén nhạy trước mọi việc?

- Anh nhìn gì em vậy? - Thiên Ân ngược mặt hỏi.

Văn thở hắt ra:

- Tại vì anh thấy em... ngốc quá xá.

Cô ngẩn người nhìn anh:

- Sao anh lại... mắng em?

Văn chắt lưỡi:

- Anh nói thật đó. Chỉ nghe câu chuyện qua miệng em kể, nhưng anh lại thấy cả lô điểm kỳ quái khả nghi, vậy mà em lại bịt mắt bưng tai không thấy.

Thiên Ân nhìn anh trân trân, rồi cô quay mặt đi.

- Anh định nói đến... dưỡng Hoàng à?

Văn suýt nhảy nhố, anh chụp lấy vai cô xoay lại:

- Ê! Vậy đâu phải em ngốc?

Cô bậm môi:

- Đúng là lúc ký tên lần lượt bán mọi thứ, em rất ngu ngốc. Em chưa nhận ra và nghi ngờ gì cả. Ngôi nhà chỉ còn mình em, ba thì mất quá đột ngột làm em cứ không muốn tin là ba em bỏ đi vội vã như vậy,

có mấy người lạ hoặc đến chia buồn nhưng ngụ ý đòi nợ.

Văn nhăn mặt nghe cô kể bằng một giọng chua chát cam chịu:

- Hồ sơ, sổ sách đầy tràn mà em không hiểu một chút gì, chỉ nhận biết và hoảng sợ quá chừng với số nợ khổng lồ dượng cho biết. Đầu óc em chẳng còn biết gì, chẳng biết xoay trở và giải quyết ra sao. Em hoang mang muốn điên lên được. Không tin dượng, ký tên vào tất cả giấy tờ đó để cứu gỡ danh dự của ba thì em còn tin ai.

Văn phân vân:

- Em ký tên bán một lúc tất cả à? Bán cho ai?

Cô day mấy ngón tay lên thái dương và lắc đầu:

- Em không nhớ, một công ty nào đó làm ăn giống công ty anh, nó có cái tên rất kêu, em quên mất rồi, vì ký bán một lúc rất nhiều giấy tờ, em không nhớ lắm.

- Lúc em ký tên có luật sư không?

- Không. Chỉ có dượng, cô kế toán trưởng của ba, một người bạn thân của ba cũng khuyên em nên ký sớm để đỡ lỗ thêm. À, còn có mặt mấy người mua nữa.

Văn nheo mắt, mặt anh trở nên nghiêm túc. Thiên Ân nhìn anh một lúc rồi cô thở dài:

- Em bị lừa, có phải không?

Văn thận trọng nhìn cô:

- Em đoán ra à?

Cô cười gượng:

- Khi mọi việc đã rồi, em mới tỉnh chút và ngờ ngợ. Trước lúc ba mất, ba tuy bận rộn nhưng thoải mái và yêu đời lắm, trông ba không

giống một người đang làm ăn thất bại và gánh số nợ ngập đầu như vậy.

Cô chép miệng:

- Đến khi em phát hiện chính dượng mua lại chiếc xe của ba, em mới nhận ra mình đã ngu ngốc đến mức nào. Lúc em bán, tên người mua toàn là những tên xa lạ, những con người lạ, vậy mà sau đó chiếc xe lại trở thành sở hữu của dượng, em nhìn ra được nó.

Văn nhíu mày:

- Khi đã đoán ra mình bị lừa, sao em không tính cách kiện họ?

Cô lắc đầu:

- Làm sao kiện được hả anh? Em chẳng còn tiền, không có manh mối gì rõ ràng, biết bắt đầu từ đâu?

Cô chép miệng:

- Và lại trước đây dượng Hoàng học luật, nếu dượng thật sự nhẫn tâm bày ra tất cả để lừa đứa cháu vợ của mình thì ổng cũng đủ khôn khéo mà xóa mọi điểm bất lợi về mình rồi.

Văn lắc đầu:

- Vậy là... từ đó em lang thang khắp nơi?

- Không phải khắp nơi, em chỉ lên Đà Lạt thôi. Mỗi năm đến kỳ nghỉ hè, ba dù bận bịu cũng gác công việc lại và đưa em lên đó chơi. Em lên đó ở mấy tháng nay vì muốn tìm lại chút kỷ niệm về ba.

Văn nhìn cô thương cảm:

- Chắc cũng vì chuyện này mà em nghỉ học?

Cô gật đầu ngậm ngùi:

- Nhiều chuyện xảy ra dồn dập, em không còn khả năng và tinh thần

học tiếp nên ngay cả kỳ thi trung học, em cũng bỏ dở. Ngày còn sống, ba vẫn khuyến khích em sau này thi vào trường Mỹ Thuật, ba muốn em theo ngành hội họa, là niềm đam mê mà ba bỏ lỡ. Vậy mà bây giờ...

Thiên Ân chợt hít một hơi dài và lắc mạnh đầu như xua đi quá khứ buồn phiền:

- Thôi đừng nói chuyện Ân nữa, chuyện về em buồn lắm. Biết mình bị lừa nhưng không có cách gỡ đâu. Mình nói chuyện khác đi.

Cô hăng giọng:

- Bác sĩ hôm trước hẹn anh bao giờ cởi bỏ băng bột vậy?

Văn nhìn cô chậm rãi đáp:

- Khoảng mười ngày nữa.

Cô gượng cười:

- Vậy là tốt rồi. Đến chừng đó chắc anh sẽ dọn trở về phòng cũ của mình.

- Ừ.

Cô e dè nhìn anh:

- Anh... sẽ vào Sài Gòn đi làm lại chứ?

Văn hơi nhúm mày, anh nhẹ nhàng nói chặn tất cả những ý nghĩ của cô:

- Đúng là như vậy, nhưng anh muốn nói cho em biết một điều. Cho dù anh có nhớ hay không nhớ gì nhiều về quá khứ, cho dù chân anh có lành lại và trở về bận rộn với công việc, thì em cũng đừng ngại, cứ ở lại đây cho đến chừng nào em chán, chừng nào em có chỗ, có mục đích để đi thôi.

- Nhưng...

Anh đưa tay ngắt lời cô:

- Những gì em e ngại anh đều hiểu, đừng lo, nếu cần, mai mốt anh sẽ đích chính giúp em với ông nội và cô Liên, nhưng em hãy hứa là ở lại.

Vuốt tóc cô, anh trầm giọng:

- Nhà này em biết đó, ngoài nội và cô Liên chỉ có anh thì có vẻ lẻ loi quá, nếu có thêm một đứa cháu gái như em, anh nghĩ nội và cô cũng vui mà. Và nếu có một ngày nào biết chuyện của em, anh nghĩ mọi người lại càng thương em hơn.

- Anh Văn...

- Giọng hơi nghẹn, cô nhìn anh ập ứng. Anh cười vỗ nhẹ lên tay cô:

- Đừng lo nhé. Mình vẫn luôn là đồng minh mà.

"Mình luôn là đồng minh", câu nói ấy bây giờ thật quen thuộc. Nhưng có những lúc xót xa buồn tủi như bây giờ, Thiên Ân cảm thấy mình cần câu nói ấy, giọng nói ấy biết bao nhiêu. Câu nói của anh, giọng nói của anh đã giúp cô có lại chút hy vọng và nghị lực cho bản thân để gượng vui sống tiếp giữa đời mà tạm quên thân phận bơ vơ, lẻ loi của mình.

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 10

Thiên Ân đang trong nhà bếp thì bà Liên bước vào:

- Ủa, thì ra cháu ở đây.

Loay hoay sắp mấy trái bưởi cô ngoảnh lại:

- Dạ, cháu đang đợi để học dì Lương làm bánh quai vạc. Cô kiểm cháu à?

Bà Liên lắc đầu:

- Không phải cô kiểm mà là thằng Văn. Bánh chút nữa mới làm mà. Cháu pha hai ly cà phê đá đem vào phòng thằng Văn luôn giùm cô được không?

Thiên Ân nhìn cô ngạc nhiên:

- Anh Văn uống gì đến hai ly lận hả cô?

Bà Liên cười:

- Không phải mình thằng Văn, Minh Toàn nó vừa mới về.

Thiên Ân trố mắt:

- Minh Toàn là ai hả cô? Anh Văn đang có khách mà còn gọi cháu vào làm gì cà?

Bà Liên giải thích:

- Minh Toàn không phải là khách khứa gì đâu, nó cũng là cháu cô, ba thằng Văn là anh Hai, còn ba nó là anh Ba của cô.

Thiên Ân gật gù:

- À, vậy là con chú Ba.

- Thôi cháu rửa tay đi, thằng Văn nó gọi cháu lên đó chắc là muốn giới thiệu làm quen cho biết mặt. Mấy chuyện ở đây để dì Lương được rồi. Chừng nào dì làm bánh thì gọi cháu vào học sau.

Thiên Ân nghe lời bà Liên, cô pha hai ly cà phê đá rồi mang lên nhà trên. Trong phòng, ngoài Văn còn có một thanh niên lạ. Anh ta còn khá trẻ, có lẽ chỉ xê xích hơn cô vài ba tuổi thôi.

Vừa thấy mặt cô, Văn đã ngoắc vào:

- À, Thiên Ân đây rồi, em vào đây. Để anh giới thiệu thêm một người trong nhà cho em quen biết.

Chỉ vào người thanh niên đang tò mò nhìn cô, anh nói:

- Minh Toàn là em họ anh, từ thành phố ghé về chơi. Còn đây là Thiên Ân đó Toàn, Ân là bạn của anh.

- Chào anh. - Cô gật đầu.

Ánh mắt ngạc nhiên, người thanh niên buột miệng:

- Cô... là người đi chung với anh lên Đà Lạt sao?

Thiên Ân khịt mũi ngó lơ ra cửa còn Văn thì thản nhiên cười:

- Chà, chú cũng biết chuyện này nữa à? Nghe giọng ngạc nhiên của chú thì hình như chú nghĩ anh đi với ai khác?

Vẻ lặng thinh của Thiên Ân làm Minh Toàn tưởng là vì câu nói vô ý của mình, anh chàng vội phân bua:

- À, thật ra xưa nay tôi không để ý chuyện ngoài lề đâu. Tôi đâu có

biết bạn gái anh là ai. Chỉ tại hôm trước tôi nghe ba nói chuyện điện thoại với thím Trinh thôi mà.

- Vậy à? - Văn hơi nhú mày - Mẹ tôi đã về rồi sao?

- Thím về từ tuần rồi.

Để xua đi vẻ nín lặng đột ngột của Văn, Thiên Ân vội đặt khay nước lên cái bàn nhỏ cạnh giường và liếc xéo anh:

- Em trở thành nổi tiếng rồi đây, anh Toàn chưa biết mặt mà đã biết tiếng tăm vang dội của Ân rồi.

Toàn vội xua tay:

- À không. Xin lỗi, tôi không có ý nói xấu... chị, chỉ tại... xin lỗi, tôi lỡ lời.

Văn ngẩng lên, chạm phải ánh mắt của cô, anh chợt phì cười.

- Ân đùa thôi, chú đừng sợ.

Toàn ngớ ngàng nhìn hai người. Văn tủm tỉm:

- Nói lấy và xéo xắt khích bác là sở trường của Thiên Ân đó, đây chỉ là giáo đầu làm quen của chú thôi.

Thiên Ân hài lòng vì Văn đã bị cuốn vào sự đùa cợt mà tạm quên đi tin tức về người mẹ lạt lẽo của anh, cô nháy mắt để bắt kịp anh:

- Ân chỉ dứ có một câu mà anh Toàn đã cuống lên rồi. Thì ra có người còn yếu bóng vía hơn cả Ân nữa.

Toàn thở phào. Cách trêu chọc của Văn và cô gái có cái tên Thiên Ân lạ lùng gai góc quá, tuy có hơi sượng sùng nhưng không hiểu sao cô vừa nhoẻn miệng cười anh lại thấy lòng nhẹ nhõm khác thường.

Liếc khẽ gương mặt tươi sáng của cô, anh mom men gợi chuyện:

- Nghe nói... cô Ân là người Đà Lạt, ở xứ lạnh quen rồi, cô Ân về đây

có lạ với khí hậu này không?

Văn nhướng mày, cố nén nụ cười để nghe Thiên Ân trả lời:

- À, có gì đâu mà lạ. Trên đó cũng đầy cây cối, mùa này mưa ẩm ào, dưới này cũng vậy thôi. Có điều sương khói mặc áo lạnh.

Trả lời ba trợn, lảng xẹt như vậy mà dường như làm cậu em họ anh tâm đắc lắm, cậu chàng còn hỏi tới gì gì nữa về xứ mù sương, về những địa danh, những thắng cảnh trên đó. May mà Thiên Ân cũng trả lời rành rẽ bằng cái giọng cà chua y như trước.

- Đồi thông hai mộ à? Có cả đồng người thất tình lên đó tự tử ăn theo, mai một nó sẽ đông đúc như một nghĩa trang bình thường, sẽ chẳng còn thiên tình sử éo le để mà người ta ngậm ngùi. Chắc vài năm, người ta sẽ cắm bảng "Đồi thông hai chục mộ", quây quần như vậy thì cặp tình nhân đầu tiên sẽ đỡ lạnh lẽo.

- Chợ bậc thang à? Biết chứ. Tôi hay phụ bán quần áo sida với anh tôi ở đó mà. Bán buôn mà ở vị trí nhìn xuống một mảng cảnh trung tâm Đà Lạt, hay ho và lảng mạn ghê hông.

- Đỉnh Lang Biang à? Leo lên đó làm gì cho tốn calorie, nhìn xuống chỉ là cảnh đồi núi nhấp nhô, tôi chỉ thích đón mấy người dân tộc nói chuyện không dẫu cho vui rồi mua rượu cần về cùng anh tôi uống thôi.

Trời ạ! Văn trợn mắt ngó lên trần nhà. Cà tửng quá đi mất. Đây là miệng lưỡi cô nhỏ bụi đời hay cô tiểu thư khờ khạo luôn được cưng chiều? Cô nói năng ồm ồm nửa đùa nửa thật như vậy mà chẳng hiểu có phải quá tâm đầu ý hợp hay vì một sự ngộ nhận nào đó xẹt trúng Toàn, chú chàng hầu như quên bằng ông anh có mặt trong phòng,

cứ những câu hỏi và gật gù hể hả tiếp chuyện Thiên Ân mãi. Đã mấy lần Thiên Ân lia mắt và khều chân cầu cứu Văn nhưng anh tỉnh bơ làm khán thính giả vở kịch chỉ có hai người kia, thậm chí anh còn gật gù ra vẻ thú vị lắm nữa.

Hết chịu nổi, đến khi Toàn hỏi cô về gia thế mình, cô nói một tràng:

- Nhà tôi đông anh em lắm. Tới sáu anh em trai, ba bà chị gái, suốt ngày phải nấu cơm cho chẵn chục người ăn. À quên, nhắc đến cơm nước tôi mới nhớ đến nhiệm vụ của mình.

Đứng lên, cô lờ đi cái nheo mắt chọc quē của Văn mà tía lia:

- Nãy giờ nhiều chuyện với anh, tôi quên mình còn phải xuống bếp. Thôi anh uống nước thăm giọng cho đỡ mệt, Ân xin phép xuống bếp lại.

Mời nước mà cũng xiên xẹo mĩa mai, cô nhóc này dẻo miệng thật.

Văn sặc lên cười, nói với theo cô:

- Ê, sao lại đi đâu vậy hả Ân? Ở lại đây nói chuyện cho vui.

Cô liếc xéo anh khi miệng vẫn cười tươi:

- Thôi đi, nãy giờ vui đủ rồi mà, đợi mai mốt bán vé rồi nói tiếp cũng không muộn.

Không kịp để Toàn ngăn lại và Văn trêu cợt thêm, cô đi một mạch ra ngoài sân, tai vẫn còn nghe câu hỏi dò của Toàn:

- Nãy giờ cô Ân cũng nói đùa phải không anh Văn?

Thiên Ân lắc đầu phiến toái. Anh Văn tìm đâu ra ông em xem ra thì đẹp trai nhưng ngố quá đi mất. Nói chuyện đã ngố lại còn dai nhách, vậy mới khổ cho cái thân cô. May mà thoát được. Nắng mùa mưa màu vàng nhạt dịu mắt. Ngoài cái đình nhỏ không thấy ông ngồi

ngiên cứu thế cờ. Thiên Ân lang thang một lúc rồi đến ghế xích đu dưới mái hiên bên hông nhà.

Hôm nay Văn quái lạ thật, cứ bỏ mặc cô tiếp chuyện cái anh chàng mặt mũi sáng láng nhưng đầu óc mơ hồ ngáo ộp. Đã vậy còn lơ mắt nhìn dòng tai nghe như coi tấu hài vậy. Tệ thật! Vậy mà luôn miệng tự nhận là đồng minh với cô. Đồng minh cái mốc xì! Thiên Ân nhăn mặt bứt cọng cỏ mà nhấm cho nguôi cơn hậm hực. Cô chợt nhớ đến những gì Toàn lỡ miệng cho mình và Văn biết. Văn đã nghĩ cho cô một lý lịch tạm tạm, mấy tuần qua rồi ông nội anh, cô Liên cùng những người giúp việc trong nhà đều có vẻ tin vào thân phận của cô và quý mến cô.

Nhưng ngoài lề ngôi nhà này thì ra vẫn còn những xầm xì không hảo ý. Mẹ anh, rồi lại ông chú Ba mà cô chưa biết mặt. Họ rõ ràng không ưa cô. Nếu họ cứ nói ra nói vào thế này, liệu cô có thể tiếp tục ở lại đây được không? Ngắt thêm một đóa sao nhái vàng tươi ở luống hoa bên cạnh, cô sẫm soi bông hoa mỏng mảnh ấy mà thở dài. ình sẽ đi đâu tiếp tục đây? Câu hỏi ấy càng ngày càng nặng nề ám ảnh cô hằng đêm. Tình thật mà nói, Văn rất tốt, cả nhà anh cũng vậy. Rồi nơi đây, cô lại lang thang tạt đâu, khi mà không có lấy một nghề nghiệp ổn định?

Có tiếng giày dẫm nhẹ lên đá sỏi rồi tiếng tăng hăng nho nhỏ, Thiên Ân nhìn qua. Minh Toàn đứng bên cây sứ, mắt dè dặt nhìn cô.

Hết yên tĩnh rồi đây, cô ngán ngẩm nghĩ thế khi chào anh ta và đứng lên định bỏ đi.

- Khoan đã cô Ân.

Tiếng gọi vội vã của Minh Toàn làm cô khựng lại.

- Có chuyện gì sao?

Toàn bước lại gần với vẻ lúng túng:

- Tôi... tôi có ý muốn xin lỗi.

- Xin lỗi cái gì? - Cô ngạc nhiên nhìn anh.

Toàn vội giải thích:

- Dù anh Văn có nói là cô đùa nhưng tôi biết mình đã lỡ làm cô không vui. Khi này tôi thật không nên nói những câu vô ý vô tứ như vậy. Cô Ân đừng giận tôi.

À, thì ra không đến nỗi ngổ lẫm. Thiên Ân cười:

- Không cần phải xin lỗi. Tôi có giận gì đâu. Người khó chịu với tôi đâu phải là anh.

- Ân không giận thật à?

Nhượng mày ngạc nhiên vì câu nói đầy vui mừng của anh chàng, cô lại cười:

- Có gì đâu mà giận.

- Vậy... Ân ngồi xuống lại đi.

Lặng khựng một chút vì không muốn tiếp chuyện với người lạ, nhưng Thiên Ân chẳng lười ngồi xuống. Cũng không nên tránh mặt anh ta một cách quá đáng như thế. Thì ráng tiếp chuyện thêm chút nữa vậy.

- Nghe anh Văn nói nhà Ân ở Đà Lạt, vậy Ân ở lại đây không buồn sao?

Thiên Ân lắc đầu:

- Không. Ở đây yên tĩnh cũng không khác chỗ cũ của tôi mấy.

Toàn ngáp ngừng liếc nhìn cánh hoa trên tay cô:

- Ân thích hoa này lắm à?

Cô cười:

- Cũng tùy lúc thôi.

Cô hơi lạ nhìn qua anh chàng:

- À nè, sao anh lại bỏ anh Văn trong đó mà ra đây? Bộ anh thích nói chuyện với tôi lắm sao? Tôi nói chuyện cà giựt như vậy anh không oải à?

Toàn cười khoe hàm răng đều đặn:

- Tôi biết Ân thích đùa thôi, nói chuyện như vậy cũng ngộ, mà nói chuyện bình thường như bây giờ cũng vui.

Thiên Ân lơ mắt nhìn anh chàng lần nữa. Ý ẹ! Chuyện gì nữa đây, chẳng lẽ mình có người ái mộ dữ vậy? Chỉ trong lần gặp đầu tiên? Đi vòng qua đầu kia của xích đu, Toàn ngồi xuống và hắng giọng:

- Ân... quen anh Văn lâu chưa?

Thiên Ân thờ ơ đáp:

- Mới đây thôi. Có chuyện gì à?

- À không. Tôi nghe nói về Ân mà chưa có dịp gặp, hôm nay mới gặp, không ngờ... Ân trẻ như vậy.

Thiên Ân ậm ừ không đáp, anh chàng lại lên tiếng rào đón:

- Khi này tôi gọi chị nghe khách sáo và cứng nhắc quá, bây giờ tôi gọi tên, Ân không phiền chứ?

Cô nhún vai:

- Anh gọi sao cũng được, vì dù gì anh cũng hơn tôi vài tuổi mà.

Toàn có vẻ hài lòng. Anh tăng hắng:

- Tôi mới ra trường, làm việc ở công ty của gia đình. Ba tôi làm giám đốc, tôi phụ tá cho ba. Công việc bận rộn ghê lắm.

- Vậy à! - Thiên Ân ậm ừ, không hiểu anh chàng muốn ngụ ý những gì khi dài dòng tự giới thiệu như thế.

Toàn cao hứng nói tiếp:

- Nghe tin anh Văn bị tai nạn, tôi muốn về thăm nhưng tiếc là ngay lúc ba tôi đi công tác nước ngoài làm tôi phải cáng đáng mọi việc.

Hôm qua ba tôi về, mới rảnh được một chút.

Thiên Ân thầm buồn cười vì ngoài những câu đệm thờ ơ học được từ Văn, cô không biết nói gì thêm để tiếp chuyện với cái anh chàng bảnh bao nhưng nói chuyện không hấp dẫn này, chẳng lẽ lại dờ giọng cà từng tiếp?

Toàn không nhận ra vẻ ngán ngẩm của cô, anh chàng vẫn thao thao:

- Nghe nói anh Văn bị chấn thương não bộ nên mất trí, tôi cứ tưởng anh sẽ khác, không ngờ khi này nói chuyện với anh cứ hệt như trước đây. - Toàn chắc lười - Con người cũng lạ Ân nhỉ, trí nhớ bị quên đi đôi chút thôi chứ bản tính thì không thay đổi được bao nhiêu.

- Cái gì không khác? - Cô lơ đãng hỏi.

- Thì tính tình đó. Không khác gì lắm so với trước đây.

Câu nói của Toàn làm Thiên Ân tò mò, cô vội hỏi tới:

- Vậy trước đây anh Văn tính tình ra sao?

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Toàn, cô vội giải thích:

- Tôi và anh Văn quen nhau chưa lâu, vả lại... không thường gặp mặt nên nói thật tôi cũng không hiểu hết về anh.

Như hiểu ra, Toàn gật gù:

- Ừ, cũng phải. Không chừng với bạn gái mới quen, ảnh không dễ lộ bản tính thường ngày của mình.

Thiên Ân cười:

- Chắc vậy. Tôi cũng muốn biết thêm về ảnh, anh có thể nói cho tôi biết trước đây ảnh ra sao không?

Toàn nhìn cô gái rồi gãi ót như có chút phân vân ngập ngừng:

- Thật ra tôi với anh Văn là anh em họ, bây giờ mà... kể xấu về ảnh thì không tốt lắm.

Thiên Ân nhướn mày bất đồng:

- Ý anh là tính anh Văn xấu lắm sao?

Nhận ra mình lại nói hớ, Toàn vội xua tay cải chính:

- À không, anh Văn không hẳn là không tốt chỉ có điều...

- Có điều gì?

- Có điều ảnh hơi đào hoa quá thôi.

- Đào hoa? ! - Thiên Ân cảm thấy thú vị, mắt cô chớp lia - Ảnh nhiều bồ lắm à?

Ngạc nhiên vì vẻ háo hức vô tư của cô, Toàn ngờ ngợ lắc đầu:

- Tôi không biết anh Văn có bao nhiêu bạn gái, ảnh chưa bao giờ đưa đi dự tiệc hoặc giới thiệu với ai, có điều thỉnh thoảng có người thấy anh đi vào nhà hàng hoặc dạo phố với nhiều cô bạn gái khác nhau.

Thiên Ân tròn mắt thán phục:

- Vậy là nhiều cô rồi.

Chẳng hiểu thái độ của cô, Toàn đáp một cách mơ hồ:

- À, chắc là vậy.

Cô gật gù, mắt chớp lia:

- Mỗi lần đi chơi là một cô khác nhau cũng hay quá chứ.

Cô chột ngắc lên nhìn Toàn:

- Nhưng đào hoa cũng là tài mọn thôi, hồi nãy anh đang nói về tính tình của ảnh mà, trước nay tính ảnh ra sao?

Toàn bắt đầu cụt hứng với câu chuyện chính mình gợi ra trước, anh tăng hăng rồi miễn cưỡng đáp cho suông:

- Tính ảnh thì đâu có gì đặc biệt. Ân cũng biết rồi đó, ít nói, ngoan cố, và kể cả bản tính đến bây giờ vẫn còn đậm đặc là tự cao.

Thiên Ân gật gù:

- Ừ, đúng rồi.

Anh chép miệng nói như than vãn:

- Chúng tôi là anh em chú bác, lại làm chung một công ty, đáng ra phải thân thiết lắm, nhưng cái tính ấy của ảnh làm cho tôi khó nói chuyện hoà đồng được. Không riêng gì tôi, hình như ai cũng vậy. Chỉ có người lớn tuổi hơn ảnh và giỏi giang thì họa may ảnh còn lắng nghe tôn trọng người ta một chút.

Thiên Ân nheo mắt tố thêm:

- Ồ! Tôi biết rồi. Giọng ảnh hay kẻ cả lắm chứ gì? Nói chuyện thì toàn là cái kiểu ta đây biết hết rồi, hoặc không thì thôi đặt toàn là câu hỏi chứ gì?

Cô vung tay diễn tả thêm:

- Mà mỗi khi hỏi thì chỉ muốn nghe câu trả lời ngay lập tức? Ai tiếp xúc với ảnh cũng phát bực, nhưng khổ nỗi ảnh lại có cái uy làm người ta không muốn mà vẫn phải trả lời cứ như có bốn phận hầu chuyện với ảnh vậy.

Toàn trố mắt gật đầu lia lịa:

- Đúng, đúng rồi. Ân nói không sai chút nào. Sao Ân biết hay vậy?

Thiên Ân cười hì hì:

- Thì chính Ân cũng bị ngọng với cách nói chuyện của ảnh mà. Mỗi lần nói chuyện với ảnh xong thật tức chết đi được. Nhiều chuyện định bụng là không thềm nói cho ảnh biết, vậy mà gặp ảnh rồi nói tới nói lui lại tự mình khai ra luôn. Có tức không?

Toàn nhìn cô lạ lùng:

- Tức ảnh như vậy mà sao Ân lại chịu... kết thân với ảnh?

Đang đặc ý vì kể xấu được Văn, Thiên Ân chột. ngớ ra:

- Ờ thì... Chà, chuyện này anh Toàn không hiểu đâu.

Toàn nhìn cô đầy vẻ phân vân và nghi hoặc, anh dò hỏi:

- Ân... có điều khó nói ra à?

Khó nói cái gì nhỉ? Chẳng hiểu ẩn ý của anh chàng là gì, và lại cũng nhớ ra mình đã tiếp chuyện anh chàng khá lâu rồi, Thiên Ân bèn liếc vội xuống chiếc đồng hồ ở cổ tay và cắt ngang cuộc nói chuyện:

- Đến giờ cơm rồi, để tôi vào phụ dì Lương một tay. Xin lỗi anh Toàn nhé.

Thế là cắt được cuộc nói chuyện dai dẳng dài dòng. Bữa cơm trưa hôm ấy có thêm đứa cháu nội, ông có vẻ vui hơn ngày thường. Ông khi chai rượu Toàn đem về rồi bảo cô Liên đem ba ly nhỏ để Toàn và Văn cùng uống với ông.

Che tay lên miệng ly trước mặt mình, Văn cười từ chối:

- Chắc con không uống được đâu ông ạ. Ông khỏi rót cho con.

Ông trợn mắt:

- Sao lại không được. Uống rượu tây thì giỏi mà chê rượu thuốc của ông sao hả?

Câu nói của ông làm Thiên Ân nhớ lại những chai rượu nho nhỏ đầy trong ngăn xe Văn. Thì ra anh cũng là người thích uống rượu. Nhưng thật tình mà nói, cái đêm mưa gió kinh hồn kia, nhờ một trong những chai đó mà cô mới đỡ chết lạnh.

Ông hăng giọng:

- Bỏ tay ra coi, cái thằng này. Cái thứ nhân sâm tửu này chú Ba mà phải mua tận bên Thẩm Quyển về chứ bộ. Uống tốt hơn ba thứ rượu Tây của con nhiều.

Tay vẫn che miệng ly, Văn cười lắc đầu:

- Con biết là bổ, nhưng nó hăng mùi sâm, mùi thuốc quá, con uống không được đâu.

Bà Liên cũng lên tiếng can thiệp:

- Nó còn bị thương ở chân mà ba, kiêng cử cũng tốt.

Ông nội lừ mắt phàn nàn:

- Cái thằng cứng đầu làm cụt hứng quá.

Ông quay qua Toàn:

- Vậy còn thằng Toàn, mà có uống với ông không? Hay lại chê như nó?

Nâng ly bằng cả hai tay chìa trước ông, Toàn gật đầu:

- Dạ con uống, con không hảo rượu nhưng lâu lâu ghé thăm ông mà để ông giận thì không được.

Rót vào ly Toàn, ông gật gù:

- Nói vậy mới được chứ. Thôi thầy kệ cái thằng còn ngán mùi thuốc

tây đâm ra sợ luôn thuốc bắc kia. Hai ông cháu mình cùng ly nào. Toàn cười tươi, cùng ly với ông rồi ngửa cổ uống một hớp nhỏ. Thiên Ân liếc thấy anh chàng cũng nhăn mặt vì mùi nhân sâm quá nồng trong rượu nhưng cái nhăn mặt ấy chỉ là thoáng cái là tươi cười lại ngay.

- Ngon hả? - Ông khà một tiếng rồi hỏi.

Toàn cũng trầm trồ:

- Dạ ngon. Hèn gì ba con nói phải nhờ đến người phiên dịch chỉ vẽ mới chọn được thứ rượu này. Mỗi bữa uống một ly bồi bổ sức khỏe đó ông.

Ông cười:

- Chà, mày đâu có làm tiếp thị đâu, sao quảng cáo dữ quá vậy con? Thôi, mấy đứa cầm đĩa lên đi chứ. Coi chừng cơm canh nguội hết bây giờ.

Mọi người trong bàn mới lục tục cầm đĩa lên và lần lượt mời ông. Toàn lia đĩa vào đĩa cá hấp, dẻ lấy miếng sườn không chút xương, anh gấp bỏ vào chén Thiên Ân. Hành động ấy dù có vẻ tự nhiên nhưng làm mọi người trong bàn hơi lạ. Bữa ăn nào Văn cũng ngồi cạnh cô nhưng chả bao giờ anh để ý gấp món ăn cho cô. Nhưng như vậy Thiên Ân lại dễ chịu đôi chút, còn bây giờ khi cô đã quen với cách thức sinh hoạt trong nhà, anh chàng lạ mặt này lại làm cô ngỡ ngàng quá với cử chỉ ân cần dư thừa này.

Miếng gấp đầu, Thiên Ân nín thở làm lơ, nhưng đến miếng thứ hai là cô sượng ngay. Mắt liếc về thân nhiên của Văn, cô hắng giọng từ chối:

- Không cần đâu, anh Toàn để tôi tự gấp được rồi.

Toàn cười:

- Ân đừng ngại, cứ ăn tự nhiên đi.

Cô đành nhìn qua ông, ông gật gù và cười khà:

- Thiên Ân nó ở đây đã mấy tuần, quen thuộc lắm rồi, đừng khách sáo gấp cho người ta thì sẽ tự nhiên hơn đó Toàn.

Toàn đỏ mặt chống chế :

- À, tại con thấy Ân ít gấp thức ăn quá.

Ông hơi nhú mày nhưng vẫn cười và nạt đùa:

- Cái thằng. Chuyện Thiên Ân nó ăn ít hay không dám gấp đồ thì để thằng Văn nó lo. Con còn chưa uống ly rượu ông rót mà còn ở đó quan tâm ngoài bốn phận nữa sao.

Toàn hơi ngượng với lời nhắc nhở của ông, anh nâng ly lên uống nốt phần còn lại. Đặt ly xuống, anh tạm để Thiên Ân yên vì mắc trả lời những câu ông hỏi về đứa em gái sắp được đưa đi du học.

Khi những câu hỏi đã lơi thì cũng nạp thêm một ly rượu bổ nữa, Toàn với gương mặt đỏ lựng quay về Thiên Ân cười, hỏi:

- Hồi nãy quên hỏi Ân ở ngay trung tâm thành phố Đà Lạt à? Nhà Ân ở đường nào vậy?

Thiên Ân khựng người khẽ liếc vẻ tỉnh bơ và cơm của "đồng minh"

Văn như cầu cứu, nhận ra vẻ khác lạ của cô, Toàn vội nói:

- À, nếu không tiện thì thôi vậy.

Thiên Ân nhăn mặt. Dù không nhìn ông và cô Liên, cô cũng biết hai người đang thắc mắc, Văn chột cười xen vào :

- Thật ra không có gì bất tiện cả, chỉ có điều chú hỏi đột ngột như tra

vẫn làm Thiên Ân bất ngờ thôi. Nhà Ân ở gần đôi Cù, không nhìn thẳng xuống phố thị, nhưng yên tĩnh lắm.

Toàn thôi không hỏi tiếp nữa. Thiên Ân dấu tiếng thở phào. Còn may là có Văn bên cạnh cô, cái anh chàng Minh Toàn này sao mờ ớn quá, cô bắt đầu thấy phiền vì những quan tâm kiểu này của anh ta. Từ khi có chút rượu, anh ta có vẻ chẳng còn biết mình đang làm gì trước mặt mọi người, cứ gắp thức ăn bỏ bừa vào chén cô mãi, mệt thật! Cũng may, bữa ăn không kéo dài. Vừa xong bữa, cô đứng dậy phụ dì Lương dọn dẹp, hăng hái hơn tất cả mọi bữa. Xong lại rút lên phòng cô Liên học đàn áo cho đến chiều để thoát cái nợ trò chuyện lằng nhách từ đâu đổ xuống trên đầu cô.

Thiên Ân loay hoay gọt mấy trái bưởi phụ dì Lương nấu chè. Dù dì có bảo cô hãy ra ngoài chơi hoặc lên nhà xem TV cô cũng không rời chỗ. Mấy ngày nay không hiểu sao Toàn cứ hay ghé về. Sự có mặt của anh không làm rộn rịp hơn người trong nhà, nhưng lại làm Thiên Ân có chút phiền toái. Cô đánh cờ với nội cũng thấy anh ta rề xuống chỉ trở cho mình dù chỉ sai bét. Cô ra sân hái hoa cũng thấy anh ta theo ra nói về hoa cỏ với cái đứa từng học và nghiên cứu về hoa cỏ, về nghệ thuật cắm hoa từ năm mười lăm tuổi như cô. Thái độ gợi chuyện nhàm chán, cách quan tâm lạ đời của anh ta làm cô ngán ngợc. Thế là hôm nay sau giờ cơm, cô lại nghĩ cách né hẩn anh ta. Biết chắc lên phòng cũng không yên ổn, cô chui luôn xuống bếp, vì tin rằng anh chàng chẳng thể mò vào cái thế giới đầy dao thớt và bếp lò này. Sự quan tâm hơi quá mức của Toàn đối với cô không hề

làm Văn tỏ vẻ gì bức bối. Trái lại cô Liên cứ thấp thỏm không yên. Ông thì cũng như Văn, tuy thỉnh thoảng vẫn nói bóng gió những câu như nhắc nhở chỉnh đốn dành cho cả Văn lẫn Toàn nhưng cứ theo nét mặt của hai người thì cô thấy chắc không ai hiểu ẩn ý kia của ông. Cứ suy nghĩ lan man một lúc thì Thiên Ân cũng phụ dì Lương làm xong món chè bưởi. Cô chưa kịp thưởng thức món chè có phần hùn làm việc của mình thì bị cô Liên ló đầu vào sai mang lên phòng Văn hai chén chè.

Thầm than khổ, cô đẩy cửa bước vào phòng anh và ngạc nhiên chỉ có mình anh ngồi tựa vào tường và ngắm một tờ giấy gì đó. Thấy cô anh ngẩng lên nhìn.

- Ông em họ của anh đâu rồi? - Đặt hai chén chè lên bàn, cô lơ đãng hỏi.

- Về từ nãy giờ. Em muốn tìm Toàn à?

Cô bấu môi:

- Ai mà thèm tìm cái anh chàng phiền phức đó.

Anh cười:

- Vậy sao ! Tiếc là Toàn nhận được cú điện thoại của chú Ba gọi về gấp, nó có đi tìm em để chào, nhưng chắc là không thấy.

Thiên Ân le lưỡi thầm khen mình né giỏi, cô nhăn nhó nói:

- Anh nói tiếc, nhưng tôi nói may, may quá, tôi vào bếp vừa học nấu món chè này vừa tránh lời chào vô bổ.

Văn nhướn mày trêu:

- Có gì mà vô bổ, phải về Sài Gòn gấp nên tìm chào em đó là tỏ ra lưu luyến, em nói vậy mà không sợ người ta buồn à?

Thiên Ân trề môi không thềm trả lời anh, cô hất hàm về hai chén chè trên bàn, cô nói:

- Cô Liên nói em mang vào đến hai chén, vậy bây giờ dư một chén, em ăn nha.

Văn buồn cười:

- Thì ăn đi, ăn luôn hai chén cũng được, anh không thích chè lắm.

- Vậy sao! - Cô nháy mắt ngạo anh - Vậy mà em tưởng anh mới là vua hảo ngọt chứ. Thường thì những người có cung đào hoa chiêu mạng là những người hảo ngọt mà.

Văn ngạc nhiên nhìn cô:

- Em nói gì vậy? Cái gì mà cung đào hoa chiêu mạng?

Múc muỗng chè cho vào miệng, cô nhún vai lấp đi chuyện mình điều tra từ Toàn:

- Không có gì, em nói vung vít vậy thôi.

Cô hăng giọng nói lảng đi:

- À, mà anh cầm cái gì vậy? Thấy anh sẫm soi hoài, tài liệu gì ài?

Văn cười, dứt tờ giấy về phía cô:

- Tài liệu gì đâu, là một bức vẽ thôi.

Mắt Thiên Ân lia qua kịp nhìn thấy bức vẽ bằng bút chì, cô ngạc nhiên kêu lên:

- Ý, cái này... đây là tranh của em họa mà.

Đặt vội chén chè xuống bà, cô chụp lấy tờ giấy. Văn phì cười:

- Anh có giành nó là của anh đâu, thì ra là của em, anh cũng đang nghi điều này.

- Sao anh có bức vẽ này vậy? - Cô thắc mắc.

Không trả lời cô vội, anh nhướn mày hỏi ngược lại:

- Em họa hồi nào, có nhớ không?

Cô nhăn trán suy nghĩ:

- Hình như tuần trước, nhưng mà...

- Em để ở đâu? - Văn vẫn hỏi tiếp.

Thiên Ân lắc đầu:

- Em quên rồi. Họa thì dưới sân, nhưng bức vẽ nào em cũng quăng lên phòng mình mà.

- Bộ em họa nhiều lắm à?

- Không nhiều lắm.

- Họa những ai?

- Thì cảnh nhà này và mọi người thôi.

- Có anh không?

Không chú ý đến ánh mắt chăm chú của anh, cô gật:

- Có chứ, anh là nhiều nhất.

Nhìn kỹ lại bức tranh, cô chợt kêu lên:

- Ủa! Nhưng em chỉ họa nguệch ngoạc vài nét về ông thôi, em đâu có viết mấy chữ này. Nó là... chữ gì vậy?

- Là nội anh viết đó. Là một câu thơ cổ nội viết bằng chữ Hán.

- Ông viết? - Cô ngạc nhiên nhìn anh - Ông thấy bức họa này ở đâu?

Văn bình thản nhìn cô:

- Em thì nói mình đem về phòng như anh không hiểu tại sao bức họa này lại được tìm thấy trong phòng của anh trên lầu.

- Phòng... của anh à? - Cô thoát đỏ tía cả mặt mũi, lời hịch hỏi hết thốt ra được - Sao... hơ... sao lạ vậy?

Lờ đi vẻ mặt hoảng hốt của cô, anh nói tiếp:

- Dì Lương ghé qua phòng anh dọn dẹp, thấy bức tranh này dì cứ tưởng anh vẽ từ trước nên đem xuống khoe với cô Liên, cô lại khoe qua nội.

- Vậy là cả nhà...

Thiên Ân kinh hoàng. Không ngờ những lần lén vào phòng Văn lục lợi để tìm ẩn số về những người tình trăm năm giùm anh. Không ngờ trong những lần lục lợi đó lại sơ ý để quên bức vẽ nguệch ngoạc của mình như thế. Cô lấm lét nhìn anh. Trời ơi, vô phòng người khác lục lợi là việc làm gian dối, đáng xấu hổ. Rủi mà bây giờ mọi người nghĩ xấu rồi kết tội cô làm sao có lời giải thích đây?

Văn nghiêm mặt nhìn gương mặt tái nhợt của cô:

- Sợ rồi à? Bây giờ chịu khai thật với anh chưa?

- Khai... cái gì ạ?

Giọng anh hiền hòa nhưng lại làm cô ớn lạnh:

- Em vào phòng anh làm gì vậy?

Toát cả mồ hôi, cô líu lưỡi:

- K... không phải... không phải em có ý gian gì đâu, em không có làm bậy gì hết. Tại em nghĩ... mình là đồng minh. Không phải anh cũng từng nói với em mình là... là đồng minh sao?

Văn gật:

- Ủ, tất nhiên mình vẫn là đồng minh, nhưng vậy thì sao? Chẳng lẽ là đồng minh của nhau rồi thì không cần nói gì với anh, em cũng có quyền vào phòng anh? Em muốn kiếm cái gì ở đó?

Sờ sờ nhìn vẻ mặt nửa như cười, nửa như nghiêm của anh, cô hoảng

sợ ấp úng:

- Em muốn... muốn giúp anh, em muốn thử tìm xem bạn gái của anh là ai thôi. Tại cái phòng anh đối diện phòng em, không có khóa, có khi lại không đóng cửa, cứ như ai vô cũng được nên... nên...

Văn điềm tỉnh hỏi:

- Em vào phòng anh mấy lần rồi?

- Mới có... ba lần thôi.

Anh nheo mắt:

- Kết cuộc thì sao?

Cô lăm lét nhìn anh:

- Em chỉ... tò mò nên lấy xem chơi thôi, em định sẽ đưa cho anh hết mà.

Văn hăng giọng:

- Anh đang hỏi em, em thu hoạch được gì rồi?

Thiên Ân yếu ớt kê khai:

- Có một mớ thư tình, nhiều tên con gái lắm, khoảng bốn năm tên. Rồi một mớ ảnh của mấy cô khác nhau, cô nào cũng đẹp. Còn... còn có một con búp bê nhỏ đen thui mặc xà rông, em nghi cũng là của một trong mấy cô bồ của anh, bởi vì anh là đàn ông con trai, mua mấy thứ búp bê làm gì...

- Còn gì nữa? - Anh ngắt lời.

- Hết rồi.

Văn nhướng nhướng mày:

- chà, thu hoạch cũng khá quá chứ hả? Kiếm ra có cực không?

Cô liếc qua anh, giọng nhỏ rí:

- Cục chứ. Mấy thứ đó không dễ kiếm ra đâu. Thư tình thì rải rác trong mấy ngăn đựng đĩa CD, lẫn với mấy cái thiệp chúc tết, thiệp Giáng Sinh. Ảnh thì ghép trong mấy cuốn tự điển Anh Việt và Pháp Việt.

Văn tình bơ hỏi:

- Mấy thứ đó giờ ở đâu? Còn chỗ cũ không? Đừng nói là em tự đem về phòng mình nghiên cứu đó nhé.

Thiên Ân lúng túng:

- Tại... tại hình ảnh có tới năm sáu cô, thư tình mười mấy lá với bốn năm cái tên, em định thử... xem qua mấy cái thư để đoán coi ai tên gì ứng với cái hình ra sao thôi.

Văn lừ mắt nhìn cô:

- Hay nhỉ? Giờ còn nói chuyện "tại" với "bị" à? Em là nhà nghiên cứu tâm lý học hay thầy bói toán?

Thấy tình hình dường như không đến nỗi nghiêm trọng lắm vì này giờ toàn nghe anh hỏi chứ chưa thấy anh quát tháo tức tối gì, Thiên Ân đánh bạo đề nghị:

- Bây giờ em không nghiên cứu nữa, em đem xuống trả lại thì anh đừng bắt lỗi em, được không?

Văn trợn mắt ngó cô. Ánh mắt của anh làm cô hồi hận vì lời mặc cả ngang phè của mình, cô cúi đầu, giọng ấp úng biết lỗi:

- Em.. xin lỗi, em biết là làm như vậy là xâm phạm đời tư người ta, xấu hổ lắm. Nhưng... em thật tình muốn giúp anh thôi, em có tò mò một chút thật nhưng em muốn giúp anh tìm thử về chuyện tình cảm trước đây của mình mà.

Im lặng ngẫm cô một lúc, rồi Văn nhếch môi cười:

- Ai la mắng gì em đâu mà cúi gằm xuống như vậy. Thôi ngẩng lên ăn hết mấy chén chè đi.

Thiên Ân vui mừng ngẩng đầu lên, cô cười nhưng ánh mắt đã dấp ướt:

- Anh Văn không giận em à?

Vò đầu tóc cô, Văn lắc đầu cười:

- Cũng tính giận, nhưng mình là đồng minh mà, anh nỡ nào giận vì sự nhiệt tình của em.

- Vậy còn cô Liên, còn ông?

- Chưa ai biết gì hết. Có anh đoán ra thôi. Để anh tìm cách giải thích cho.

Như ai đó đã cắt đi giùm mình gánh nặng oan ức, cô thở phào:

- Không ai bắt lỗi em thì tốt rồi, làm em sợ quá.

Văn hắng giọng:

- Nhưng là anh thôi đó, em đừng có nhiệt tình quá mức như vậy với người thứ hai, đừng tò mò một cách trẻ con như thế nữa, coi chừng bị vạ.

Thiên Ân gật gật đầu:

- Em biết rồi, em không vậy nữa đâu. Để em lên đem mấy thứ đó xuống.

Văn gạt đi:

- Đừng vội, em ăn hết chén chè đi đã.

- Anh không cần mấy thứ đó sao? - Cô ngạc nhiên.

Văn phẩy tay:

- Nếu anh đã bỏ lẫn lóc trong ngăn kéo hoặc ghép vớ vẩn vào từ điển thì chắc là không quan trọng lắm đâu, hấp tấp lấy xuống làm gì. Cầm lên chén chè ăn dở dang, cô gặt đầu thêm vào:

- Chắc là vậy. Em cũng thấy mấy cái thư đó toàn là năm ngoái năm kia không hà, không có thư nào của năm nay. Chắc là toàn bồ cũ của anh thôi.

Anh nhìn cô:

- Sao? Coi hết rồi à?

Thấy bị hớ, cô vội lấp liếm:

- Em... coi sơ qua thôi. À, anh không ăn chè sao? Chè dì Lương chỉ em nấu đó, ngon lắm.

Vẫn lắc đầu, phát chán tính tò mò tọc mạch của cô. Chắc hẳn mười mấy lá thư đều đã được cô mở ra coi tới mãn nhãn, không chừng thuộc lòng luôn. Anh đợi cô ăn hết chén chè rồi chỉ vào bức vẽ:

- Bức vẽ này ông thấy rồi, em có tính tặng ông không?

- Dạ được chứ ạ. Để chút em đem ra...

Vẫn cười, nói chận lại:

- Cả nhà đều biết bức vẽ này rồi, nhưng ai cũng tưởng là anh vẽ.

Cô tròn mắt:

- Sao lại tưởng anh vẽ? Bộ anh cũng biết vẽ chút đỉnh à?

Khẽ liếc nhìn cô, anh nói lửng lơ:

- Vẽ cho ra một bức tranh thì anh không thể, nhưng mấy bức vẽ chì nguệch ngoạc này thì chắc là anh cũng vẽ được.

- Vậy sao! - Thiên Ân hơi bĩu môi.

Vẫn cười:

- Nè, anh để ý hình như chưa đợi anh sang nhượng, Ân đã tỉnh bơ dùng mấy câu đệm "vậy sao", "vậy ư" của anh rồi.

Thấy Thiên Ân sượng ngắt, anh cười với chút thú vị:

- Đùa với Ân chút thôi, anh không biết vẽ. Anh biết rõ điều này nên anh đã mượn lại nội bức vẽ để định hỏi em thử, thì ra anh đã đoán đúng.

- Vậy bây giờ...

- Đừng lo, để anh đánh chính với nội là xong, đến chừng đó em có thể danh chính ngôn thuận tặng ông rồi.

Liếc khẽ cô, anh hăng giọng:

- Nói thật, dù là nguệch ngoạc nhưng nét vẽ cũng rất đẹp và giống lắm chứ. Nội chưa từng mặc áo dài, vậy mà em hình dung rồi vẽ nội mặc áo the ngồi đánh cờ bên khe suối trông cứ như ông tiên của thế kỷ xa xưa vậy, nội thích lắm nên cao hứng viết thêm vào đó câu thơ cổ.

Anh mỉm cười:

- Không ngờ em có khiếu vẽ như thế.

Cô hơi ngượng nhưng cũng hãnh diện vì được khen:

- Chỉ là bức họa bằng bút chì thôi mà.

- Ừ, nhưng thanh thoát và sống động lắm. Trước đây em có học vẽ à?

Cô gật:

- Dạ, em có học từ nhỏ.

Cô hơi trầm lặng với hồi ức đẹp của ngày còn có ba. Ngày ấy cuộc sống của cô chỉ biết có tiếng cười đùa vui vẻ. Ngày ấy cô như có cả

thế giới, có cả tương lai trong tầm tay. Còn bây giờ...

Anh chăm chú nhìn cô rồi chợt hỏi:

- Em có định học hội họa nữa không?

Cô ngạc nhiên ngẩng lên nhìn anh:

- Anh nói gì ạ?

Văn bình thản lặp lại câu hỏi. Thiên Ân ngẩn người ra một lúc, cô lắc đầu:

- Bây giờ... thì không thể được.

- Tại sao?

Cô cười gượng:

- Em chưa tốt nghiệp trung học, đã nghỉ học rồi làm sao còn mơ ước bước chân vào đại học Mỹ Thuật nữa.

Anh ngẫm nghĩ rồi hắng giọng:

- Ôn để thi tốt nghiệp trung học cũng đâu có gì khó, em chỉ lỡ có một năm thôi mà. Em có muốn anh giúp em không?

- Giúp em thi trung học và đại học à? - Cô ngờ ngợ nhìn anh - Ồ, không, em không muốn vậy đâu.

- Tại sao? Anh có thể giúp em mà.

Thiên Ân lắc nhẹ đầu:

- Anh để em ở tạm đây một thời gian đã là tốt rồi, em không muốn phải nhận thêm ơn gì khác. Học đại học tốn tiền lắm, thân em còn chưa lo xong không thể làm phiền anh được.

- Phiền gì đâu, anh có thể giúp em được mà.

Thiên Ân vẫn cười:

- Biết là anh làm được, nhưng em đã không còn nghĩ đến chuyện vào

đại học nữa, em muốn tự tay mình làm việc, kiếm tiền tự nuôi sống mình trước đã. Mai mốt nếu có điều kiện, em sẽ tự học và rèn luyện thêm. Nếu có học em sẽ học bằng khả năng tài chính của mình.

Văn im lặng một lúc rồi hỏi:

- Vậy em có thích làm ra tiền bằng ngòi bút của mình không?

Thiên Ân nhìn anh ngạc nhiên:

- Anh nói vậy là sao ạ? Em chỉ mới cầm bút vẽ bậy chút đỉnh, làm sao vẽ tranh được?

Văn mỉm cười:

- Không phải vẽ tranh. Anh có người bạn làm ở nhà xuất bản, nó chuyên coi về in truyện tranh, sao không thử vẽ truyện tranh gửi xuất bản?

Thiên Ân ngớ ra nhìn anh:

- Xuất bản truyện tranh à? Anh nói có thể làm ra tiền?

Văn cười:

- Tất nhiên rồi, tuy không dễ kiếm tiền lắm. Muốn được duyệt xuất bản, phải tùy vào câu truyện, vào nhân vật trong truyện có phù hợp với thị hiếu của độc giả nhỏ tuổi hay không. Nhưng anh khách quan mà nhận xét thì nét vẽ của em đẹp lắm. Nếu có hứng thú thì em có thể thử sáng tác xem sao.

Thiên Ân chớp mắt, miệng lẩm bẩm nho nhỏ:

- Sáng tác truyện tranh? Em chưa từng nghĩ đến công việc thú vị như vậy.

Văn mỉm cười:

- Nếu thú vị thì làm thử nhé. Thời gian này em cũng rảnh mà, đừng

học cô Liên đan áo nữa, em cứ để tâm trí vẽ truyện đi, được đoạn nào thì đưa anh xem thử, anh góp ý cho.

Mắt lấp lánh niềm tin, Thiên Ân gật đầu. Gợi ý của anh mới mẻ nhưng thật hấp dẫn. Trước đây cô vẫn rất mê truyện tranh, nhất là những truyện tranh hay và có nét vẽ dí dỏm. Cô biết là tay mơ gia nhập vào làng truyện tranh không dễ, nhưng đây cũng là một hướng đi, một nghề nghiệp đầy hứng thú mà trước đây khi tập tễnh ôm tập đi học vẽ, cô đã từng mơ ước.

Ngó vẻ phấn khích của cô, Văn phì cười:

- Thôi để cái công việc mới mẻ của em qua một bên đi, mai hãy bắt đầu. Giờ anh có chuyện muốn nhờ em đây.

- Chuyện gì hả anh? - Cô sốt sắng hỏi.

- Anh muốn nhờ Ân kiểm vài cuốn truyện coi đỡ buồn.

Thiên Ân trợn mắt nhìn qua bộ Thủy Hử và bộ Tam Quốc Chí trên giá sách:

- Truyện à? Ở đây có sẵn nè. Mấy cuốn sách này anh coi hết rồi sao?

Văn lắc đầu:

- Mấy bộ sách này coi mệt lắm. Sách của nội mà. Anh muốn coi thứ gì giải trí, đỡ buồn thôi.

Thiên Ân ngẫm nghĩ:

- Vậy à. Vậy để hỏi cô Liên xem.

- Khỏi, anh hỏi rồi. Cô nói trên phòng anh có nhiều sách lắm. Ân lên đó lựa giùm anh vài cuốn. Nhớ lựa thứ gì dễ đọc, dễ hiểu, coi nặng nề quá nhức đầu.

Thiên Ân khựng lại:

- Phòng anh à? Anh kêu em vào phòng anh lục à? Sao lại...

Văn phẩy tay:

- Sao lại không vào được. Em đâu phải lần đầu vào đâu, lần này thì có phép của chủ nhân rồi, thôi lên kiểm giùm anh đi.

Thiên Ân nhìn kỹ anh rồi cô thấp giọng dò hỏi:

- Anh muốn... Ân lục tìm thứ gì khác phải không?

- Thứ gì? - Văn ngạc nhiên.

- Thì chắc anh nhớ ra một tên người nào đó, hay một kỷ niệm, kỷ vật nào đó giấu ở đâu muốn nhờ Ân tìm giùm, có phải không? Để ở đâu? là cái gì vậy? Nhật ký? Hình ảnh? Hay quà tặng?

Ngó vẻ mặt háo hức làm thám tử của Thiên Ân, Văn nhin hết nổi phá ra cười sặc sụa.

- Anh cười gì vậy? - Cô nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

Văn vừa cười, vừa lắc đầu chế nhạo:

- Cười Ân thông minh quá xá. Anh chỉ nói tìm sách giải trí thôi em lại liên tưởng đi đâu xa lắc.

Cô trợn mắt:

- Cái gì? Chứ không phải ý anh là...

Văn gập người lại để cười:

- Trời ơi, có ý gì thì anh đã nói huỵch toẹt ra rồi, mắc gì phải úp mở. Vả lại có cần tìm cái gì thì đợi một hai tuần lành chân, anh về phòng tha hồ tìm, tội gì phải nhờ đến tay thám tử nghiệp dư như em vô lục lạo tùm lum.

Cô sượng sùng đỏ mặt. Vậy ra không phải anh muốn nhờ cô chuyện hệ trọng như vậy à? Thì ra anh chỉ sai cô tìm ba thứ truyện gì đó cho

anh giải trí.

Văn phẩy tay:

- Bây giờ hiểu ý của anh rồi phải không? Chuyện anh nhờ bình thường thôi không cần mạo hiểm làm gián điệp hay trinh sát gì đâu. Thôi lên kiểm giùm anh đi.

Anh hắng giọng rồi nói lửng lơ:

- Vậy bây giờ...

Cô lườm anh:

- Biết. Bây giờ chịu khó lên cái phòng cũ của anh lục cho anh mấy cuốn truyện chứ gì?

Văn búng tay cười tươi:

- Ân ngoan ghê.

Cô trề môi:

- Khởi khen. Ngoan trong từ điển của anh là đồng nghĩa với ngoan, Ân không dám nhận lời khen châm biếm này đâu.

Dứt câu ngoa ngoắt đó, cô vừa quay đi thì anh hắng giọng:

- Khoan đã, không thích câu khen đó thì anh có câu khác để khen bù nè.

- Câu gì? - Cô tò mò.

Văn mỉm cười ngoắc cô:

- Lại đây.

- Làm chi?

- Cho anh xem vết thương trên trán Ân coi.

Thiên Ân ngạc nhiên. Vết thương của cô thì ăn nhập gì đến câu khen của anh nhỉ?

- Anh nói đi đâu vậy? - Cô lạ lòng hỏi.

- Thì cứ đưa anh xem đã.

Cô ngồi trở xuống ngờ ngợ vén mớ tóc qua một bên, để lộ vết rách trên trán đã thành sẹo. Văn chồm lên xem xét thật kỹ. Tay sờ nhẹ lên, đôi mày anh khẽ cau:

- Cái sẹo này cũng dài đó. Không biết mai mốt có phai không?

Đây cũng là điều lo lắng của cô. Từ khi tháo băng, cắt chỉ, mỗi ngày đêm cô đều chăm soi ngắm nhía cái sẹo còn đó ấy. Dù tương lai trước mặt còn mờ mịt, nhưng cái tính sợ xấu rất con gái luôn khiến cô thấp thỏm mãi không yên.

Cô gượng cười ngồi thẳng lại:

- Cũng đã lành lại rồi. Chỗ rách ở mí mắt anh mới nặng hơn.

Văn gật nhưng nhìn cô đăm đăm bằng một vẻ hơi lạ.

- Gì vậy anh Văn? - Cô chợt dạ.

Anh lắc đầu rồi hắng giọng:

- À, không chỉ là... khi nãy anh đã thoáng phát hiện ra, bây giờ nhờ Ân ngồi gần, nên anh mới chắc câu khen của mình là chính xác.

- Anh phát hiện... cái gì? - Cô ngập ngừng hỏi.

Anh nhìn cô và nói dịu dàng:

- Hôm nay từ Ân có một mùi thơm lạ quá, anh....thích mùi hương đó lắm.

Thiên Ân ngẩn ra nhìn anh. Mặt mũi vụt đỏ ửng, cô quay ngoắt đi nhanh ra khỏi phòng. Chạy cả chục bậc thang để lên lầu, cô muốn vấp ngã đến mấy lần. Vào đến phòng cũ của anh, cô dựa lưng vào tường, tay chà thật mạnh lên đôi gò má đang nóng bừng bừng. Anh

vừa bảo cô cái gì vậy? Vậy cũng nói được. Sao tự dưng lại nói câu này? Người ta có ai khen nhau bằng câu nói đột ngột mà... kỳ cục như vậy không? Ý anh là... sao?

Thời gian qua cô và anh xem ra cũng vui vẻ, tự nhiên, hai người gặp nhau mỗi ngày có đến chục lần, nói chuyện bình thường thôi mà, sao anh lại có thể phát ngôn một cách quá thân mật như vậy được? Cô nhớ khi nãy chỉ ngồi vào cái ghế cạnh giường anh, cự ly đó có quá gần không nhỉ? Bao nhiêu là ý tưởng suy đoán này nọ làm Thiên Ân càng bối rối nhớ đến vẻ mặt, giọng nói nửa chân thành, nửa lại đượm vẻ ỡm ờ mơ hồ của anh, cô càng nóng bừng mặt mũi, tay chân luống cuống.

Mùi thơm gì nhỉ? Mình có xài dầu thơm gì đâu? Anh nói thật hay nhạo báng? Thiên Ân kéo tóc lên mũi ngửi, rồi vai áo và cả đôi tay. Thế rồi cô lại đỏ mặt thẹn với những ý nghĩ viển vông của mình. Anh đâu có ý đùa cợt cô đâu. Thật ra... hôm nay cô có mùi hương khác thường một chút. Đó chỉ là hương bưởi thoang thoảng mà thôi. Mình ngộ nhận mất rồi, anh chỉ buột miệng nói cho vui mà thôi. So với anh, cô thật rất ngốc nghếch, rất dở hơi. Thiên Ân chợt nhớ đến những tấm ảnh lượm lặt từ phòng anh. Các chị ấy đều rất xinh đẹp vậy mà còn bị anh bỏ xó trong mấy cuốn từ điển khô khan. Ngốc quá! Anh chỉ là ông anh đồng minh mà thôi. Không được nghĩ vớ vẩn nữa!

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 11

Tiếng tăng hăng của Thiên Ân làm Văn bỏ cuốn sách qua bên:

- Gì đó Ân?

- Anh có điện thoại.

Anh ngạc nhiên nhìn cô:

- Anh à? Điện thoại của ai?

- Em không biết, một chị nào đó tên là Ngọc Hân. Em giữ máy cho anh rồi, anh ra nghe đi.

Văn thận trọng cà nhắc ra phòng ngoài:

- Cô đâu rồi? Sao hôm nay nhà vắng quá vậy?

- Dạ, cô Liên đi chùa, còn ông thì đang đi dạo ngoài sân với khách. -

Cô đáp.

Văn đến ngồi xuống ghế, anh với tay qua điện thoại:

- Văn nghe đây.

Giọng bên kia nhỏ nhẹ:

- Anh Văn hả, là Hân đây. Anh khỏe không?

- À, khỏe, cảm ơn Hân. - Văn hắng nhẹ giọng.

Ngọc Hân bật cười:

- Gì mà khách sáo vậy anh Văn.

Ngẩng lên bắt gặp ánh mắt tò mò của Thiên Ân khi cô lảng vảng gần đó, Văn nháy mắt cười với cô.

- Người quen hả anh Văn? - Cô hỏi nhỏ.

Văn lắc đầu. Rồi trước sự ngạc nhiên của cô, Văn tỉnh bơ gọi chuyện với người đầu dây bên kia.

- Hân gọi điện cho anh, chắc là có chuyện gì vui?

- Sao anh biết chuyện vui?

Văn ồm ờ:

- Thì giọng của Hân cho anh biết như vậy.

Cách nói của anh có lẽ làm Ngọc Hân choáng ngợp, cô im lặng một giây, cuối cùng mới tiếp được:

- Anh hay thật. Em gọi điện là để báo cho anh tin tốt đây. Sở trà Hương Xưa họ giao dịch lại rồi.

Văn nheo mắt:

- Sở trà Hương Xưa à?

- Vâng. Họ nhờ em nhắn anh trở lên bàn tiếp về chuyện chuyển nhượng hôm trước.

Không để ý đến sự ngạc nhiên của Thiên Ân đang thay ấm trà gần đó, Văn nhếch môi cười:

- Bây giờ mới chịu bàn sao?

Giọng Ngọc Hân nhẹ nhàng phân trần:

- Anh cũng nên thông cảm với họ, cơ nghiệp của cả gia đình gầy dựng bao lâu nay, vì kinh doanh lỗ lã phải sang nhượng, họ cũng đau lòng không nổi thôi. Hôm trước, lúc biết anh giận đã bỏ về, họ

cũng áy náy lắm. Bây giờ tất cả thành viên trong gia đình đều đồng ý bán rồi.

- Vậy à? Vậy để anh báo với công ty.

- Anh thu xếp để lên nhé. Đầu tuần lên tới được không, bàn chừng hai ba hôm là xong hết.

Văn chặt lưỡi:

- Tiếc là anh không lên đó được Hân à. Để anh cho người lên thay.

Câu trả lời của Văn làm Ngọc Hân sững lại:

- Ủa, sao vậy anh Văn? Anh... không muốn mua lại sở trà này nữa à?

Văn cười:

- Tất nhiên công ty anh vẫn muốn mua, nhưng có lẽ công ty sẽ thu xếp để Minh Toàn lên thương lượng tiếp. Minh Toàn là con trai của chú ba anh.

Ngọc Hân ngắt lời anh:

- Em tất nhiên biết cậu ta, nhưng... sao lại vậy? Sao anh không lên? Vụ làm ăn này là em với anh bắt tay vào từ đầu mà.

- Ừ, đúng rồi nhưng hiện giờ anh còn... bận bịu nhiều thứ, nên có lẽ gia đình sẽ cho Minh Toàn thay thế. - Anh cười - Mà như vậy cũng hay, không chừng với Toàn sẽ suôn sẻ hơn, chứ không trầy trật như anh.

Ngọc Hân có vẻ phật ý:

- Sao anh lại nói vậy, hôm trước chỉ vì họ còn tiếc nuối, và thật ra... thật ra chỉ vì anh quá nóng tính nên mới bỏ về thôi. Anh chịu nghe Hân ở lại thêm vài ngày thì không chừng mọi việc đã đâu vào đó.

- Vậy à.

- Anh nghĩ lại đi, đây là chuyển giao dịch anh chủ trương từ đầu mà, đừng nản mà giao qua cho cậu em họ của anh.

Không muốn nói thật ra với cô gái tên Ngọc Hân kia về tình trạng của mình, anh trở đi:

- Đây là chuyện thuộc về quyết định của ban giám đốc, không trái được đâu. Và lại Minh Toàn đi cũng được mà.

Ngọc Hân bực bội:

- Sao lại cũng được. Em không thích bàn chuyện làm ăn với Minh Toàn.

Văn mỉm cười:

- Gì vậy Hân, chuyện làm ăn là làm ăn...

Ngọc Hân kêu lên:

- Phải, chuyện làm ăn là làm ăn, không để mấy chuyện linh tinh xen vào. Xưa nay anh cũng hay câu này nhưng anh chỉ nói thôi mà không làm được.

Văn cau mày:

- Hân nói gì lạ vậy?

Giọng Ngọc Hân bỗng trở nên gay gắt:

- Chứ không phải sao. Đang bàn chuyện làm ăn, anh chỉ vì nóng lòng chuyện đi chơi cuối tuần với người yêu mà bỏ hết, về ngay trong đêm tối. Nếu anh ở lại thêm vài hôm em đã có thể thuyết phục người ta, chúng ta đã có thể kết thúc chuyển mua bán này một cách vui vẻ. Văn hơi ngẩn ra, ánh mắt anh như nheo lại lắng nghe những lời than vãn trong tức tối của Ngọc Hân.

- Anh làm việc chỉ tùy hứng, chỉ nghĩ đến ba cô bạn gái của mình ở

Sài Gòn, mà chẳng màng đến chuyện làm ăn, vậy mà cứ mở miệng thì bảo là công việc là trên hết.

Như nói hết ăm ức, cô hăng giọng:

- Em đã nói hết ý em rồi đó. Em thật sự không thích làm việc với người khác, anh có thể gạt bớt những công việc và mối tình lãng mạn của mình qua một bên mà lên đây bàn tiếp công việc cho xong xuôi hay không? Anh nói thật đi.

Văn im, đầu óc anh đang sắp xếp lại những thông tin vừa có được và những tia hồi ức vừa bật về với mình.

Đầu dây bên kia, Ngọc Hân vẫn lặp lại câu hỏi:

- Anh Văn! Anh nghe Hân nói gì không? Anh sẽ lên đây chứ?

Văn sực tỉnh, anh hăng giọng:

- Không Hân, anh không lên được đâu, xin lỗi...

Ngọc Hân giận dữ hét lên trong ống nghe:

- Nếu vậy thì đến phiên tôi xin lỗi anh. Anh khỏi báo lại cho gia đình để cử Minh Toàn lên đây làm chi cho uống công, tôi sẽ không làm môi giới cho công ty anh mua lại sở trà Hương Xưa nữa đâu.

- Hân à!

Ngọc Hân vẫn gay gắt:

- Không làm trung gian cho anh, tôi cũng còn khối việc, cần gì phí công vô bổ vào chuyện này.

Đầu dây bên kia đã cúp ngang, Văn cũng gác máy, anh ngẩn người nhìn qua Thiên Ân. Cô lựng khựng hỏi:

- Chị Hân này là... bạn gái của anh?

- Không. - Văn có vẻ trầm ngâm.

- Anh đã nhớ ra chị Hân này rồi à?

Văn lắc đầu:

- Chút chút thôi. Anh biết Hân là bạn học của anh.

Cô hơi ngạc nhiên:

- Anh nói chuyện với chị suôn sẻ quá. Nhất là nói chuyện về sở trà.

Văn nhún vai:

- Có gì đâu, mấy bữa trước rảnh rồi, anh mở cặp ra coi lại để nắm lại những công việc trước đây mình đang làm. Cũng may là trước đây, anh cũng làm việc khá cẩn thận, chuyện về sở trà Hương Xưa, anh có ghi lại tỉ mỉ. Ngọc Hân là người trung gian của vụ buôn bán này. Cô ấy là người Đà Lạt.

Thiên Ân vỗ lể đôi chút, Văn tuy không nhớ lắm về chuyện cũ, nhưng anh cũng khá nhanh nhạy khi bắt chuyện một cách thản nhiên như thế. Đạo gần đây tình trạng của anh có khá hơn, anh bảo đã dần nhớ lại nhiều điều duy nhất có thời điểm lên Đà Lạt là anh vẫn còn có vẻ mơ hồ. Anh chưa nhớ gì về chuyến công tác và chuyến xe về Sài Gòn đêm đó.

Cô nhìn qua anh, hơi ngạc nhiên khi thấy anh đang nhăn trán suy nghĩ những gì.

- Anh Văn có gì khó nghĩ à?

Văn ngần ngừ nhìn cô rồi buột miệng:

- Anh vừa biết được tại sao lại quyết định trở về trong đêm.

- Tại sao? - Cô tò mò hỏi tới.

Văn kể cho cô nghe cái lý do nghe được từ Ngọc Hân. Trong khi cô tròn mắt kinh ngạc, anh lắc đầu phân vân:

- Anh thật khó tin là con người mình trước kia lại như thế. Đang bàn chuyện làm ăn mà lại bỏ ngang để về trong đêm tối mưa gió. Suýt bỏ mạng, chỉ vì một lý do đơn giản mà nông nổi quá đáng.

Liếc nhìn vẻ bứt rứt của anh, Thiên Ân hắng nhỏ giọng:

- Đó chỉ là lời chị Hân đó thôi, co gì là đúng trăm phần trăm đâu. Anh đừng tin quá như vậy. Rủi chị Hân chỉ suy đoán gì đó thôi, chứ ai cũng nói xưa nay tính anh ít nói, ít cởi mở, vậy thì lý nào chị Hân lại biết được chuyện riêng tư này?

Thấy anh vẫn chưa nhẹ sự ưu phiền, cô tìm cách nói lảng đi:

- Anh đã nhớ được nhiều rồi, nhưng vẫn chưa nhớ gì về người bạn gái lúc ấy à? Chị ấy là ai? Anh có cố nhớ được chút gì chưa?

Vấn nhún vai:

- Cố nhớ làm gì, bây giờ thì không cần thiết nữa.

Cô e dè nói:

- Sao lại không cần thiết? Hôm trước em nói trả mấy thứ em tìm được trong phòng anh để anh xem thử, anh lại không chịu. Có cả chục tấm ảnh...

Vấn gạt đi:

- Thôi đi. Mấy chuyện rườm rà này để ý làm gì.

Thiên Ân cố cãi, giọng hơi gay gắt mà không biết tại sao lại như vậy.

- Sao lại không để ý? Anh mới lạ. Chuyện gì anh cũng mày mò hỏi và nhớ ra được ít nhiều, có chuyện bồ bịch là anh không thèm quan tâm. Người ta không đến thăm anh là tại người ta không biết thôi. Anh mà tự cao kiêu đó rồi bằng đi mấy tháng, đến chừng anh nhớ ra mà tìm đến thì người ta... quen biết người khác sao?

Văn nhướng mày:

- Thì huề chứ sao? Ân nói anh lạ nhưng em mới lạ hơn cả anh.

Chuyện của anh, anh không quan tâm, em lại nghiên cứu làm gì?

Thiên Ân đuối lý, cô ấp úng:

- Ai thèm nghiên cứu, tại... em lỡ coi qua mấy cái thư kia, thư nào viết cũng hay, cũng ướm át hết, mấy cái tên cũng vậy, tên nào cũng đẹp vậy mà anh không thèm ngó qua. Chị Trâm Anh, Thúy Hà, Mai Hương, Như Phượng ơi, số mấy chị đen quá mới gặp bạn trai như anh.

Văn nhăn mặt:

- Em nói cái gì vậy?

Cô dấm dăng:

- Thì mấy cái tên trong thư đó, toàn là bồ của anh hết. Có điều cũng nhân đạo vì anh quen biết lần lượt từng người chứ không đến nỗi bắt cá ba bốn tay. Em ngó ngày ghi trên mấy cái thư mới suy ra như vậy đó. Mỗi chị cách nhau chừng mấy tháng, có khi cách nhau gần hai năm.

Văn có vẻ chú ý:

- Em nói có mấy cái tên?

Thiên Ân chớp mắt:

- Thật ra có năm cái tên tất cả, nhưng cái tên Mi Mi nghe giống con mèo quá, em không thích. Và lại chữ chị đó viết cũng xấu ỉnh, sai lỗi chính tả tùm lum.

Anh ngắt lời cô:

- Em đọc lại xem.

Thiên Ân ngó ra:

- Đọc cái gì? Em chỉ coi qua có một hai lần thôi đâu có thuộc lòng cái nào mà đọc.

Văn gắt khẽ:

- Anh nói em đọc mấy cái tên kia.

- À, nếu tính theo thứ tự thời gian thì là chị Trâm Anh trước, thư chị này viết có đến bốn năm năm rồi, tiếp theo là chị Thúy Hà, Mi Mi, Mai Hương và Như Phượng.

- Như Phượng! - Văn lẩm bẩm.

Thiên Ân giải thích:

- Chị này là sau cùng, chỉ không có thư, nhưng có một tấm quảng cáo chương trình cho ngày Lễ tình nhân của nhà hàng Hoa Tím, trong đó có ký tên là Như Phượng, tấm quảng cáo đó là của năm nay.

Chợt nhận ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ của anh, cô ngập ngừng:

- Bộ chị Như Phượng là... người mà anh quyết định từ Đà Lạt về ngay trong đêm đó à?

Văn nhú mày. Anh cũng chưa dám quả quyết. Cái tên Như Phượng xem ra có ấn tượng nhất với anh, nhưng anh đang lấy làm lạ vì ấn tượng xem chừng có gì đó làm anh cảm thấy bức mình và khó chịu. Như Phượng! Anh lẩm bẩm trán nhăn lại. Ký ức vừa lóe lên tuy không rõ ràng nhưng cũng cho anh một cảm giác bức bối rất khó tả.

- Anh Văn! - Thiên Ân rụt rè lên tiếng.

Tiếng gọi của cô làm anh sức tỉnh. Anh quay nhìn cô:

- Gì vậy Ân?

Cô ấp úng:

- Mặt anh nhăn nhó khó coi quá. Hay anh từng... thất tình chị này?

Văn lừ mắt với cô:

- Em chỉ được cái tò mò. Đoán bậy đoán bạ tùm lum. Ai đã nói gì đâu mà em đã đoán bừa như vậy.

Thiên Ân xịu mặt. Không cho đoán thì thôi. Tại xưa nay cô chưa từng thấy anh nhăn nhó khó chịu dữ vậy.

Cô đứng dậy định bỏ ra vườn thì Văn chợt ngẩng lên:

- Em đi đâu vậy?

- Ra vườn. - Cô đáp cộc lốc.

- Lại giận à? - Anh chăm chú nhìn cô.

Cô ngoảnh đi:

- Ai thêm giận anh làm gì.

Văn hăng giọng:

- Không giận thì cho anh nhờ một tí, em lấy cho anh cái cặp tài liệu đi.

Cơn giận tiêu đâu mất, nhường chỗ cho tính tò mò.

- Chi vậy anh Văn?

Văn nheo mắt:

- Em đoán xem.

Cô ngẫm nghĩ vài giây rồi nói ngay:

- Anh muốn xem lại hồ sơ về sở trà Hương Xưa, phải không?

Văn cười:

- Em thông minh thật. Nói trúng phóc.

Hơi mắc cỡ vì nhận được lời khen hiếm hoi của anh, cô không quên

thắc mắc của mình:

- Nhưng chị Hân giận anh rồi mà?

Anh hăng giọng giải thích:

- Ủ, tuy Hân giận lấy nhưng chuyện làm ăn là làm ăn, anh nghĩ Hân cũng sẽ nguôi thôi. Anh sẽ giao cho Minh Toàn trở lên đó bàn chuyện tiếp.

Khi cô vào trong lấy cặp hồ sơ cho anh, nội đã quay về với một người. Vừa thấy anh, người ấy cười nói đùa:

- Chà, cậu ấm hôm nay thấy khỏe chưa?

Văn ngẩng lên cười:

- Là chú Ba à? Vậy mà con tưởng nội có khách nào nữa chứ?

- Ai nói chú là khách vậy?

Vừa lúc Thiên Ân đem cặp hồ sơ ra, Văn cười chỉ vào cô:

- Là Thiên Ân đó chú. Chắc tại chưa gặp chú nên Ân tưởng chú là khách của nội.

Thiên Ân chào người đàn ông sang trọng kia, ông ta cũng chào cô.

Mắt ông có vẻ xét nét khi nhìn cô, tuy nụ cười của ông vẫn tươi:

- Là cô bạn của con phải không Văn?

Nội cười xen vào:

- Là bạn gái của nó, nhưng là bạn cờ của tao đó ghen Phúc.

Ánh mắt vẫn sắc bén, ông Phúc gật gù:

- Vậy à ba, vậy là ba gặp kỳ phùng địch thủ rồi.

Đợi chú lẩn ông ngồi xuống, Văn mở cặp hồ sơ ra. Anh hăng giọng:

- Có một chuyện con cũng định nói qua với chú.

- Chuyện làm ăn à? - Ông Phúc hỏi chận.

Không thích cái vẻ dè chừng của ông Phúc, Thiên Ân cầm ấm tích xuống bếp châm bình trà khác. Khi trở lên vừa mới đến nhà ngang, cô đã nghe giọng của Văn như căng thẳng khác thường:

- Chú nói vậy là sao ạ? Thiên Ân là... bạn gái của con mà.

Thiên Ân khựng lại với bộ ấm tích trên tay. Giọng ông Phúc như xoa dịu:

- Chú biết. Hôm trước nghe mẹ con nói con lên Đà Lạt chung với con bé này, chú không ngờ nó còn nhỏ như vậy. Chú... thấy hơi lạ, con bé đó ở đây cả tháng rồi mà sao người nhà của nó cũng không lên tiếng hay liên lạc gì hết.

Nội hắng giọng đỡ lời Văn:

- Mà đừng thấy con gái người ta như vậy mà tưởng nó tự do quá trốn. Nhà người ta ở đó mà, đàm tiếu gì khó nghe vậy? Thăng Văn có điện thoại lên xin phép rồi. Tại người ta tin tưởng cháu mình thôi.

- Tại con thấy cái cô này...

Ông nội ngắt lời, giọng có vẻ giận:

- Nó thì sao? Thật ra nó cũng dễ thương, gia giáo lắm, tao có để ý thấy vậy. Thăng Văn quen sơ cũng được mà chịu nó tao cũng ừ. Con Trinh nó nói gì cũng kệ nó chứ. Cháu nội tao, tao biết cách coi ngó và tự lo được không cần nó xen vào.

Lại giọng nhũn nhặn của ông Phúc:

- Dạ thì con cũng đâu có ý phản bác gì đâu ba, tại con... hơi lạ thôi.

Ông nội gạt đi:

- Lạ cái gì? Không có nó trong chuyến đi đó thì Thăng Văn cũng hết cứu. Nó vừa đưa Thăng Văn vô bệnh viện kịp, vừa tiếp máu cho nó

nữa. Con mà có đứa nào bằng tuổi mà thông minh nhanh nhạy được như vậy không?

- Kìa ba, con chỉ...

Ông nội cao giọng:

- Nó đối với thằng Văn tốt, tính tình dễ thương là được rồi, tao đã coi như con cháu. Đừng có mà bắt chước cái con Trinh đó tị hiềm thành kiến gì con người ta. Vô lý lắm.

Ông Phúc yếu thế chỉ còn cách ậm ừ:

- Dạ, chị Trinh cũng vì lo cho thằng Văn thôi.

- Lo cho thằng Văn thì mà nói nó chịu khó ghé về thăm, chứ đừng có đeo bộ mặt đá đi du lịch cả tuần rồi ở miết trên đó mà nói chuyện thương con.

Ông Phúc nhỏ giọng nói gì đó. Không muốn nghe tiếp, Thiên Ân bưng ấm tích đi trở xuống bếp. Để ấm tích còn ấm nóng lên cái bàn nhỏ trong bếp, cô đi theo lối sau men ra vườn. Vậy là mấy tuần vui vẻ và dễ chịu ở đây đã bắt đầu có dấu hiệu chấm dứt rồi đây. Bà Trinh có ác cảm với cô từ đầu, cô biết. Nhưng còn ông Phúc, chỉ lần đầu gặp mặt ông đã có vẻ không ưa cô rồi sao?

Thiên Ân thở dài. Quyết định tạm nương thân nơi đây xem chừng nông nổi quá. Khi không cô rước vào mình ánh mắt rẻ khinh của người ta. Với cách nói nửa úp nửa mở của ông Phúc, cô biết ông cho cô là đứa con gái mới lớn đã tự do phóng túng quá trớn. Cũng phải thôi, có cô gái nào đến ở nhà "người yêu" cả tháng trời mà gia đình chẳng hề gọi điện thoại, chẳng hề ghé qua cho biết gì hết. Cho dù lý lịch anh bịa ra cho cô cả nhà đều tin tưởng, nhưng với ông Phúc và

bà Trinh thì là chuyện hoang đường mất rồi. Làm sao đây? Thiên Ân thở ra. Cái anh đồng minh của cô không biết có cách gì giúp cô thêm được nữa.

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 12

Mãi lo ngẩn dằng Văn đứng im lìm bên cạnh bonsai đằng kia, Thiên Ân bị ông nội ăn mất con pháo cuối cùng của mình và chiếu bí. Thấy mặt cô ngẩn tò te ngó vào bàn cờ mà như hết cách gỡ, ông cười sang sảng và gọi Văn với vẻ đặc ý :

- Lại mà coi ông thắng con nhỏ kỳ thủ nè, chà hôm nay ông hên thật đó.

Văn mỉm cười đi lại. Bàn cờ đã sắp tàn, hai bên đều chỉ còn vài con, quân đỏ của Thiên Ân xem ra đang ở vào thế bí.

- Thấy sao Văn, cái danh kỳ thủ của nhỏ Ân chắc tuần này không giữ được rồi phải không con?

Văn cười. Danh vị kỳ thủ là tự Ông đặt cho Thiên Ân chứ ai. Từ khi phát hiện Thiên Ân cũng biết chơi cờ tướng, ông đã đặc chí vì có đối thủ mới, nhưng đấu với cô mười lần là thua có đến bảy tám, ông có vẻ ảm ức lắm. Sau đó ông bắt anh ngồi vào bàn chơi cờ với cô để

ông ngồi ngoài lược binh. Thoạt đầu, Văn cũng không ngờ Thiên Ân nhanh nhạy và có những thế cờ cao tay đến như vậy, nhưng thua cô liên tục mấy ván, anh mới đành công nhận là cô có năng khiếu về cờ tướng thật.

Danh hiệu kỳ thủ từ đó được ông gọi cho cô thay cái tên Thiên Ân. Bây giờ mới chớm thắng cô một ván, ông lại định tước đi cái danh hiệu kia rồi.

- Sao Thiên Ân? Em chịu bị thua rồi à? - Văn cười hỏi.

Mắt đang nheo lại chăm chú vào bàn cờ, Thiên Ân biết mình có thể kiên trì lật thế cờ để thủ hòa, nhưng không muốn làm ông cụt hứng nên vừa nghe Văn hỏi thế, cô cũng gật đầu nở một nụ cười yếu xiu:

- Chắc vậy. Em thua thật rồi.

Ông nội thích quá, vừa gật gù vừa cười:

- Hôm nay ông tài không Văn? Đã thắng được tay đệ nhất kỳ thủ nhà mình.

- Ai là kỳ thủ vậy hả nội?

Giọng reo vui từ xa đưa lại khiến mọi người quay lại nhìn. Ông nội cười:

- Thắng Toàn hả? Hôm nay chủ nhật không đi chơi với bồ sao mà lại xuống thăm nội vậy? Mấy rày ghé về thăm nội thường xuyên quá ta.

Toàn liếc nhìn Thiên Ân trong khi trả lời ông:

- Dạ ba bảo con đem hai chai rượu vang Pháp về biếu nội.

Ông nội chỉ cái ghế cạnh đó bảo Toàn ngồi:

- Lại rượu. Mấy chai hôm trước đã uống hết đâu mà đem về. Nội đâu phải là dân ghiền rượu, vả lại rượu vang nội đâu có thích uống. Còn

cả đồng mấy chai rượu sâm kìa.

Toàn cười nói lảng:

- Nội không chơi cờ với anh Văn nữa sao ạ?

Nhận ra ánh mắt ngấp nghé của cậu em họ vẫn cứ lia vào Thiên Ân, Văn cười:

- Nội chê anh rồi, bây giờ nội có đối thủ mới ngang tài ngang sức hơn.

biết mọi người ám chỉ ai, Toàn trầm trồ khen ngợi:

- Tôi có biết qua rồi, Ân đánh cờ hay lắm.

Thiên Ân chỉ mỉm cười không đáp. Thấy ông đổ quân cờ lên hồi mình đánh thêm một ván nữa, cô dạ nhỏ rồi sắp lại bàn cờ. Toàn có vẻ không hào hứng với mấy quân cờ xe pháo mã nên khều Văn qua bên kia để nói chuyện về chuyến lên Đà Lạt mua sở trà Hương Xưa. Năm điều bày chuyện một lúc như nhớ ra điều gì, Toàn vội nói:

- Quên nữa, sáng hôm qua có một cú điện thoại hơi lạ gọi vào văn phòng anh, lúc đó vừa đi ra ngoài nên tôi bốc máy giùm, cú điện thoại đó của một cô gái, cô ta nói là bạn gái anh.

Đang rót tách trà cho cậu em họ, Văn chú ý đến tin này.

- Cô ấy có nói tên gì không? - Văn hỏi.

- À, có. Cô này tự xưng là Như Phượng.

Toàn tò mò:

- Cô này là ai vậy?

Văn ngẩng lên. Không trả lời Toàn mà anh lại nói tiếp:

- Rồi sao nữa? Cô ta có nhắn gì không?

Toàn nhún vai:

- Không, có điều cô thư ký của anh cũng nhớ lại là mấy bữa anh bị tai nạn trong bệnh viện cũng có một cô tên Như Phượng gọi đến hỏi anh đã về chưa, lần đó gọi trong nước.

- Gọi trong nước? Vậy còn cú điện thoại hôm qua?

- Cú điện thoại hôm qua cô Phượng đó gọi từ nước ngoài.

- Từ đâu? - Ánh mắt Văn như tối lại.

- Từ Singapore.

Nhận thấy gương mặt Văn nghiêm nghị hẳn, Toàn tò mò:

- Anh có nhớ là quen cô Như Phượng đó không?

Văn gật, Toàn tiếp thêm:

- Cô ta cũng là bạn của anh à? Vậy... Thiên Ân có biết không?

Không để ý đến câu hỏi của Toàn, anh hăng giọng:

- Chỉ có hai cú điện thoại thôi à?

Toàn hơi phiền lòng với tin tức mình đưa ra bị khai thác hết mà mình vẫn chưa hiểu gì thêm, nhưng cũng gật đầu:

- Tôi có hỏi kỹ cô thư ký của anh rồi, trước sau chỉ có hai cú gọi thôi. Nhưng cú nào cũng vậy, không nói rõ ràng hết, chỉ nói là muốn gặp anh thôi. Tôi có ghi lại số điện thoại ở Singapore của cô ấy cho anh rồi.

Rút túi đưa cho anh, Toàn nhấm một hớp trà rồi ngay lập tức nhăn mặt vì cái vị nóng chát đến rát cả lưỡi. Anh phàn nàn:

- Anh với nội càng ngày càng nặng đô rồi đây, trà gì mà đặc quánh vậy nè.

Không để ý đến lời than phiền của Toàn, Văn cầm mẫu giấy và ngắm nghía mấy con số vô nghĩa kia với vẻ tự chế giễu. Vậy là quả thật cô

đã đi rồi. Singapore, chuyển tu nghiệp một năm rưỡi. Cô đã làm theo ý mình nhưng vẫn cứ muốn giải thích phân bua với anh bằng một giọng oan ức đầy kịch tính.

Mắt liếc về phía Thiên Ân, Toàn thăm thì lập lại câu hỏi:

- Anh đang bắt cái hai tay à? Anh không sợ...

- Chú đang nói gì vậy? - Văn cau mày nhìn thẳng vào cậu em họ.

Chạm phải ánh mắt anh, Toàn chột ngập ngừng rồi lặng im. Chừng như hiểu cái tính không quả quyết của cậu em họ, anh hắng giọng đứng lên:

- Anh có hẹn gọi điện cho người bạn, chú ngồi xem cờ nhé, anh phải vào trong đây. Có uống cà phê không? Anh nhờ dì Lương pha.

Toàn miễn cưỡng gật đầu:

- Vậy nhờ anh nói dì Lương pha giùm tôi ly cà phê đá.

- Được rồi. - Văn gật đầu rồi quay vào nhà.

Dặn dì Lương pha cà phê cho Toàn, anh cũng nhờ dì pha luôn cho mình một ly rồi tự tay mang lên phòng. Đặt ly cà phê xuống bàn, Văn đặt luôn mẫu giấy có ghi số điện thoại của Như Phượng xuống cái chặn giấy. Ngồi neho mắt nhìn mấy con số vô nghĩa, Văn phân vân với lòng. Anh nửa muốn gọi để kiểm chứng lại thứ tình cảm dường như nhạt nhòa từ sau vụ tai nạn để nghe cái giọng mà anh hầu như không còn nhớ, nửa lại không muốn gọi để phiền nhiễu cái quyết định được mệnh danh là vì sự nghiệp của cô.

Tay kéo ngăn tủ như một thói quen cũ kỹ, Văn tìm gói thuốc lá mà có đến hơn tháng trời anh lãng quên. Điều thuốc có vẻ ẩm và nhạt nhẽo vì bị bỏ rơi quá lâu. Văn rút một hơi khói rồi kẹp điều thuốc

bằng hai ngón tay ơ hờ ngắm nghía. Như Phượng. Thật ra anh đã nhớ lại khá đầy đủ về mình. Những hồi ức cũ, những khuôn mặt, những kỷ niệm đã lần lượt trở về với anh tuy không rõ ràng, mạch lạc lắm. Cái tên của cô dĩ nhiên anh cũng nhớ, anh đã biết cô chính là tác nhân làm ảnh hưởng đến quyết định vội vã về Sài Gòn trong đêm của mình. Mấy ngày qua anh cũng mong có dịp gặp lại cô, có dịp ngắm lại khuôn mặt người con gái từng làm anh nôn nóng và bất cần như một kẻ ngốc. Ký ức bị thương tổn của anh còn lưu lại hình ảnh về cô mờ nhạt quá, mờ nhạt đến nỗi anh không nhận diện được nét quen thuộc ấy, xin đẹp và đáng yêu ra sao. Vậy mà giờ đây, có trong tay đường dây có thể nghe lại giọng nói của cô anh lại chần chừ.

Có tiếng cười trong trẻo vang lên từ dưới vườn, Văn dụi điều thuốc đã nhạt và đến bên cửa sổ lộng gió nhìn xuống. Tán lá dày của giàn hải đẳng chỉ cho anh thấy chéch một bên vai của nội và che lấp mất Thiên Ân, nhưng giọng cười và câu nói líu ríu không rõ của cô vẫn vang lên đến tận phòng anh. Thiên Ân trẻ con thật. Văn mỉm cười, nét mặt như dịu lại những băn khoăn từ nãy giờ. Cô trẻ con, nhưng cũng lắm biệt tài.

Hôm vừa rồi, khi anh dời về phòng mình, anh có qua thăm cô hàng xóm của mình và thật ngạc nhiên khi anh phát hiện ra mình được cô họa bằng bút chì có đến mười mấy bức trên giấy trắng. Những khuôn mặt anh trong nét vẽ của cô mỗi tấm mỗi khác làm anh ngẩn ra mà phục tài vật của cô. Từ khi biết cô có khiếu vẽ và là tác giả bức chân dung mình ngồi đánh cờ, nội càng đặc ý hơn với đấu thủ chơi cờ

kiếm "cô cháu gái" của mình. Bây giờ thì cả anh lẫn cô chẳng ai nhắc đến chuyện đi ở gì nữa. Chỉ mới hai tháng, cô trong nhà anh thân thuộc và gần bó như chuyện tất nhiên phải vậy.

Thiên Ân quả là cô gái nhỏ dễ thương và lanh lợi, không chỉ nội, cô Liên, dì Lương mà ngay cả Toàn cũng bị cô thu hút đến nỗi kiếm cơ về thăm ông hoài. Tiếng chuông điện thoại chột reo làm gián đoạn những suy nghĩ vơ vẩn của Văn. Không để ý đến mẫu giấy chặn dưới khuôn thủy tinh nữa, anh nhắc máy. Đó là một trong những bạn làm ăn của anh, những thông tin mà anh bạn cung cấp về một vài công ty có uy tín nhưng đang làm ăn thất bại và thua lỗ làm Văn lập tức bị cuốn vào công việc.

Mãi đến khi có tiếng gõ cửa và Thiên Ân lách mình vào phòng, anh mới ngẩng lên phát hiện đã quá trưa. Anh cười, hỏi gọn lỏn một câu không đầu không đuôi:

- Máy bàn tắt cả?

Tỉnh bơ như biết anh đang muốn hỏi cái gì, cô đáp ngay:

- Sáu.

- Em thua hai, phải không?

Cô tròn mắt nhìn anh:

- Sao anh biết?

Ngả lưng vào ghế, Văn mỉm cười không đáp. Anh có cảm giác mình đã hiểu cô khá nhiều, hiểu đến nỗi có thể đoán được tỉ số chung cuộc của những ván cờ. Thiên Ân đến ngồi trên cái ghế bành lắc lư trong phòng:

- Sao anh Văn không xuống ăn cơm? Dì Lương nói hồi này có lên gọi

anh, nhưng anh không chịu xuống.

Văn cười:

- Hồi nãy anh đang bận bù đầu với công việc.

- Còn bây giờ?

Anh nheo mắt nhìn cô:

- Bây giờ có mặt Ân quả thật anh mới phát hiện bụng đói dữ dội.

Thiên Ân thích chí cười trêu anh:

- Nhưng đã hết cơm. Hôm nay dì Lương cho ăn cơm tấm ngon quá trời, anh Toàn ăn hết phần anh rồi. Cho anh đói là luôn. Đáng đời anh, đến giờ cơm có người lên kêu thì không chịu xuống ngay.

- Vậy hả !

Anh nhướng mày lại quay về với màn hình máy vi tính. Thiên Ân không nghe anh phản nản, cô ngó anh:

- Rồi anh tính sao?

- Tính gì?

- Thì bây giờ hết cơm rồi, anh làm sao?

Văn nhún vai ra vẻ chẳng quan tâm:

- Còn tính gì nữa, còn cơm thì ăn, không thì thôi. Nhịn một buổi cũng chả chết được.

Thiên Ân nhăn mặt. Cô cũng đoán biết cái giọng lửng lơ kia phần lớn là nhằm trêu cô, nhưng thấy anh bắt đầu muốn chăm chú vào công việc thật, mà khi anh đã cúi đầu vào mấy hồ sơ trong máy là chẳng ai gỡ được, cô thở ra:

- Cái anh này lạ thật, làm sao mà nhịn được?

Mắt vẫn lia lên màn hình, Văn đáp:

- Không nhịn thì làm sao? Em cũng nói là hết thức ăn rồi mà.

Thiên Ân tức tối:

- Thì anh cũng phải tìm cách để ăn đỡ thứ gì khác chứ.

Văn tủm tỉm cười:

- Thứ gì? Cũng có một thứ nhìn ngon mắt lắm nhưng anh...

Anh chợt nín bật câu nói và đưa mắt nhìn nhanh cô. Thiên Ân tò mò hỏi anh:

- Thứ gì ngon anh Văn? Ông nói em lo phần ăn cho anh mà, đâu có ai đưa món gì lên đây?

- À là... - Văn chợt muốn cà lăm - Ý anh là... không ăn trưa, anh nuốt cho hết mấy phần tài liệu này cũng được mà.

Thiên Ân lườm anh:

- Không ăn thì đau bao tử đó, đồng tài liệu đó mà thay bữa trưa được à.

Văn thở phào. Để nửa tâm trí vào những trang tài liệu, nửa lại tiếp chuyện với cô, anh đâm ra quàng xiên mất rồi. May mà cô chẳng hiểu anh vừa buột miệng ám chỉ cái thứ chi mà ngon mắt. Mình bày thật. Đầu óc dạo này sao toàn ồm ờ vớ vẩn. Văn tự trách mình khi Thiên Ân hăng giọng chỉ vẽ.

- Nói thật ra thì bữa trưa của anh, em lo xong rồi, anh dẹp cái màn hình đó xuống ăn đi, không thôi nguội thì đừng chê em nấu dở.

- Vậy à! - Văn cười đứng lên.- Nếu vậy thì anh tuân lệnh liền.

- Anh không tắt máy à? - Thiên Ân thắc mắc.

- Để đó, ăn xong anh còn lên xem tiếp.

Bước theo anh xuống mấy bậc thang, Thiên Ân phàn nàn:

- Mớ hồ sơ của anh có gì hay đâu, toàn là những báo cáo và con số lổ lãi, có gì hấp dẫn đâu mà anh chúí mũi coi hoài vậy.

Văn cười:

- Ấy, đó toàn là những báo cáo về mấy công ty người ta, người ta càng lổ lãi nhiều mình mới có cơ hội chen vào mua bán, sang nhượng chứ công tay đang làm ăn được ai mà nhượng cho mình.

Chợt thấy cô im lìm, nhớ ra câu nói của mình vô tình chạm đến nỗi đau của cô, Văn vội hắng giọng:

- Xin lỗi em, anh quên mất.

Thiên Ân cười gượng:

- Dạ đâu có gì.

Phòng ăn trống chỉ còn mình hai người. Thiên Ân loay hoay bên cái chảo nhỏ để xúc thức ăn ra đĩa cho anh. Văm mím cười khi cái đĩa còn hơi khói trước mặt mình:

- Chà, mì xào à? Nhìn ngon quá.

Mở tủ lạnh lấy trái chanh và ngăn đá để làm hai ly nước chanh cho anh và mình, cô nói:

- Hồi nãy thấy hết cơm, mà dì Lương với cô phải ra chợ huyện mua sắm, nội giao cho em lo phần trưa cho anh, em làm đại món này, mì có sẵn mà dễ ăn. Anh ăn thử xem vừa miệng không?

Gắp một gắp nhai thử, Văn gật gù:

- Ngon lắm. Ân nêm nếm ngon ghê.

Cô mím cười ngoái lại:

- Tại anh hơi lờ bữa nên ăn ngon miệng hơn ngày thường thôi. À, còn có đu đủ tráng miệng, để em gọt cho anh.

Văn lắc đầu:

- Khởi, anh không thích đu đủ đâu, anh ăn đĩa mì được rồi, còn em ăn yaourt của em đi, chảy thành nước hết bây giờ.

Thiên Ân cười. Xong hai ly đá chanh, cô đem đến và ngồi đối diện ngắm anh ăn. Đang đói bụng nên đĩa mì xào ngon lành của Thiên Ân mau chóng chui vào bụng Văn. Thấy anh buông đũa, cô ân cần hỏi:

- Anh Văn ăn thêm không? Em xào thêm một chút, ẹ lăm.

Mặc dù còn muốn ăn thêm thật nhưng không muốn cô nhọc lòng, Văn lắc đầu:

- Thôi anh tạm đủ rồi, ăn no quá anh lại làm việc không được.

Đưa cho anh ly nước chanh, đợi anh uống một hơi quá nửa ly, cô hắng giọng:

- Anh Văn nè, em hỏi anh một chút được không?

Văn cười:

- Ân muốn hỏi gì? Sao lại rào đón kỹ vậy?

- Em muốn hỏi anh một chút về công việc ở công ty anh.

Hơi ngạc nhiên nhưng Văn cũng gật đầu:

- Em hỏi đi. Có việc gì vậy?

Cô ngập ngừng:

- Sao em thấy anh cứ nghiên cứu hồ sơ về mấy công ty nhỏ đang thua lỗ, nhà anh mua lại nhiều công ty như vậy làm sao quản lý, và tiền đâu mà cứ mua hoài thế. Mua một công ty chứ đâu phải mua một chuyển hàng.

Văn cười:

- Tại em chưa biết nên lạ về cách làm ăn của gia đình anh thôi. Bên

anh chuyên mua bán, sang nhượng công ty. Một công ty, đối với anh là một chuyến hàng đó chứ.

Biết cô vẫn chưa hiểu, anh giải thích một cách đơn giản:

- Anh mua công ty đó, sau đó cho chuyên gia điều hành xuống quản lý và xây dựng sửa sang lại những bất hợp lý của công ty đó, rồi sau đó tìm đối tác cần và thích hợp để bán lại. Món hàng là công ty, nên số tiền chênh lệch cũng khá lớn, lợi nhuận cũng được lắm.

Thiên Ân thắc mắc:

- Người cần mua công ty kia sao lại không đến thẳng công ty đó mua, làm chi mà phải qua tay anh?

Văn bật cười:

- Tuy lợi nhuận khá, nhưng công việc của anh cũng không dễ ăn đâu. Những công ty anh mua phải là công ty thật lổ lỗ, hầu như chẳng còn gượng nổi, nhưng thật ra vẫn còn tiềm năng đáng giá, ví dụ như sân bãi rộng thích hợp cho việc bảo quản và vận chuyển, danh tiếng sản phẩm còn được người tiêu dùng nhớ đến... còn những khách hàng mua lại của anh thì cần những công ty đã có sẵn giấy phép, có sẵn những tiềm năng và lợi thế đó.

Thiên Ân tròn mắt:

- Vậy là phải khéo nghiên cứu lắm mới mua và bán cho người thích hợp?

- Đúng rồi, có ăn, nhưng không dễ. Không nghiên cứu kỹ thì ngậm lại một công ty vô phương cứu gỡ cũng không bán được như chơi.

Thiên Ân gật đầu:

- Phương cách làm ăn đó cũng độc đáo đó chứ.

Văn mỉm cười:

- Là nội anh nghĩ ra đó.
- Có nhiều công ty chuyên mua bán công ty khác như anh không?
- Không nhiều lắm đâu, theo anh biết thì chỉ một hai tập đoàn thôi.

Anh trầm ngâm:

- Thị trường lại cạnh tranh gay gắt nên có những công ty hoặc cơ sở làm ăn chỉ sơ sẩy một chút là bị thua lỗ. Có vốn thì bù đắp và vượt qua được, vốn không mạnh thì cứ xuống dốc. Thoạt đầu vì tiếc cho một cơ sở làm ăn của người bạn, nên nội bỏ tiền sang nhượng lại nhưng cũng không đủ tài lực để gây dựng và khuếch trương nó lại, đành tìm người để bán lại, may mà có lời, từ đó nội mới nghiên cứu và làm ăn theo chiều hướng này.

Nhấp hớp nước chanh, Thiên Ân liếc nhìn anh và rụt rè hỏi:

- Cách làm ăn này theo anh thấy... có cơ hội quá không?

Văn cười:

- Kinh doanh là phải nghiên cứu và nắm chắc kịp thời cơ hội mà Ân.

Anh nghiêm giọng:

- Thật ra công việc mua bán công ty này cũng không tệ đâu. Có những chủ nhân sau khi bán đi nhìn thấy công ty mình được quản lý giỏi đã đi lên và sản phẩm của mình ngày xưa đã trở lại thị trường tuy có chút tiếc nuối, nhưng người ta cũng gọi điện đến cảm ơn cả người quản lý mới và công ty anh.
- Vậy à?

Thiên Ân máy móc đăm theo, đầu óc cô đang liên tưởng đến công ty nhà mình. Không biết người mua lại công ty của ba cô họ có khuếch

trương việc buôn bán không, hay bỏ mặt và làm nó mất về tay người khác chỉ trong bốn tháng như cô?

Văn vô tình vẫn phân tích:

-... Nếu không nhượng, họ chỉ còn biết phá sản và đóng cửa công ty mà thôi. Không có những công ty như anh mua lại họ càng thua lỗ lún lầy nặng hơn, cho nên cách làm ăn của anh chỉ là tìm hiểu và thấu đáo mặt mạnh yếu để có thể kinh doanh, không có gì là cơ hội hay thất đức đâu.

Ngẩng lên thấy Thiên Ân im lặng, vẻ xa vắng. Văn ngạc nhiên:

- Ân đang nghĩ gì vậy?

Câu hỏi của anh làm cô giật mình:

- Dạ, có gì đâu.

- Đừng chối, hình như em có điều gì khó chịu?

Thiên Ân nói trở đi:

- À không, tại em đang bí khi nghĩ nội dung quyển truyện tranh mình vẽ thử nên nói chuyện với anh lo ra chút thôi.

Văn có vẻ hào hứng:

- Em nhắc mới nhớ, truyện tranh sao rồi? Sao không cho anh duyệt thử?

Cô mỉm cười:

- Cũng sắp xong rồi anh ạ. Em hứa nếu xong, anh sẽ được xem bản thảo đầu tiên.

- Vậy mới phải chứ. - Văn vươn vai băng quơ.

- À, Toàn đâu rồi Ân?

Đứng lên thu dọn đĩa của anh, cô nhún vai:

- Theo ông đi đâu đó, em cũng không biết.

Lơ đãng nhìn bờ lưng thon gọn và mái tóc cột cao của cô, chẳng hiểu sao anh buột miệng:

- Ân nè, em thấy Toàn ra sao?

Hơi khựng lại, cô quay nhìn anh:

- Sao là sao ạ?

- Thì anh muốn hỏi em thấy tính Toàn ra sao?

Thiên Ân ngắt lời:

- Tính tình anh Toàn ra sao thì có dính gì đến em?

Văn cười cười:

- Chẳng lẽ Ân không thấy Toàn... để ý em sao?

Thiên Ân nheo mắt nhìn anh. Vẻ mặt và giọng nói thờ ơ của anh làm cô bỗng dưng phát giận, cô đáp xẵng:

- Vậy thì sao?

Văn hơi khựng lại. Trí sáng suốt bảo anh thôi đi, nhưng chẳng hiểu sao anh lại lửng lơ khơi gợi tiếp:

- Thật ra Toàn cũng... khá lắm. Nó mới tốt nghiệp năm ngoái, cũng nhanh nhẹn và được việc. Là con trai một trong nhà đó.

Thiên Ân tựa lưng vào tủ lạnh nhìn anh chăm chăm:

- Vậy à! Anh có ý gì khi quảng cáo cho ảnh như vậy?

Văn chột dạ trước cái nhìn của cô, anh hắng giọng cười xòa:

- Có gì đâu, tại anh thấy dạo này Toàn có vẻ mẫn em, nên anh...

Thiên Ân hỏi chận:

- Anh có nói với anh Toàn thân phận thật sự của em không? Rằng em chẳng phải là cô bạn gái nào đó của anh?

Văn ngăn người:

- Không, sao em lại nghĩ anh đem chuyện này ra nói với nó?

Cô cười nhạt:

- Chưa nói thì tốt. Em mong anh đừng nói gì hết. Ý của anh tốt với em, em biết. Nhưng giúp em thì có nhiều cách giúp, em có cần một ông chồng gấp đến như vậy đâu.

Văn giật mình:

- À, không phải đâu, anh chỉ muốn...

Cô ngắt lời anh:

- Chuyện của em, em tự biết lo. Em đã nghe lời anh, vẽ thử một đoạn truyện hình và bản thảo sơ lược gửi duyệt rồi. Em còn biết đan nhiều kiểu áo len, biết phụ buôn bán, nếu rời nơi đây, em có thể tự lập và kiếm tiền để tạm đủ sống. Em chỉ mới mười tám, chưa cần phải gả chồng để có chỗ dựa thân.

Văn nhăn mặt:

- Thiên Ân! Ý anh không phải vậy.

Nhắc lưng ra khỏi cánh cửa tủ lạnh, cô quay lưng:

- Đúng hay không cũng vậy, em cảm ơn anh đã lo lắng cho em, nhưng không cần anh lo lắng quá như vậy. Nếu anh không thích em nán lại đây nữa, cứ nói thẳng, em sẽ thu xếp đi ngay, không cần anh phải dàn xếp thế đâu.

- Thiên Ân!

Chận bước cô, anh cau mày:

- Anh đã nói gì mà em giận phát quạu như vậy? Nếu anh đùa không đúng chỗ thì anh xin lỗi, nhưng em có cần quạu đến như vậy không?

Cô nhìn thẳng vào anh. Lời anh nói nghiêm túc và đầy đủ lý. Cô vẫn ấm ức, nhưng nỗi ấm ức không tên thì làm sao có cơ gây lại anh?

Cô mím môi quay đi:

- Thôi bỏ chuyện này qua bên. Em cũng xin lỗi vì cái giận. Anh lên phòng làm việc tiếp đi.

- Còn em?

Đến bên bồn rửa, cô nói mà không ngoảnh lại:

- Em phải thu dọn trong này một chút.

Văn ngáp ngừng nhìn cô. Anh quyết định không lên phòng mà đợi để giải thích cho cô đừng giận dữ. Cô có một tật xấu nhưng xảy ra hơi thường là mỗi lần giận thì hay im lặng hoặc nói lầy. Đã biết tính cô nên anh không muốn vì lần nói dai vô duyên này của mình mà vắng tiếng cười đùa của cô. Nhưng chờ mãi mà Thiên Ân vẫn cứ loay hoay với bồn rửa hoài. Văn ngạc nhiên đến gần. Chỉ có cái chảo, cái đĩa, đôi đũa và cái xẻng thôi, làm gì mà cô rửa mãi vậy không biết.

Văn đứng sát bên cô khẽ tăng hăng:

- Em làm gì mà rửa hoài vậy?

- Kệ em.

Anh buồn cười nhìn gương mặt quặm xuống của cô:

- Giận à?

- Không giận. Ai thêm giận một người tốt quá xá cỡ như anh.

- Anh... mà tốt?

Văn ngẩn người.

Thiên Ân hất mặt lên:

- Còn gì nữa. Tốt đến nỗi tính chuyện làm mai cậu em họ con một

cho em. Làm như em cần lắm vậy.

Nói một hơi như xả ầm ức, ngưng nói rồi, cô mới phát hiện ra này giờ Văn đang nhìn cô chăm chú. Về mặt anh như đang chiêm nghiệm điều gì.

- Gì vậy?

Cô gườm gườm liếc lên anh.

- À đâu có gì.

Vẫn dăm dăm ngó đâu đó trên mặt cô, anh lắc đầu:

- Không.

- Không thì sao cứ chòng chọc nhìn mặt em?

Văn nhún vai:

- Có gì đâu, anh thấy Ân lạ quá. Chọc chút thôi mà giận lẫy rồi. Là Ân hiểu lầm ý anh chứ anh có chủ định chọc ghẹo Ân đâu. Vậy mà cũng quạu được. Thật là chướng quá.

Thiên Ân mím môi:

- Hiểu lầm anh chỗ nào?

Văn lừng khừng giải thích:

- Thì anh chỉ muốn... muốn biết ý em đối với Toàn ra sao thôi, nếu em cũng... mền nó thì anh giúp vào, chứ em cũng thấy đó, nội có vẻ bức khi hiểu sự đeo đuổi âm thầm của Toàn. Nội cứ nghĩ em là bạn gái của anh nên đôi khi cản trở.

- Cho dù như vậy anh bận tâm làm gì. - Thiên Ân nói xẵng.

Văn cười gượng:

- Em chướng quá. Thật ra...

Thiên Ân ngắt lời:

- Anh nói đúng đó, anh tốt bụng, còn tôi không biết điều. Đã nán ở đây mà không nghe theo sự xếp đặt mai mối của anh.

- Thiên Ân! - Văn nhăn nhó. Khổ rồi! Cô mà xưng "tôi" thì là giận lắm rồi đây.

Cô vẫn công kích anh bằng giọng nói lầy của mình:

- Ngang bướng, chướng đời là bản tính của tôi. Còn anh...

Văn cười khổ:

- Tính anh cũng chẳng tốt gì, phải không? Nếu em nhận ra chút gì thì thử kể sơ sơ nghe chơi.

Cô gân cổ:

- Sợ gì anh mà không kể. Anh không chướng nhưng chuyên quyền, độc đoán, chỉ biết có mình mà thôi. Còn nữa, anh hách dịch chưa từng có, tự cao không ai bằng. Lúc nào cũng tự coi mình hơn người ta. Coi người khác như cọng rơm cọng rác. Muốn quăng chỗ nào thì quăng, muốn đẩy chỗ nào thì đẩy cho rảnh nợ.

Thấy Văn trở mặt nhìn mình, cô hất mặt:

- Tôi nói không đúng sao mà anh trợn mắt nhìn tôi như vậy?

- Ân đùa hay nói thật vậy?

Cô dấm dăng:

- Tôi đùa với anh làm gì.

Văn hỏi gặng:

- Trong mắt Ân, anh thật tệ như vậy à? Anh đối xử với Ân, với mọi người thiếu tôn trọng vậy sao?

Thiên Ân chợt dạ im lặng. Thật ra cô cũng nói hơi quá. mấy cái tính ngạo mạn kia anh cũng có nhưng chỉ thỉnh thoảng mới lộ ra thôi. Vậy

mà vì quá tức anh, cô đã kê khai một tràng.

Dựa lưng vào vách với vẻ thất vọng, Văn lẩm bẩm:

- Anh thật khó ưa và vô lý như vậy à?

Hơi bối rối vì vẻ mặt tư lự của anh, cô khẽ liếc anh rồi nói bằng giọng:

- Làm gì mà mặt mày anh nghiêm trọng như vậy. Ai mà không có tính xấu.

Thấy anh vẫn không nói gì, cứ nhần nhần trán hoài vì mấy câu nói sáng để trút giận của mình, cô chắt lưỡi lên tiếng:

- Mà.. thôi, Ân nói là nói vậy thôi, thú thật ra... anh Văn còn tốt hơn nhiều người.

Văn lắc đầu thờ ra:

- Tốt là tốt mà xấu là xấu. Ân mới chê anh không tiếc lời mà bây giờ an ủi cái nỗi gì.

Thiên Ân càng e dè dữ, cô lúng túng phân trần:

- Tại... tại Ân tức anh nên... nói càn vậy thôi, anh Văn thật ra... cũng không đến nỗi khó ưa lắm đâu.

Văn nhìn cô dăm dăm

- Bây giờ là nói thật hay nói đùa

Cô vội vàng gât gật:

- Thật. Không tốt sao anh Văn cho Ân quá giang xe, không tốt sao anh đái một con nhỏ lạ hoặc như Ân uống hai ly sữa, không tốt sao anh để Ân ở lại đây?

- Vậy sao nổi giận với anh? Sao kể tội anh?

Quay mặt đi, cô lầu bầu:

- Ai biểu anh toan tính gán ghép anh Toàn cho Ân làm chi.

Văn cười thầm. Tạm yên sóng gió lại rồi, anh gật đầu:

- Thôi được rồi, là tại anh nhiều chuyện, xin lỗi em, được chưa? Bây giờ chịu bỏ qua cho anh không? Anh không nhắc gì về chuyện này nữa.

Thiên Ân làm thinh không đáp, Văn nghiêng đầu nhìn sát mặt cô:

- Sao?

Cô ngượng ngùng nhìn chỗ khác:

- Thì bỏ qua.

- Không xưng tôi với anh nữa chứ? Không đòi đi, không nói lầy nữa?

Thiên Ân liếc xéo anh:

- Anh không lằng nhằng làm mai nữa thì giận anh làm gì.

Văn gật đầu hài lòng:

- Vậy thì úp chén đĩa đi, rồi lên thay áo đi với anh.

- Đi đâu ạ?

Cô vội hỏi:

- Đi chơi.

Cô ngần ra:

- Đi chơi? Anh không làm việc tiếp sao?

Văn cười:

- Hôm nay chủ nhật, anh tự cho phép mình nghỉ nửa buổi, chở em đi chơi suốt buổi chiều, chịu không?

- A!

Vui đến muốn nhảy lên mà vỗ tay, nhưng cô kịp kìm lại mà nhìn anh:

- Ý, mà anh nói... anh chở à?

Hiểu ngay ý cô muốn trêu mình, Văn lừ mặt:

- Đây là đường bằng, ban ngày, bộ sợ anh lại làm xiếc lật nhào cú nữa sao?

Thiên Ân cười hì hì:

- Ai mà biết được, nhưng em dặn anh trước nhé, lúc nào anh buồn ngủ thì cứ bảo em thay, chứ lần sau mà có gì, chắc người mất trí nhớ là em thôi.

Văn ngượng:

- Tại anh không cài dây an toàn nên mới vậy, chứ em luôn cẩn thận, làm sao bị nặng như anh?

Tay đang cầm đũa vào ống, Thiên Ân khựng lại, cô quay nhìn anh:

- A, trí nhớ anh Văn bây giờ tỉ mỉ đến nỗi nhớ cả chuyện này, vậy mà cứ xạo là chưa nhớ gì nhiều, nhất là chuyến đi Đà Lạt.

Bị hớ, Văn đành cười trừ. Khi đã ngồi vào xe anh, Thiên Ân vẫn còn tò mò:

- Vậy thật ra anh có nhớ lại cái đêm quen với em ở bờ hồ không?

Văn gật đầu, Thiên Ân ngẫm nghĩ rồi hỏi câu hỏi mà mình thắc mắc từ lâu:

- Sao đêm đó anh Văn lại mời em uống cà phê nhỉ? Mọi người ai cũng nói anh tính hơi lạ lùng, đâu có dễ kết thân và cởi mở với người lạ.

Văn mỉm cười:

- Tính anh quả là khó gần, nhưng Thiên Ân lúc đó trông rất lạ.

- Lạ như thế nào?

- Em lang thang ở đó một mình, dáng vẻ lại rất cô đơn, lạc lõng.

Không hiểu sao anh lại muốn chia sẻ chút u buồn nào

đó.

Thiên Ân cảm động, cô nói vui:

- Chắc em lúc đó ngó tề lể. Bụi đời lể.

Văn buột miệng:

- Ủ, bụi đời lể nhưng trông cũng dễ thương, làm anh đã muốn bỏ đi mà không đi được.

Thiên Ân ngỡ ngác với câu thú nhận của anh. Cô chẳng biết cái giây phút tuyệt vọng và u uất đó mình dễ thương ở chỗ nào. Nhưng cô lại thích được tin tuyệt đối vào anh. Bởi vì lời anh nói nghe thật ấm áp và... làm cô có chút gì đó như băng khuâng. Thiên Ân liếc khể anh, cũng vừa lúc anh nhìn vội qua cô, cô giật mình ngồi thẳng lên và quay ra cửa. Còn anh vẫn ngắm gương mặt đang đỏ ửng của cô, anh mỉm cười một mình.

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 13

Lễ mừng thọ của ông nội được diễn ra đúng ngày sinh Âm lịch. Ngoài con cháu, khách mời toàn là bè bạn cũ và những mối quan hệ làm ăn. Bà Liên từ sáng đã hối cô xuống nhà sớm để xem còn có gì sơ sót thì phụ bà một tay. Cùng cô đi rào mấy bàn vừa được dựng rải rác trong nhà và ngoài vườn, bà lo lể nói:

- Tiệc ăn này là Đại Thọ nên chú Ba mời đông quá. May mà mình đặt tiệc người ta nấu, chứ nếu xắn tay xuống bếp thì có mà đứt hơi.

Thiên Ân tò mò hỏi:

- Sinh nhật năm ngoái của ông khách có nhiều không hả cô?
- Năm ngoái toàn là bà con bạn bè thân thuộc nên chỉ chừng ba mươi người, năm nay công ty khuếch trương, hầu hết bạn làm ăn và quen biết cũng đều mời tới.

Bà Liên giải thích thêm:

- Thật ra nội cũng muốn nhân dịp này mừng Nam Văn nó bình phục. Nhiều niềm vui, nên nội mới đồng ý cho chú Ba mời nhiều.

Chợt nhìn qua cô, bà khựng lại:

- Ủa, con không thay áo mới à?

Thiên Ân cười, nhìn xuống chiếc quần jean và áo thun màu xanh của mình:

- Con phụ cô mấy việc hậu cần thôi, đâu có phải tiếp khách đâu cô, bộ này gọn nhẹ được việc hơn, cô ạ.

Bà Liên ngăm cô rồi chắc lưỡi:

- Thôi cũng được, nhưng sao không xõa tóc ra cho đẹp?

Thiên Ân ngạc nhiên:

- Con cột tóc ngó xấu lắm hả cô?

Bà Liên cười:

- Không phải vậy. Tóc con cột cao trông cũng dễ thương, nhưng... con nít quá, không xứng với cái mặt nghiêm nghiêm của thằng Văn mấy. Con nên thường xõa tóc mới hợp hơn.

Thiên Ân phì cười. Thì ra là lý do này. Văn nói vậy mà cũng đúng,

cho dù cô và anh đôi lúc kích bác chọc tức nhau tí tnh, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa lộ tẩy cái chuyện vờ vĩnh nhận bữa kia. Cô Liên và cả ông nội anh đều có vẻ yêu thích cô, điều này làm cô thấy an ủi rằng mình không đến nỗi quá tệ, đi đâu cũng bị xúi quẩy và ghét bỏ. Chuyện phía trước đã xong, cô theo bà Liên vào trong ngõ sơ qua cách bài trí bàn tiệc. Được. một lúc thấy không còn việc làm gì tiếp, Thiên Ân chui xuống bếp học lóm cách tĩa hoa củ để trang trí.

Còn đang say sưa quan sát, một bàn tay chạm nhẹ lên vai làm Thiên Ân giật mình quay lại. Toàn đứng ngay sau lưng cô với nụ cười tươi:

- Ân làm gì trong này vậy?

Cô cười:

- Thì như anh thấy đó thôi, tôi đang học lóm người ta.

Toàn hăng giọng nói nhỏ:

- Hôm nay mẹ tôi cũng có đến. Khách bên ngoài đã khá đông rồi đó. Mắt vẫn chăm chú nhìn bàn tay khéo léo của người đàn ông đang tĩa củ cà rốt thành hình con sư tử, cô ậm ừ:

- Vậy à!

Toàn ngập ngừng:

- Ân chưa... sửa soạn sao?

- Sửa soạn gì?

- À... tôi muốn nói Ân lo học nghề người ta mà quên mình kia.

Cô nhăn mặt:

- Anh ngắc ngư cái gì khó hiểu vậy?

Toàn gãi đầu:

- À là... ý tôi là muốn nhắc Thiên Ân chưa thay áo.

Thiên Ân ngẩn ra. Là người thứ hai có ý kiến về bộ áo quần của cô rồi đây. Cô đưa mắt nhìn xuống lần nữa để tự kiểm soát mình. Đây là cái quần còn tốt nhất của cô, chưa bạc màu gì, cái áo này cô chỉ mới mặc hơn chục lần, đâu đã cũ đâu, sao ai cũng e dè cách ăn mặc này nhỉ?

Cô ngó sững Toàn:

- Sao anh lại nhắc tôi thay áo? Bộ mặc như vậy tẻ lắm à?

Toàn vội lắc đầu lia lịa:

- À, đâu có, đâu có, tại vì... Tại tôi thấy... tôi tưởng Ân.

Thiên Ân nhăn mặt. Ấp úng như vậy chắc cô trông tẻ thật rồi. Nhưng thật tình mà nói, đây là bộ áo quần khá lắm chứ. Toàn như biết mình lỡ lời, anh chàng vội gãi đầu:

- Tôi đùa thôi, chứ Ân mặc. bộ này cũng... đẹp lắm, Ân cùng tôi ra ngoài nhé.

- Ra ngoài làm gì?

- Thì... để phụ tiếp khách.

Thiên Ân lắc đầu cười:

- Không đi đâu, anh có tiếp khách thì ra ngoài đi. Tôi không có việc gì ngoài đó đâu.

- Trong này Ân cũng đâu có việc gì.

Cô nhăn mặt:

- Nhưng tôi không muốn ra đó.

Toàn liếc nhìn cô rồi chột thẳng người trịnh trọng:

- Sao Ân không ra ngoài để tôi giới thiệu với mẹ tôi cho Ân biết?

Thiên Ân lạ lùng nhướng một bên chân mày. Lạ chưa, theo ra ngoài

để được giới thiệu với bà mẹ à? Chuyện gì đây?

Toàn định lên tiếng thì có giọng cười và tiếng của Văn đã vang lên bên cạnh:

- Thì ra chú ở đây à? Nội nãy giờ hỏi chú đó.

Đến lượt Toàn gật mình quay lại. Văn cười nhưng nụ cười lại làm Toàn chột dạ, anh chàng đành cười giả lả:

- Tôi định rủ Ân ra ngoài tiếp khách khứa phụ nội thôi.

- Vậy à!

Câu đệm "vậy à" Văn thốt ra lại có hiệu quả khác thường. Toàn âm ừ vài câu qua loa rồi bỏ ra ngoài. Văn cười khi thấy Thiên Ân thở phào:

- Cám ơn anh cứu nguy kịp lúc.

Văn lắc đầu:

- Làm gì như thoát nợ vậy? Thật ra chú ấy rất thật tình, có điều cách thức biểu lộ thì.. e hèm, hơi bộp chộp thôi.

Thiên Ân trề môi làm thinh, Văn nhìn quanh:

- Ở đây đông người mà ai cũng lảng xảng bận rộn, em đứng đây làm chi?

Thiên Ân nhún vai:

- Em xem người ta tĩa củ quả, nhưng bây giờ hết hứng thú xem rồi.

- Vậy theo anh lên lầu đi, gói quà anh mua tặng nội bị bung tùm lum, em gói lại giùm anh với.

Theo Văn về phòng anh, Thiên Ân tròn mắt khi nhìn thấy anh có đến hai gói quà mà đâu có gói nào bị sút dây bung giấy gì đâu:

- Cái gì vậy anh Văn? Nó đâu có bị gì đâu?

Văn cười cười:

- Ủ, xí gặt em đó, thật ra anh chỉ muốn cho em biết qua mấy gói quà này thôi.

Cô ngạc nhiên:

- Là sao ạ? Quà của ông, em biết làm gì? Mà sao anh mua đến hai gói?

Văn cười:

- Hai gói bởi vì mình hai người.

Thiên Ân chợt hiểu ra, cô ngẩng lên ngượng ngùng:

- Anh Văn mua hộ phần quà cho Ân à?

- Ủ, xin lỗi. Anh mới chọn mua hôm trước thôi, lúc đó không kịp hỏi ý em vì sợ người ta bán đi mất. Bộ cờ tướng bằng sừng. Bàn cờ thì bằng gỗ tốt. Anh chọn vì thấy nó được khắc rất đẹp và tinh xảo, nét khắc lại đồng bộ với nhau.

Cô áy náy:

- Nhưng em lại không có tiền để...

Văn nhăn mặt ngắt lời:

- Em khờ quá, ai đòi tiền em đâu mà nói vậy.

Thấy cô ngơ ngẩn nhìn mãi hai gói quà, anh cười:

- Ủ nhỉ! Quên hỏi em sinh nhật em ngày mấy?

- Chi vậy anh Văn?

- Thì cứ nói đi.

Cô ngập ngừng rồi đành nói:

- Sinh nhật em cuối năm, trước lễ giáng sinh hai ngày.

Anh gật gù:

- Vậy là hai mươi hai, đúng không? Bữa đó anh nhất định mua nhiều

quà cho em.

Cô mỉm cười như không để ý đến lời nói về tương lai xa vời ấy. Chỉ vào hai gói quà, anh hắng giọng bàn:

- Ở dưới khách đến nhiều lắm, quà chất đầy bàn. Mình khoan đem quà xuống nhé Ân, để tối nay yên tĩnh trở lại, mình đem xuống mừng nội sau.

Thiên Ân gật đầu:

- Dạ, anh tính vậy cũng được.

Văn cười quệt nhẹ ngón tay lên gò má cô:

- Làm gì ngáo ra vậy, thôi xuống dưới với anh, mình đi lòng vòng phụ nội tiếp khách.

- Khách toàn người lạ, em có quen ai mà tiếp?

Văn chắc lưỡi:

- Khờ quá, không quen thì anh giới thiệu sẽ quen. Thôi xuống nhé, khờ thì đi chung với anh.

Anh vừa quay đi thì cô giật mình kêu lên:

- Hơ! Khoan đã anh Văn.

- Gì nữa vậy Ân? - Anh hỏi.

Cô ngáp ngừng nhìn lại bộ quần áo của mình:

- Hỏi thật nhé. Em mặc bộ này có tệ quá không?

Văn ngạc nhiên ngấm lại cô:

- Ai nói gì mà em ngại?

- Thì anh cứ phê bình thật thử coi.

Ngấm ngấm cô một thoáng rồi anh nói:

- Cũng tại em, hôm trước đưa em đi dạo, chỉ mấy bộ váy áo đẹp, em

lại không chịu mua gì, nhưng thật ra ăn mặc như vậy đơn giản một chút nhưng xinh đó chứ. Có gì đâu mà em ngại?

Cô hỏi gặng:

- Không tệ thật à?

Văn vỗ nhẹ lên gò má cô và cười:

- Không tệ chút nào, dễ thương lắm, thật mà.

Cái chạm khẽ trên gò má làm cô đỏ mặt sượng sùng.

- Sao? Chịu theo anh xuống chưa? Khách đây trong nhà và ngoài sân rồi kìa. - Văn giấu nụ cười và làm tình nhắc cô.

Thiên Ân theo anh trở xuống. Tâm trí cô hình như đã tản mạn đi đâu một ít rồi, cô chỉ còn biết ngoan ngoãn theo chân anh. Khách quả thật đông quá. Từ trong nhà ra đến ngoài sân, các bàn tiệc và rải rác ngoài vườn lan, trong mái đình nhỏ dưới giàn hải đăng, người đứng ngồi khắp nơi. Trong nhà đa số là bạn già của nội đang rôm rả chúc nhau phúc thọ. Đi một vòng chào hỏi mọi người xong, hai người ra sân. Thấy phía cổng hơi đông đúc và lộn xộn, anh kéo tay cô ra xem thử. Thì ra người ta chờ đến những lẵng hoa chúc mừng nhiều quá làm mấy thanh niên lằng xằng mà không biết phải sắp xếp vào đâu vì hai hàng lẵng trong cổng đã đầy nghẹt.

Văn thấy vậy chỉ tay nói:

- Mấy cậu hãy sắp sát tường rào bên kia cũng được.

Ý kiến của anh nhanh chóng được thực hiện. Có chỗ để, hàng lẵng như được giải thoát bớt, Văn cười nói với Thiên Ân:

- Không có hoa thì không có màu sắc chúc mừng, nhưng hoa nhiều quá mà lẵng nào lẵng nấy to đùng như vậy thì hết chỗ để cũng mệt.

Anh định vào trong thì chợt phát hiện Thiên Ân không đi theo mình.

Cô vẫn đứng sững giữa hàng lẵng hoa. Văn ngạc nhiên quay lại :

- Sao còn đứng đó hả Ân?

Không trả lời anh, mắt cô trân trân nhìn vào những dải chữ chúc mừng dính trên hàng lẵng hoa. Văn nhíu mày. Toàn là những câu chữ chúc thọ Ông, có gì mà cô sững người ra như vậy nhỉ?

- Gì vậy Ân? - Anh thấp giọng hỏi cô.

Rồi mắt khỏi hàng chữ đang nhảy múa trên dải giấy đỏ thẫm, Thiên Ân ngơ ngác nhìn anh. Văn cau mày nắm lấy tay cô:

- Có chuyện gì hả em?

Cô lắp bắp:

- Công ty Tân Vũ Trụ là... công ty của nhà anh à? Ông nội là chủ tịch công ty này?

Hơi ngạc nhiên, Văn thận trọng gật đầu:

- Ừ, có chuyện gì sao Ân?

Cô mấp máy môi định nói gì đó thì đột nhiên mắt cô mở to nhìn ra phía sau anh. Văn cũng ngoái nhìn theo hướng mắt cô. Phía hòn non bộ, ngoài mấy phụ nữ, có chú Ba đang tươi cười nói chuyện với một cặp vợ chồng có vẻ vừa mới tới. Người đàn ông dáng bệ vệ dường như cũng vừa nhận ra Thiên Ân. Ánh mắt ông ta đầy kinh ngạc khi lia từ cô qua anh.

- Ai vậy Ân? Em quen họ à?

Thiên Ân không đáp, cô trừng trừng nhìn anh rồi chợt quay người bước nhanh vào nhà.

- Thiên Ân!

Văn gọi với theo nhưng cô vẫn mãi miết len qua đám khách khứa và khuất vào trong. Chuyện gì vậy? Văn nhìn mặt lại nhìn lảng hoa có hàng chữ " Mừng thọ Ông Nguyễn Bá, chủ tịch công ty Tân Vũ Trụ" trước mặt, rồi anh lại ngẩng lên dõi theo cặp vợ chồng chưa hề quen mặt. Họ biết cô ư? Một người khách vỗ vai làm Văn giật mình quay lại. Những câu chào hỏi xã giao rồi tiếp theo là những ly rượu tiếp khách làm anh hầu như quên bằng thắt mắc này. Anh không để ý rằng chẳng có bóng đánh Thiên Ân ở nhà trên trong suốt bữa tiệc. Những ly rượu làm Văn ngủ vùi cho đến chiều. Khi tỉnh dậy, anh phải khó nhọc lắm mới lê vào nhà tắm tắm tấp cho tỉnh người. Vừa thay áo, tiếng gõ cửa làm anh chưa kịp cài cúc phải ra mở. Cô Liên đứng trước mặt anh cười:

- Ngủ đến giờ này mới chịu thức, cô còn định gọi con dậy đây.
- Cô cần con làm gì à?
- Không, sợ con ngủ đến quá giờ, bị bóng đè thì mệt lắm.

Cài hàng nút áo, Văn cười:

- Con khoẻ như vậy bóng nào đè nổi con, cô dị đoan quá.

Bà Liên lườm anh:

- Còn nói nữa à? Bóng thì đè không nổi con, nhưng mấy thứ rượu bia thì đè nổi chứ gì. Ngủ một giấc dài rồi mà mặt mũi còn khó coi như vậy.

Văn đưa tay vuốt lại cái đầu ướt mềm chưa kịp chải mà chép miệng:

- Bộ con trông tệ lắm à?
- Ừ, tệ lắm. - Bà ngắm anh với vẻ thương yêu - Đủ dữ hả con?

Văn vắn mình:

- Con chỉ đi lòng vòng tiếp khách, cụng ly và uống phụ nội thôi. Cô lo dọn dẹp chắc mệt hơn con nhiều.

Bà Liên cười:

- Đỡ là có Thiên Ân nó phụ, nên cô cũng không thấy mệt mấy. Có điều quà tặng đầy hai bàn, phải sai luôn mấy đứa con dì Sáu mới mang vô hết phòng trong. Tranh, liễn gì nhiều quá, mai đây biết treo vào đâu cho hết. Cái vụ này bữa nào nhờ Thiên Ân nó cho ý kiến mới được.

Chợt nhớ đến hai gói quà chưa biếu nội, Văn hắng giọng hỏi cô:

- Thiên Ân giờ đâu rồi cô? Chắc còn dưới bếp phải không ạ?

Bà Liên cười:

- Bộ tưởng cô đi nó dữ lắm sao mà tới bây giờ còn trong bếp, nó cũng xong việc từ nãy giờ rồi. Chắc thấm mệt nên về phòng. Cô cũng đang định lên kiểm nó đây.

- Cô tìm Thiên Ân có chuyện gì không? - Văn hỏi.

- Chuyện gì đâu. Tính rủ con nhỏ xuống nấu chè sen. Mấy món ăn tiệc dầu mỡ nhiều quá, có miếng chè sen tối nay ăn cho thanh miệng.

Văn gật gù trong khi cô Liên kể lể:

- Con nhỏ siêng lắm nghe Văn, loay hoay làm đủ việc linh tinh. Rồi sáng cô đã bảo nó lên nhà trên phụ mấy đứa con dì Tư, dì Sáu tiếp khách, nó lại không chịu, cứ lẩn vào hết việc này tới việc kia.

Văn cười cười khi bà chuyển giọng rầy anh:

- Con không ga lăng gì hết, ai đời nhà có tiệc mà để bạn gái mình lẩn vô việc nhà, không chịu kéo người ta lên trên tiếp khách.

Văn giơ tay phân bua:

- Con cũng muốn dẫn Ân ngồi bàn tiệc đó chứ, nhưng hình như Ân nhát khách, thấy người đông sợ hay sao đó, con mới quay qua quay lại đã thấy biến đâu mất.

Bà Liên nhìn anh hoài nghi:

- Phải vậy không đó, không chừng tại con bỏ lơ nên con nhỏ giận lủi vô bếp làm công chuyện luôn, cô thấy nó hình như hơi buồn buồn.

- Vậy à cô? - Văn cười như không tin lắm - Nội có nghi không cô?

- Có, nhưng đã tỉnh dậy từ nãy đến giờ. Nghe nội khen Thiên Ân nó biết pha trà giã rượu gì đó, uống tỉnh người lắm, nó cũng pha một ly cho con mà, con chưa uống sao?

Văn quay nhìn vào phòng. Quả thật trên bàn anh có một ly nước màu vàng nhạt được đặt ngay ngắn trên bàn, bên trên còn được đặt lại cẩn thận bằng một cái đĩa nhỏ. Anh cười:

- Chắc là cái ly này rồi, con mới tỉnh dậy, nên không nhìn thấy, không biết Ân đem nó vào đây từ lúc nào.

- Cô thấy nó pha nãy giờ rồi. Thôi con vào uống cho tỉnh đi, có qua phòng Thiên Ân thì gọi nó luôn đi, ngủ giờ này không tốt lắm, sắp đến bữa tối rồi.

Cô Liên vừa nói vừa xuống thang. Văn lắc đầu nhìn theo cô. Bữa trưa còn chưa tiêu, cô đã hăm dọn bữa tối rồi. Có ai mà còn bụng ăn nổi chứ. Văn quay vào phòng cầm ly trà sâm lên. Đang uống, bỗng mắt anh vô tình thấy mấy tờ giấy lạ được dẫn dưới bình hoa cạnh đó. Anh thuận tay cầm lên xem. Có hai tờ tất cả, một tờ là bức vẽ bằng bút chì hoa. chân dung anh nhìn nghiêng, còn một tờ chi chít chữ.

Văn ngấm nghĩa bức họa trước. Cũng rất giống, nhưng dường như... xấu trai hơn anh. Phải "phê bình" cho cô biết như thế mới được. Văn mỉm cười xem đến tờ giấy đầy chữ kia. Mắt mới lướt qua những hàng chữ trên giấy, anh đã sững người tưởng chừng như mình hoa mắt, chiếc ly trên tay suýt rơi xuống bàn. Phải mất mấy giây, anh mới sực tỉnh bỏ ly trà xuống mà tông cửa chạy qua phòng Thiên Ân.

Phòng ngăn nắp nhưng vắng lặng. Trong tủ, chiếc túi xách du lịch của cô không còn đó. Văn đứng sững ngơ ngác. Bây giờ anh mới nhớ đến trạng thái khác lạ của cô hồi sáng, sau đó anh đã không thấy bóng cô suốt buổi tiệc. Đây không phải là trò đùa rồi. Anh vội xuống nhà, hấp tấp mở cổng và lái xe ra ngoài. Con lộ nhỏ dẫn ra đường nhựa hun hút sâu cũng im lìm vắng tênh. Ra đến đường nhựa, Văn cho xe chạy xuôi về thành phố. Xa lộ về chiều hầu như không có khách bộ hành nào. Cô đi bằng gì? Hướng nào? Làm sao anh bắt kịp đây? Chạy mất một quãng xa mà vẫn không thấy dáng cô, Văn tắt xe vào lề, anh mở đèn và chăm chú đọc lại lá thư dài viết vội của cô: "... Lúc thấy những hàng chữ ở lảng hoa về công ty Tân Vũ Trụ, em đã hoảng sợ tự cho là mình nhớ lộn, nhưng đến khi gặp lại dượng Hoàng thân mật đi chung với chú Ba của anh, em biết mình không lầm. Xin lỗi đã làm phiền đến anh trong thời gian qua, xin lỗi đã chen vào cuộc sống gia đình anh với lý lịch giả tạo lâu đến như vậy.

Trái đất nhỏ bé quá. Em đã chấp nhận là đứa con gái ngu xuẩn thua trí những người lớn lọc lõi và thủ đoạn kia. Em đã bỏ đi để không muốn nhắc mình nhớ đến sai lầm không còn cứu vãn ấy. Vậy mà hôm nay, em phát hiện chỗ mình nấu thân hai tháng nay lại là một

nơi đáng lẽ em không nên biết tới. Đã biết là khó tìm ra chứng cứ để đối mặt với dượng Hoàng, bây giờ, em lại hiểu rõ là gia đình anh, ai cũng giỏi việc, ai cũng tinh táo, làm sao em còn dám nghĩ đến chuyện tìm lại sự công bằng cho ba, cho mình nữa.

Anh đối xử với em rất tốt, nhưng bây giờ thì đã không còn lý do gì nán ở thêm nữa, em lại đi vậy. Nhớ có lần anh nhăn nhó chê em ngu ngốc. Giờ nghiệm ra thấy đúng quá. Nhưng ngoài chuyện âm thầm bỏ đi, em còn biết làm gì?... "

Xếp lại lá thư đầy chua chát của cô, anh thờ người nhìn mông lung khung kính phía trước. Thì ra người đàn ông đứng với chú Ba ở cạnh hòn non bộ là ông dượng đầy thủ đoạn của cô. Và chú Ba, chẳng lẽ chú cũng dính dáng đến vụ mua bán mờ ám này? Văn bàng hoàng đỡ tay lên trán. Không ngờ mọi chuyện lại như vậy. Hồi sáng nhìn vẻ mặt thất thần của cô, anh đã ngỡ ngợ là có chuyện nhưng khách khứa đông quá không có thời gian và dịp thuận tiện để tìm cô hỏi, nên anh cũng quên bẵng, bây giờ có nhớ thì cũng muộn. Cô đã bỏ đi mất.

Văn nhìn con đường hun hút trước mặt. Hoàng hôn đã tắt nắng phía Tây. Trời lại dần chuyển sang tối. Anh máy móc lái xe trở về. Trong nhà, ngoài đầu đường đều đã lên đèn. Qua cánh cửa rộng, hai hàng lẵng hoa vẫn còn đó, trên người anh với những dải chữ nhũ vàng lấp lánh trên giấy đỏ bay phấp phới những lời chúc tụng sáo rỗng và hoa mỹ. Lần đầu tiên Văn cảm thấy niềm tự hào về công ty của nội, của gia đình mất ánh hào quang trong anh. Anh bỗng nhớ đến dáng thu lu nhỏ nhắn bên bờ Hồ Xuân Hương lạnh giá, nhớ giọng nghen ngào

tủi thân của Thiên Ân khi cô kể chuyện sai lầm vì tin người của mình, nhớ đến vẻ ngập ngừng e dè của cô khi thử gán chữ "cơ hội" cho cách làm ăn của những công ty như công ty gia đình anh.

Thiên Ân! Văn thở dài. Song song với sự ray rứt khi hiểu ra lý do cô bỏ đi, trong anh còn có thêm một thứ cảm xúc khác. Nó như mình vừa bị mất mát thứ gì quý giá lắm, một thứ tình cảm mà mình hoài vọng. Không phải mất mát cô gái nhỏ ở nhờ, không phải mất mát một đồng minh vui tính, một người bạn nhỏ. Không, Văn bàng hoàng phát hiện dường như với anh, cô đã không còn là một cô bạn nhỏ. Hơn hai tháng thôi, với một gã chỉ mới tìm lại ký ức như anh, có phải chuyện viễn vông? Và cô giờ đây trên bước đường lẻ loi, cô có cảm nhận sự mất mát và hụt hẫng giống như anh hiện tại hay không?

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương 14

Như Phượng muốn bật khóc trước vẻ lạnh lùng vô cảm của anh, cô tuyệt vọng hỏi lại lần nữa:

- Quả thật anh không nhớ là đã quen biết em sao?

Văn lắc đầu, giọng nhẹ nhàng:

- Xin lỗi cô!

Như Phượng thờ người nhìn anh. Từ nãy đến giờ, anh cứ nhẹ nhàng với câu xin lỗi đầy khách sáo này.

"Tôi không nhớ ra cô là ai". Mấy câu đơn giản quá, vậy mà cô lại lặng người đi khi nghe từ anh.

Trở về nước là cô đến đây tìm anh ngay, chỉ mong những lời xin lỗi, những giọt nước mắt hối hận của mình sẽ làm anh tha thứ. Có ngờ đâu người nói câu xin lỗi không phải là cô mà lại là anh. Người ta nói anh ngay trong cái đêm từ Đà Lạt bỏ về thành phố, đã bị tai nạn và mất đi một phần trí nhớ. Như Phượng không thể tin nổi phần bị thất lạc ấy lại thuộc về mình.

Nói chuyện với anh từ nãy giờ, anh rất sáng suốt và tỉnh táo, nhưng ánh mắt anh nhìn cô lãnh đạm, cách nói chuyện lại khách sáo. Cô muốn tìm trong ánh mắt anh sự tức giận mà lúc này đây cô mong có để chứng minh mình còn tồn tại trong tâm trí anh, nhưng chỉ uống công. Cô hoài nghi, cô tiếc nuối, thậm chí đã rơi lệ nhưng anh vẫn vậy. Lịch sự đưa khăn tay cho cô, nhưng ngoài vẻ ân cần xa cách, cô không tìm thấy một chút gì là tình cảm ngày xưa. Ngày xưa. Cô chưa chát khi nghĩ đến thời gian chỉ mới nửa năm mà chuyện gần bó giữa anh và cô lại trở thành chuyện của ngày xưa rồi.

Cô thở dài, cố phân trần một cách khó nhọc:

- Có lẽ anh không tin những gì em nói, có thể anh cho là.. em mạo nhận, nhưng thật sự chúng ta đã yêu nhau.
- Tôi vẫn tin điều cô nói đó chứ.

Như Phượng ngẩng lên như không tin nổi tai mình, cô hỏi lại:

- Anh tin như vậy? Anh vừa nói anh tin như vậy à?

Văn mỉm cười tự nhiên:

- Đúng rồi, tôi nghe và tin tất cả những gì cô nói.

Cô thở phào:

- vậy thì tốt rồi, nãy giờ em cứ tưởng là anh không nhớ, em tưởng phải mất anh. Chúng ta...

Chợt nhớ đến lỗi lầm của mình, cô ngập ngừng:

- Anh sẽ tha lỗi cho em chứ? Em... thật ra em chỉ vì không thể cãi lời ba mà thôi. Anh nói đúng, họ đã dùng chiêu bài tu nghiệp để sử dụng nhân công không tốn tiền.

Không nhận thấy anh định nói gì đó, cô kể một cách hăn học:

- Bên đây là phó giám đốc kinh doanh, nhưng qua bên ấy, em bị buộc phải tập sự làm nhân viên tiếp thị không lương, không được hưởng hoa hồng. Công việc cực nhọc mà áp lực quá nặng, em phải bỏ ngang mà về. Vậy mà công ty ở đây lại cho là em vi phạm hợp đồng tu nghiệp, nên không nhận em trở về với chức vụ cũ, anh coi có quá đáng không?

Văn im lìm nhìn khuôn mặt tức giận của cô. Chừng như thấy mình đã nói quá nhiều, cô dịu giọng:

- Anh lúc nào cũng tinh mắt, phải chi em nghe theo anh, cũng tại ba ỉ ôi nói mãi, em lại tưởng tu nghiệp là nâng cao tay nghề, ai ngờ...

Cô liếc nhìn gương mặt vẫn kín bưng của anh, hơi ngạc nhiên, cô nói:

- Hôm nay chủ nhật anh rảnh phải không? Đưa em đi phố nhé. À, khi nãy em có qua gặp nội anh, em có xin lỗi vì đã không có mặt trong buổi lễ mừng thọ của ông. Mình đi phố đi, em sẽ mua tặng bù cho

ông món quà khác.

Văn hít một hơi thật dài:

- Như Phượng à, xin lỗi, tôi không đi đâu.

Cô cau mày:

- Sao anh còn xưng tôi với em?

- Là cô hiểu sai câu nói khi nãy của tôi. Tôi tin rằng trước đây chúng ta từng yêu nhau, nhưng tôi không nhớ ra cô, tôi không nhận ra cô.

- Vậy là sao? - Như Phượng hoang mang hỏi.

Văn nhìn thẳng vào mắt cô:

- Trước đây có lẽ tôi đã yêu cô, nhưng bây giờ, tôi không nhớ được hình ảnh cô. Trong ký ức tôi không có cô, cho nên xin lỗi, tôi không có cảm giác yêu thương, thân thuộc gì cả.

Cô trân trân nhìn anh;

- Anh nói vậy... có nghĩa là không chấp nhận em?

- Xin lỗi!

Lại là câu xin lỗi. Giọng anh êm ái nhưng như lưỡi dao cứa vào tim cô. Cô sững người mất mấy phút, nước mắt trào ra ướt cả má. Văn đưa cô hộp khăn giấy, anh đều giọng:

- Xin lỗi đã làm cô buồn.

Cô lắc đầu. Nước mắt rơi làm cô tỉnh trí lại, cô cay đắng lau mắt:

- Không phải lỗi của anh. Là lỗi của em. Phải chi em đừng đi. Phải chi không có cái tai nạn khốn kiếp kia.

Cô đứng dậy lại lắc đầu:

- Không, tai nạn của anh cũng bắt nguồn từ em mà ra, có phải không? Em đã tự mình làm xáo trộn mọi thứ, nhưng em không ngờ

chỉ một quyết định sai lầm lại đánh mất tình yêu của mình.

Cô không thấy mắt Văn đã dịu lại và ẩn chứa tia xót xa. Nhưng chỉ thoáng qua, anh lại giữ vẻ nghiêm lạnh như cũ. Cô lập cập đứng dậy.

Ra đến cửa, cô chợt quay lại nhe răng:

- Em không biết anh có thật không còn nhớ gì đến em, đến kỷ niệm của hai đứa mình không, nhưng nếu anh giả vờ, thì em nghĩ anh ít nhất cũng đã nói thật lòng mình, anh không còn yêu em nữa. Là em sai lầm tất cả. Em không thể trách ai. Nhưng anh hãy thử một lần nghĩ cho em một chút, làm như vậy có công bằng với em không?

Như Phượng đã đi. Văn vẫn ngồi lặng lẽ trong phòng. Mắt anh nhìn thẳng về phía trước mà như không thấy gì, anh cũng không thấy nội bước vào.

- Tại sao con nói dối?

Anh giật mình quay lại:

- Nội nói gì ạ?

- Nội không tin là con linh mẫn, nhớ hết mọi thứ mà không nhớ ra cô người yêu của mình.

Văn trầm ngâm một giây, rồi anh gật đầu thú nhận:

- Con đã nói dối, nhưng thật sự con cảm thấy sau tai nạn, con có thay đổi, tình cảm của con không còn như trước. Giờ đối diện Như Phượng, con thấy lạt lẽo, vô vị lắm.

- Đó là vì có người thứ ba đã vô tình chen vào, có phải không?

Văn ngẩn người nhìn nội. Vẻ lúng túng của anh làm ông lắc đầu như

chê trách:

- Chuyện con nhỏ con dò xét ra sao rồi? Có phải nó kể thật không?

Không cần hỏi lại, Văn cũng biết ông đang đề cập đến ai, anh đáp:

- Là thật nội ạ.

Anh kể lại những gì mà mấy tháng nay mình cố công điều tra. Nội chau mày lắng nghe, anh kết luận:

- Thật ra không phải lỗi ở chú Ba, chú cũng không biết chuyện này.

Ông nội nhìn anh:

- Theo ý con thì thế nào?

Văn ngập ngừng:

- Xưa nay con rất tự hào về cách làm ăn của nhà mình. Con vẫn muốn có thể giúp Thiên Ân lấy lại công bằng, và cũng muốn khẳng định cách làm ăn chân chính của nhà mình, nhưng... nếu như vậy thì mình phải chịu thiệt vì sự vô ý của chú Ba. Cái đó...

Ông nội ngẫm nghĩ rồi lắc đầu:

- Con cứ làm những gì mình thấy đúng. Nhưng thật ra cũng còn một cách vừa giúp con nhỏ vừa không nhận phần thiệt về mình.

- Dạ, cách nào hả ông? - Văn háo hức hỏi.

Ông cười nói nhỏ với anh vài câu. Mắt anh sáng rỡ theo lời mách nước của ông. Thấy anh gật gù, ông cười:

- Nếu cách này mà có hiệu quả thì tốt lắm. Vì đây là binh pháp trong cờ tướng, hôm rồi nhỏ Ân có chỉ cho ông đó. Làm thử xem.

Vừa đi ra cửa, ông vừa cười nói:

- Ờ, điều tra chuẩn bị gì thì cũng được, nhưng cũng phải để thời gian kiểm coi nó ở đâu đấy. Tìm được nó thì nói nó về đấu một trận với nội

nhé, dạo này không có đối thủ cũng buồn lắm.

Văn mỉm cười với lời của ông. Hơn ba tháng rồi, cô đi mất biệt. Ngoài thời gian làm việc và điều tra về chuyện liên quan đến cô, anh cũng bỏ công tìm cô khắp nơi nhưng vẫn chưa tìm được. Nheo mắt ngắm bức vẽ chân dung của mình dán ở trên tường, rồi lại lia qua bình hoa trống không, anh chắc lưỡi.

Nội nói đúng, phải cố tìm cho được cô. Bức vẽ này còn chưa lột tả được vẻ "bảnh trai" của anh mà, và bình hoa cũng cần bàn tay cô mỗi ngày bày biện. Không có cô, gian nhà này như thiếu đi cái gì đó tươi vui, yêu đời. Anh phải tìm ra em thôi, cô nhóc thích bụi đời ạ. Không phải em là cô ngốc nghếch nhất đâu. Mất mấy tháng trời vắng bóng, anh mới biết khẳng định được lòng mình. Có phải cũng ngốc quá không?

Khánh Mỹ

Bình yên khung trời nhỏ

Chương Kết

Thiên Ân đếm lại mấy tờ bạc rồi gạt đầu với bà chủ tiệm áo len:

- Dạ đủ rồi, cảm ơn dì.

Bà chủ cười:

- Dạo này trời thành phố không lạnh nhiều nên hàng len bán chậm,

may mà dì còn có mỗi hàng xuất khẩu nên mới có hàng để cô làm.

- Dạ, vậy mẫu hàng...

- Vẫn là kiểu cổ lọ. Cô cứ đan chắc tay, pha màu lạ và đẹp như hai chuyển hàng trước là được, khách hàng có vẻ chuộng lắm.

Cô mỉm cười gật nhẹ đầu:

- Dạ, tuần sau con sẽ ghé giao thêm.

Chào bà, cô quảy túi xách ra khỏi tiệm. Hôm nay chủ nhật những đường phố trung tâm khá đông. Thiên Ân thả bộ dọc theo lề đường vốn cũng nghẹt người. Trên đường đi cô tự cho mình mười phút chậm bước để ngắm ngó cho thoải mái đầu óc. Chỉ ngắm ngó thôi, bởi vì tuy vừa nhận được tiền công đan áo nhưng số tiền ấy dè sẻn lắm cô mới đủ chi dùng cả tuần. Ngang qua một nhà sách, thấy nhiều người đang hồi hả khuôn những chồng sách mới còn thơm mùi giấy và mực từ chiếc xe tải nhỏ vào trong, cô băng khuâng nhớ đến bản thảo cuốn chuyện tranh của mình.

Lấy địa chỉ liên lạc là nhà Văn, không biết mấy tháng nay, có hồi âm nào của nhà xuất bản dành cho cuốn truyện của cô không. Thiên Ân thở dài. Có lẽ nó lại trở thành một mơ ước không tưởng của cô thôi. Dừng lại ở xe bánh mỳ quen, bà bán hàng vừa thấy cô đã nhanh lẹ làm một ổ bánh mỳ thịt với câu chào thường ngày. Đang trả tiền, Thiên Ân bỗng có cảm giác là lạ phía sau ót, cô ngoái lại nhìn. Đường vẫn đông người, hình như không có gì.

Ở tiệm tranh, Mỹ Thu đang ngóng như có vẻ sốt ruột. Vừa thấy bóng cô, chị thở phào:

- May quá, nhỏ Ân về rồi.

- Chị Thu có việc gấp à? - Cô ngạc nhiên hỏi:

Khoác túi xách lên vai, Mỹ Thu lắc đầu.

- Có việc gì đâu, tại khách sạn đối diện mình mấy hôm nay khai trương bán cơm phần, chị định đi ăn thử, sợ nhỏ đi lâu hết chỗ thôi mà.

Liếc thấy Thiên Ân cầm ổ bánh mì, chị nhăn mặt:

- Chà, hôm nay cũng ăn bánh mì à? Sao không ăn món khác? Hay đi ăn chung với chị đi, mình nhờ chú Tân ngó chừng hàng giùm.

Thiên Ân lè lưỡi:

- Thôi chị cứ đi đi, em ở đây coi hàng được rồi, bên đó mắc lắm.

Mỹ Thu vội quảng cáo:

- Không mắc đâu. Khách sạn lớn thật nhưng báo đăng cơm phần chỉ chừng hai chục ngàn thôi.

Cô chìa ổ bánh ra cười:

- Cơm tay cầm của em có ba ngàn.

Mỹ Thu lườm cô:

- Vậy mà cũng so sánh được sao? Tuy tiền lương của mình không nhiều, nhưng lâu lâu cũng phải cho phép mình hưởng thụ chút xíu chứ. Trong đó chỗ ngồi lịch sự, máy lạnh đàng hoàng mát mẻ, coi như cho mình thư giãn chút buổi trưa đó mà. Chứ còn nhai hoài ổ bánh mì khô khốc đó, có ngày em bệnh cho coi.

Thấy Thiên Ân vẫn cười hì hì như không để tai vào những lời thuyết phục, Mỹ Thu đành lắc đầu một mình băng qua đường ăn trưa. Rót một ly nước, Thiên Ân mở giấy gói ổ bánh và bắt đầu dùng bữa trưa quen thuộc của mình. Vừa ăn cô vừa cộng trước doanh thu buổi

sáng. Xong con số trên sổ, một bóng người bước vào tiệm khiến cô ngẩng lên và rồi cô chợt giật thót mình, lời chào khách theo thói quen cũng quên bẵng. Người ấy đứng đưa lưng lại cô, đang ngắm nghía bức tranh sơn mài cảnh đám cưới chuột thật to treo trên cao. Dù là không thấy mặt, nhưng vóc dáng quen thuộc ấy cô không thể lẫn được.

Bức tranh chẳng có gì xuất sắc, nhưng người kia vẫn cố tình đứng hoài nơi ấy. Nén những bất ngờ của mình, Thiên Ân định gọi tên anh, nhưng nghĩ sao lại ngần ngừ không dám lên tiếng. Cô đành ngấm lại dáng vóc quá quen thuộc kia từ sau lưng và... chờ đợi.

Chừng như không kiên nhẫn bằng cô, anh mỉm cười quay lại:

- Chịu thua em. Có đến mấy phút, vậy mà cũng không thèm lên tiếng.

Khuôn mặt anh tươi cười, nhưng cô lại thấy ghen cả lời, cô ấp úng:

- Đúng là... anh Văn rồi.

Bước đến dựa vào quầy, Văn cười:

- Chứ Ân tưởng ai?

Thiên Ân định giấu đi ổ bánh còn đang ăn dở dang thì Văn nắm tay cô giữ lại:

- Em đang ăn mà, cất đi đâu vậy. Thôi ăn chung với anh đi.

- Ăn... chung?

Văn nhắc túi xộp nhỏ dư dứ trước mặt cô rồi cười nói:

- Đừng sợ anh ăn mất phần trưa của em. Anh cũng có chút bộ.

Mở giấy gói ra, anh khoe với cô:

- Giống em không? Anh đã bảo bà đó bán ổ giống hệt em, cũng

không ăn bơ, không hành ớt, không nước tương, chan nước sốt cà mà thôi. Ba ngàn, bữa trưa cũng no bụng chứ hả?

- Sao.. anh biết? - Cô ngơ ngác nhìn anh.

- Sao lại không biết? Anh đi sau em từ tiệm áo len về đây mà.

- Từ tiệm áo len?

Anh cười cười:

- Ừ, cách khoảng năm sáu bước, em đi mấy con đường thì anh cũng đi mấy con đường, có điều em thong dong nhìn hàng quán, còn anh phải lo nhìn theo em. Cứ sợ mất dấu.

Thiên Ân chưng hửng. Thì ra linh tính bén nhạy đã báo động với cô từ nãy, nhưng vì đường phố quá đông, cô không tài nào nhìn ra được anh.

- Anh Văn sao lại... theo dõi Ân?

Văn trợn mắt:

- Không theo sau em thì sao biết được em làm việc ở đây? Anh còn định đợi đến khi em tan việc, theo em về để biết em ở đâu, nhưng đứng ngoài kia thấy em một mình ăn bánh mì cũng... đói bụng, anh đành vô để đem ổ bánh mì mình bắt chước mua mà ăn chung với em cho vui.

Anh thì nói đùa, nhưng cô không thể cười nổi với câu đùa của anh.

Cô thờ người ra:

- Anh Văn... sao lại tốn công vậy? Anh theo em làm chi?

Văn nhìn cô:

- Sao Ân lại có thể hỏi anh như vậy?

Ánh mắt đăm đăm của anh là cô bối rối quay đi, anh nói dịu dàng:

- Đang sống yên lành vui vẻ trong nhà, tự dưng em lại bỏ đi. Em có biết như vậy là khờ lắm không?

Thiên Ân bậm môi:

- Không bỏ đi thì em còn biết làm gì nữa?

- Đã phát hiện mối quan hệ giữa dương Hoàng kia và công ty của nhà anh, sao em không cho anh biết?

Cô ngẩng lên:

- Cho anh biết thì có ích gì? Võ lở ra nhìn nhau còn khó ăn nói hơn mà cũng không cứu vãn được gì, em... không biết phải làm sao...

Văn lắc đầu:

- Em khờ quá, chẳng lẽ em nghĩ anh biết ra vẫn lờ đi mọi chuyện sao?

Cô cười nhạt:

- Em không nghĩ gì hết. Ở dưới bếp, em có hỏi dò cô Liên, trong thời gian nhà em có chuyện, anh đang ở Thái Lan. Anh không dính líu và không biết chuyện này thật, nhưng công ty ấy là công ty của ông, của gia đình anh, làm sao anh xử sự nếu biết sự thật?

Giơ tay ngăn lời anh, cô nói tiếp:

- Em không tin rằng anh vì giúp em mà dám đương đầu với ông, với chú của mình. Em biết chắc mình sẽ lại thua. Công bằng không bao giờ có với đứa con gái vô dụng và ngu ngốc như em.

Văn lặng nhìn cô. Trong mắt cô đã tắt hẳn vẻ yêu đời, không còn nghị lực gắng gượng vui vẻ để sống như trước đây. Từ nãy theo cô đi dọc mấy con phố, anh đã thoáng thấy sự buồn bã và cam chịu phảng phất trong dáng đi lặng lẽ, trên đôi vai gầy nhỏ nhoi giữa

dòng người. Và bây giờ đối diện cô thật gần, ánh mắt ấy như có chút trách cứ anh. Cô chưa hề kết tội ai, nhưng anh lại cảm thấy nỗi buồn phiền của cô như dành kết tội những người vì vụ lợi mà không từ thủ đoạn lừa gạt nào kia.

- Đáng lý ra anh Văn không nên tìm em, không nên gặp em làm gì.

Văn nhăn mặt:

- Sao lại nói vậy Thiên Ân?

Thiên Ân mỉm cười, giọng đều đều:

- Em nói đúng mà. Thật ra em viết bức thư để lại cũng không hay lắm. Chỉ vì em sợ anh giận khi em thình lình bỏ đi không lý do, nhưng thật ra phân trần cũng đỡ.

Cô so vai:

- Cho anh biết sự thật thì sao chứ, làm anh khó xử thêm. Bởi vậy đi rồi em mới thấy mình làm chuyện thừa, muốn quay về bỏ bức thư đó đi, nhưng sợ không kịp nữa.

- Thiên Ân!

Anh nhìn cô, phân vân giây lát rồi nhẹ giọng:

- Anh muốn nói chuyện với em.

Cô lắc đầu:

- Ở đây là tiệm bán hàng, em không có thì giờ. Vả lại em và anh đều hiểu mà, chuyện đã như vậy, còn nói thêm được gì.

Văn nhăn mặt:

- Thiên Ân, sao em lại cố chấp quá vậy? Anh thật có nhiều chuyện cần phải nói cho em biết, có nhiều chuyện cần phải gặp mặt em.

- Nhưng em thì...

Mỹ Thu đã trở về, mặt ngáo ra vì thấy người lạ và vẻ lạnh lùng của Thiên Ân:

- Gì vậy Ân? - Cô nhỏ giọng hỏi.

Ân lắc đầu:

- Dạ không có gì, chị không đi ăn cơm à?

Mắt vẫn nhìn người đàn ông lạ, Mỹ Thu chép miệng:

- Đông quá trời, không còn bàn trống, chị về gọi điện thoại kêu cơm hộp còn có lý hơn.

Văn đột ngột quay qua Mỹ Thu:

- Xin lỗi, chị là chủ ở đây à?

Mỹ Thu ngạc nhiên lắc đầu vội:

- Không, tôi cũng là người làm thôi.

- Chị bán chung với Thiên Ân?

Cô gật. Văn lịch sự hỏi:

- Vậy có thể phiền cô một tí được không?

Ngờ ngợ nhìn vẻ căm lặng của Thiên Ân. Mỹ Thu gật đầu. Văn hắng giọng:

- Tôi là bạn trai của Thiên Ân.

Lờ đi cái ngắc đầu kinh ngạc của Thiên Ân, anh nói một tràng:

- Chúng tôi có nhiều chuyện hiểu lầm nhau, tôi muốn có cơ hội phân trần, chị có thể coi hàng giúp để Ân đi ra ngoài với tôi được hông?

Chỉ chừng hai mươi phút thôi.

- Cái này... - Mỹ Thu ngập ngừng.

Thiên Ân tức giận:

- Làm gì vậy anh Văn? Anh vừa làm phiền, vừa bịa chuyện nữa.

Mở ngăn quầy để nắm tay lôi cô ra, Văn nói nhanh:

- Làm phiền mới nói cho em hiểu được. Cô bạn em nhận giúp lời rồi, em theo anh ra đây.

Quay về phía Mỹ Thu còn trố mắt nhìn, anh gật đầu nói át tiếng tức tối của Thiên Ân:

- Cám ơn chị, hai mươi phút nữa tôi sẽ đưa Ân quay lại.

Ngoài đường buổi trưa vẫn đầy người. Thiên Ân cố giằng tay ra, nhưng không được. Cô muốn quát anh buông tay mình ra, muốn anh đừng lôi cô đi như thế này, nhưng lại sợ những người hiếu kỳ nhìn ngó, đành nghiêng răng chịu trận.

Đẩy cô vào một quán kem vắng khách. Anh ấn cô ngồi xuống ghế:

- Ngồi đây nhé em?

Thiên Ân quắc mắt nhìn anh. Áp bức vậy là cùng, còn bày đặt hỏi ý kiến kiểu đó nữa.

- Ân ăn kem gì? Hay uống nước?

Cô phát quạu:

- Tôi không đến đây để ăn kem, anh có nói gì thì nói đại đi.

Giơ hai ngón tay về phía người phục vụ, anh gọi:

- Hai cam vắt.

Ngồi lại ngăm nhìn vẻ quạu quọ của cô, anh mỉm cười:

- Lâu rồi không thấy vẻ mặt ngầu của em.

Thiên Ân trừng mắt:

- Thì ra anh lôi tôi vào đây để đùa chơi.

Văn vội nghiêm ngay nét mặt:

- Không phải, anh muốn nói chuyện với em thật.

- Vậy thì nói đi, tôi không dư thời gian đâu.

Văn thở ra:

- Em nóng tính quá. Thôi thì nghe nhé. Chuyện đầu tiên anh muốn báo là anh đã tìm hiểu về chuyện ở công ty ba em. Vụ mua bán sang nhượng công ty em qua cho bên anh đúng là một vụ mua bán mờ ám.

Thiên Ân cười cay đắng:

- Khởi cần anh thông báo tôi cũng đoán ra.

Lờ đi câu nói chua chát của cô, anh vẫn đều giọng:

- Anh cũng đã kiểm tra rất kỹ, số nợ trên giấy tờ mà ông Hoàng đã đưa cho em xem để lấy cớ ép em bán công ty là con số không thật.

Thiên Ân lập tức chú ý ngay vào chuyện:

- Anh nói vậy nghĩa là sao? Tất cả giấy tờ đó là giả à?

- Không giả. Thật ra khách hàng bên Đức có đưa thư báo sẽ kiện công ty của ba em bồi thường vì chuyển hàng giao chậm thật, nhưng sau đó ba em đã bay qua điều đình và người ta đã thôi không kiện nữa.

Anh giải thích:

- Giấy báo sẽ kiện là thật nhưng đã cũ, vì ông Hoàng đưa chung với những giấy nợ nhỏ, em đang bối rối không nhìn kỹ ngày tháng, nên mới cộng chung tất cả thành con số khủng khiếp kia.

Thiên Ân nhìn anh trân trân:

- Vậy là... ba không hề nợ?

Văn điềm tĩnh nói:

- Ba em có nợ, nhưng chỉ là những món nợ ngân hàng bình thường

mà công ty nào cũng mượn để đầu tư vào máy móc mới. Ông Hoàng chỉ cần không cho em biết giàn máy móc mới mua, mà hướng em vào sổ nợ trả chậm kia, đâm ra em càng hoảng.

Thiên Ân thờ người ra, cô lắp bắp:

- Chỉ... đơn giản có vậy? Vậy mà em đã mắc lừa.
- Vì có cả sự tiếp tay của người thư ký và kế toán trưởng tin cậy của ba em, nên em càng dễ dàng tin hết vào vụ việc.

Nước mắt trào ra, cô quệt vội mà ghen cả lời:

- Thì ra là vậy. Họ đều là người quen biết và thân cận của ba, vậy mà...

Vẫn nhìn cô khẽ thờ dài:

- Vụ lừa đảo này ông Hoàng hưởng lợi nhiều nhất, chú Ba của anh là bạn thân của ông ta, dù không tham gia vào vụ lừa đảo ấy, nhưng chú cũng đã gián tiếp góp tay vào bằng cách mua lại công ty của ba em.

Thiên Ân cười khan:

- Anh thật công bình khi thẳng thắn xác nhận như thế, thật ra em cũng cảm ơn anh đã giúp em hiểu rõ lý do tại sao mình lại để mất tất cả sản nghiệp của ba mình.

Vẫn bình thản nói:

- Anh cũng muốn nghe em cảm ơn, nhưng không thích lời cảm ơn chua lè ấy.

Nhìn xuống đồng hồ, anh tiếp:

- Ngày mai thứ hai, em về xin phép chủ tiệm nghỉ vài ngày đi với anh nhé.

- Để làm gì? - Cô nhìn anh như dè chừng.

- Anh muốn đưa em về lại công ty cũ gặp ông Hoàng.

Cô giật mình tưởng chừng nghe lầm:

- Anh nói gì vậy? Về công ty cũ gặp dưỡng Hoàng để làm gì?

- Thì để đòi cho em sự công bằng.

Cô trợn mắt:

- Ý anh là đòi lại nhà của ba?

- Cả công ty nữa.

Cô nhìn anh như không tin:

- Anh đang đùa à? Làm sao đòi được?

Anh khẳng định:

- Sẽ đòi được, nếu em làm theo cách của anh.

- Cách của anh? Cách gì? Đi kiện à? Làm sao có chứng cứ?

Anh nghiêm giọng:

- Thật ra em nói cũng đúng, ông dưỡng của em là một tay khá gian ngoan, giấy tờ sổ sách hoàn toàn không tìm được kẻ hở nào để lật lại chuyện cố tình mà bắt em sổ nợ không tương kia, vì ra toàn là giấy tờ thật, chỉ vì em không để ý ngày tháng thôi, có kiện cũng không đủ chứng cứ gì.

Cô thở dài:

- Em cũng biết vậy mà.

Anh nhìn cô dăm dăm:

- Em bỏ đi năm tháng là năm tháng anh vùi đầu vào mấy chuyện này, cố tìm cách mà không được, nhưng cũng may là anh nhớ đến một câu nói của em, có điều không biết lúc đó em nói chính xác

không. Nếu chính xác thì có thể lấy đó làm chứng cứ.

Thấy cô ngơ ngác nhìn mình, anh hắng giọng:

- Em nói em sinh ngày hai mươi hai tháng mười hai có đúng không?

Cô ngờ ngợ gật đầu:

- Em còn giữ giấy tờ tùy thân đó chứ?

- Còn, nhưng... sao ạ?

Văn mỉm cười:

- Vậy thì được rồi. Nghe anh nói nhé, mai đi chung với anh gặp ông Hoàng, ta không kiện nhưng dọa sẽ kiện.

- Dọa sẽ kiện à? - Cô nhìn anh nghi ngại - Mình lấy gì để kiện? Anh đừng cho là dượng Hoàng dễ hù như vậy chứ.

Văn nói với vẻ tự tin:

- Đúng là ông ta không dễ hù, nhưng mình phải vào thế hù, để ông ta tự nguyện trả lại, bởi vì trong tay mình có lá chủ bài.

- Lá chủ bài? là cái gì?

Văn nói ngay:

- Là giấy khai sinh của em, là giấy chứng minh của em. Em sinh tháng mười hai, đến tháng mười hai vừa rồi mới đủ mười tám tuổi, nhưng trước đó vào tháng tư, ông ta đã để em ký giấy bán tất cả tài sản và công ty của ba mình. Ba em mới mất, còn chưa chuyển quyền sử dụng, em lại chưa đủ mười tám tuổi, tư cách đâu mà ký tên.

Thiên Ân lắp bắp:

- Vậy...

- Vậy có nghĩa những chữ ký kia đều không hợp lệ, những giấy mua bán kia cũng không hợp pháp luôn.

Thiên Ân sững người nhìn anh trên trời:

- Thật vậy không? Tất cả... tất cả những giấy tờ em đã ký đều không được coi là hợp lệ?

- Đúng như vậy. Tất cả các giấy tờ đó dính đến ông Hoàng, chính ông ta đồng ký tên chuyển nhượng công ty qua cho bên anh, cũng chính ông ta giờ đây là sở hữu ngôi nhà và chiếc xe của ba em, ta đến uy hiếp tinh thần ông là được.

Giọng Thiên Ân đầy hy vọng:

- Anh nghĩ dường sẽ trả lại à?

- Ta thử lật hết quân bài ra, tận sức nói chuyện trước, nếu không xong mới kiện.

Như tiếp thêm luồng sinh khí, Thiên Ân gật đầu:

- Đúng rồi, nếu các thứ giấy tờ kia mà không đúng rồi, thì đâu còn mua bán gì nữa. Số nợ kia thật ra ba không có nợ nhiều đến như vậy. Em đòi được công bằng rồi.

Chợt nhìn lại anh, cô ngẫm nghĩ rồi buột miệng:

- Nhưng công ty đã bán cho nhà anh rồi mà?

Anh gật:

- Anh nhớ chứ, nhưng vì chữ ký của em không hợp lệ, nên vụ mua bán này cũng phải hủy bỏ.

Cô nhìn anh đăm đăm:

- Vậy anh...

Như hiểu ý cô, anh ôn tồn nói:

- Anh đã nói chuyện với nội từ đầu. Chính nội khuyến khích anh cứ tìm thử chứng cứ. Bây giờ thật sự biết ra là vì sơ xuất và hám lợi

trước mắt, chú Ba đã mua vội vã công ty của ba em với chữ ký không hợp lệ, nội đã ra lệnh cho anh bỏ vụ mua bán này và kiện ông Hoàng, người đồng ký tên bên bán ra toà.

- Vậy em... em có bị ra tòa không?

Liếc khẽ vẻ lo lắng của cô, anh gật:

- Nếu kiện thật thì cũng có đó, nhưng em không cần lo, em chưa đủ tuổi, bị người thân lừa mới không biết mà ký tên nhận phần thua thiệt về mình, em không sao đâu. Vả lại anh cũng như em, chỉ dọa kiện thôi, đâu phải kiện thật.

- Nếu chỉ dọa thì làm sao dượng Hoàng chịu thua? - Cô băn khoăn.

Văn nói quả quyết:

- Ông ta nhất định phải thua, phải trả lại tài sản cho ba em, và bồi thường thỏa đáng cho công ty anh, bởi vì theo tin anh nắm được, ông Hoàng đang làm thủ tục xuất cảnh, nếu bị vướng mắc về pháp lý ở đây, chuyện xuất cảnh sẽ bị đình và thậm chí bác bỏ.

Thiên Ân sáng mắt:

- Vậy mình có cơ hội thắng rồi.

Văn cười:

- Ừ, mình có ưu thế.

Thiên Ân ngớ ngàng lắm bầm:

- Chỉ từ ngày tháng năm sinh của em thôi.

Văn mỉm cười:

- Vậy em có chịu tạm nghỉ mấy ngày để đi chung với anh không?

Thiên Ân cười xòa, cô gật đầu ngay không chút do dự:

- Sao không? Em sẽ về xin phép đây.

Văn cười chỉ vào hai ly cam đang tan đá:

- Uống chút nước đã rồi anh đưa về.

Trên đường về tiệm, Văn nghĩ sao lại đề nghị:

- Hay xin nghỉ luôn bữa chiều nay đi Ân, mình còn phải bàn kỹ để chuẩn bị tư thế ngày mai nhập vai hù dọa nữa chứ.

Hết làm mặt lạnh, tự dưng Thiên Ân ngoan ngoãn lạ thường:

- Cũng được. Nhất là phải tính trước để soạn lại bộ mặt sắt lạnh nói chuyện mới hiệu lực.

Nhìn qua cô, Văn cười tươi:

- Anh mới cần soạn bộ mặt sắt lạnh, còn em thì khỏi, cứ ngẫu như hồi nãy là cũng đủ ớn rồi, anh còn sợ đừng nói gì đến ông dượng Hoàng kia.

Thiên Ân trợn mắt nhìn trong khi anh cười sặc sụa. Chuyện giận dỗi chưa được đề cập mà bỗng không tan biến. Chiều hôm đó, hai người dung dăng vui vẻ như chưa từng có chuyện gì vướng mắc xảy ra.

Vừa thấy Thiên Ân, bà Liên đã cười rạng rỡ:

- Sáng đến giờ cô đang trông con đây, hôm nay mình đổ bánh xèo.

Thiên Ân sáng mắt:

- Bánh xèo? Con phụ cô nhé.

Bà Liên xua tay:

- Chưa đến giờ, vả lại chỉ có hai cái chảo, không cần phụ đâu, con chờ ăn là được rồi.

Mở tủ lạnh bỏ vào gói táo mình mới mua, cô hỏi:

- Nội đánh cờ với anh Văn trong vườn hả cô?

- Đâu có, nội vừa mới đi thăm ông bạn ở bệnh viện.

Cô chớp mắt hỏi dò:

- Chắc anh Văn đưa nội đi?

Bà Liên cười:

- Không phải, nếu con hỏi về nội thì nội đi với mấy người bạn, còn nếu con muốn hỏi về thằng Văn thì nó đang trên phòng.

Nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, bà nén cười và hắng giọng:

- Con lên coi thử xem nó làm gì ở riết trong đó từ sáng đến giờ vậy, nói nó xuống chút ăn bánh xèo.

Bánh xèo vẫn chưa đổ, xem ra lệnh này hơi kỳ, Thiên Ân phân vân nhưng cũng lên gõ cửa phòng anh. Thấy cô ló đầu vào, anh ngoắc tay cười:

- Vô đi, đâu phải lần đầu vào phòng anh đâu, làm gì lấp ló như.. ăn trộm vậy?

Thiên Ân bước vào, cô liếc mắt dài cả thước:

- Anh Văn lại đem chuyện cũ ra ngạo em nữa à?

Văn nhìn cô cười. Ánh mắt anh làm cô ngượng. Dạo này cô không hiểu nổi mình. Ở nhà thì nhớ nhớ, gặp mặt anh thì cứ ngượng ngịu sao đâu. Và thật ra không phải mình cô, dạo này Văn cũng kỳ lạ lắm, hay nói băng quơ, hay ngăm cô bằng ánh mắt để... nổi da gà y như lúc này vậy.

Cảm thấy mất tự nhiên, cô đến cửa sổ nhìn xuống vườn. Mới ngăm nghĩa giàn hải đăng rợp bóng bên dưới, giọng của anh vang lên bên tai:

- Dưới đó có gì đâu mà cũng ngăm. Bộ em rảnh lắm sao?

Cô ngạc nhiên nhìn qua anh :

- Anh định nhờ em gì à?
- Không phải nhờ mà là kiện.
- Kiện? - Cô tròn mắt... - Kiện cái gì?

Xoay cô đối diện mình, anh cười hỏi:

- Em nhìn anh thật kỹ xem.

Lại phải đối diện thật gần ánh mắt có lửa của anh. Thiên Ân quay đi, cô hắng giọng nói nhỏ rí:

- Anh có gì lạ mà bắt em nhìn?
- Ý anh là em nhìn rồi thử bình phẩm xem.
- Bình phẩm cái gì?
- Bình phẩm xem anh như thế nào?
- Là sao? - Cô ngờ ngợ.
- Cũng khá đẹp trai, nhìn hay hay chứ hả?

Cô trề môi, gương mặt lại đỏ ửng:

- Không biết ngượng.

Vấn trợn mắt:

- Gì mà không biết ngượng, như vậy là người ta nói thật tình chứ bộ.

Chỉ tay vào bức vẽ trên vách, anh nói:

- Anh phải kiện em mới được, em nhìn coi, anh khá như vậy mà em lại vẽ anh nhăn nhó khó coi như vậy, có công bình không?

Thiên Ân thở phào, thì ra là anh kiện cái vụ này. Cô buồn cười:

- Tại em họa theo nhận xét của mình thôi mà. Bề ngoài thôi đâu có đủ.

- Vậy nhận xét của em về anh như thế nào?

Không thấy tia sáng lóe lên trong mắt anh, cô vô tư nói:

- Thì em thấy anh ngoài khuôn mặt khá hay ra còn có nhiều ưu điểm cần phải lột tả. Em muốn họa tính cách của anh qua bức chân dung này thôi.

- Tính cách của anh à? Nó ra sao?

Thiên Ân chẳng cần suy nghĩ, cô nói thật suông sẻ:

- Đó là sự ân cần, tốt bụng pha lẫn vẻ lãnh đạm, khó gần, là nét thờ ơ nhưng lại có lúc tinh tế và tỉ mỉ, là vẻ tinh táo thực tế song song với tính hào hiệp và lãng mạn.

Vẫn thật sự bất ngờ về những gì cô nhận định về mình. Anh nghiêm nét mặt nhìn cô:

- Anh tưởng mình đang nghe em tả về ai, về nhân vật tiểu thuyết nào đó chứ không phải anh.

Thiên Ân tròn mắt khẳng định:

- Là em đang nói anh mà. Anh thật là như vậy đó.

Vẫn cảm động nhìn cô phân vân một chút rồi hắng giọng hỏi nhỏ:

- Ủ, cho là trong mắt em, anh tốt đẹp như vậy đi, vậy có đủ để em đến với anh không?

Thiên Ân giật thót mình ngỡ nghe lầm:

- Anh ... nói gì vậy?

Vén lại mớ tóc mai vờn trong gió của cô, anh nói chân thật:

- Anh yêu em, em có biết không?

Sững sờ vì lời anh nói ngay lúc này, cô mấp máy môi rồi buột miệng thốt ra một từ thật dở tệ:

- Không.

Chẳng buồn cười vì câu đáp của cô, anh nâng gương mặt cô lên và hôn thật nhẹ nhàng. Buông cô ra, anh thầm thì:

- Bây giờ em biết chưa?

Như nụ hôn kia lấy mất cả lời nói, cô chỉ còn biết ngớ ngẩn gật đầu.

Anh đắm đắm nhìn cô:

- Anh muốn biết em...

- Em cũng yêu anh, lâu lắm rồi.

Cô vụt nói và đỏ mặt ngay với câu nói của mình. Niềm vui làm Văn ngợp nhưng anh cũng cẩn thận hỏi thêm câu hỏi đã mấy ngày nay là mình ưu tư không ít:

- Không phải vì anh đã... giúp em chứ?

Cô cười, ánh mắt lấp lánh:

- Em ngốc nhưng không ngốc đến độ đem tình cảm trả ơn đâu. Em yêu anh vì... anh là anh thôi.

Bây giờ thì Văn có thể cười tươi. Anh ôm siết cô vào lòng mà mãi miết hôn. Những e dè khác về tuổi tác quá trẻ của cô, về thời gian quen biết ngắn ngủi giữa hai người giờ đây chỉ là sự lo ngại vớ vẩn. Cô quả thật là một tay trộm đáng yêu. Chỉ một cuộc gặp mặt tình cờ, chỉ hơn hai tháng bên anh, cô đã trộm mất trái tim vốn luôn tỉnh táo của anh mất rồi. Gió lại thổi qua cửa sổ, mớ tóc mai mềm dịu của cô lẩn vào cổ anh nghe nhờn nhờn. Không gạt ra, anh chấp nhận mớ tóc gây rối của cô trên da mình để được ôm gọn cô trong lòng và mơ màng về một kỷ niệm của đêm mưa lất phất hôm nào bên bờ hồ Xuân Hương.

TheEnd

Đánh máy: PhongAnh

Nguồn: Phong Anh - VNthuquan - thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 13 tháng 4 năm 2007